

BANANA YOSHIMOTO

Tập truyện ngắn

Say ngon

Ebolic

HO
nhà nam

VHSC

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HÓA SÀI GÒN

Tác phẩm: **Say ngủ**
Nguyên tác: **白河夜船**
Thể loại: **Tập truyện ngắn**
Tác giả: **Banana Yoshimoto**
Dịch giả: **Trương Thị Mai**
Nhà phát hành: **Nhã Nam**
Nhà xuất bản: **Văn Hoá Sài Gòn**
Năm xuất bản: **2008**

Dự án Ebolic #66

Chụp sách: **Sói**
Đánh máy: **Quyptit, Đức Anh, Danny, Minh Trang, Cabu, Linh Nguyen,**
Danny, Mai Vương Chánh
Soát lỗi: **Tornad, Minh Trang**
Điều hành & xuất bản: **Tornad**
Ngày hoàn thành: **3/9/2018**

Ebolic là dự án chế bản ebook do **Bookaholic** thực hiện. Chúng tôi hoạt động hoàn toàn phi lợi nhuận và dựa trên tinh thần tự nguyện, với mục đích mang đến cho độc giả những đầu sách hay và lan tỏa văn hóa đọc cho cộng đồng. Chúng tôi khuyến khích độc giả mua sách in, và chỉ nên tìm đến ebook này khi không thể tiếp cận ấn phẩm sách.

Liên hệ với Ebolic qua:

Email: EbolicEbook@gmail.com

Group: Facebook.com/groups/ebolic

Fanpage: Facebook.com/EbolicEbook

MỤC LỤC

SAY NGỦ

LỮ KHÁCH GIỮA HAI MÀN ĐÊM

MỘT TRẢI NGHIỆM

“Tập truyện ngắn *Say ngủ* đã bộc lộ đầy đủ tài năng văn chương của Banana Yoshimoto, điều đã khiến cô trở nên một hiện tượng xuất bản.” – The Independent

“Diễm lệ, siêu thực... *Say ngủ* mang độc giả tới một xứ sở khác, nơi tràn trề sức sống và dưỡng khí.” – New York Daily News

“... Đọc Banana Yoshimoto giống như hành trình tới Nhật Bản. Ngôn từ, tựa như những khoảng trống, thật quý giá và không mảy may bị lãng phí.” – Raleigh News & Observers

Banana Yoshimoto hiếm khi khiến những người yêu mến mình phải thất vọng. Trong mọi câu chuyện, cô là một nhà văn biết lưu giữ sự trong trẻo, và tinh tế đến từng câu chữ, với một tình yêu sống mãnh liệt.

Say ngủ, tập truyện ngắn xuất bản lần đầu tiên vào năm 1989, kể về ba cô gái mắc phải những triệu chứng khác nhau liên quan đến giấc ngủ – những giấc ngủ tinh thần. Giấc ngủ được Banana miêu tả như một thứ cảm xúc, một thứ thần giao cách cảm, một phương tiện để thấu hiểu mình và người khác. Chứng mộng du, cơn buồn ngủ thường trực, nỗi ám ảnh trong mơ mà mỗi nhân vật bỗng nhiên mắc phải dường như là những cảnh giới song hành cùng hiện thực, để cuối cùng, soi sáng cho hiện thực đó.

Bạn nên đọc *Say ngủ* vào ban ngày hay khi còn sớm. Nếu cả gan đọc vào ban đêm, thứ tinh dầu siêu thực và mộng mị tỏa ra từ câu chuyện đó sẽ đưa bạn vào một giấc ngủ, nơi mà, hơi thở của bạn có thể sẽ chính là hơi thở của những nhân vật trong truyện...

SAY NGỦ

Từ bao giờ nhỉ, mỗi khi chỉ có một mình, tôi lại thấy buồn ngủ đến nhường này?

Cơn buồn ngủ ập đến như nước triều dâng, không thể nào cưỡng lại được. Những giấc ngủ ấy lắng sâu vô tận, đến nỗi tiếng chuông điện thoại và cả tiếng xe cộ qua lại ngoài đường không cách gì lọt vào tai tôi được. Không còn đau đớn, cũng không còn muộn phiền, chỉ còn lại thế giới chìm đắm của giấc ngủ mà thôi.

Lúc thức giấc tôi thấy hơi đơn độc, nhưng chỉ trong thoáng chốc. Nhìn ra bầu trời u ám, tôi mới biết mình đã ngủ khá lâu, để rồi lại vẩn vơ: “Mình đâu có định ngủ, vậy mà... tiêu tốn vô ích mất cả một ngày trời rồi!...” Giữa tâm trạng bứt rứt như thế một nỗi ê chề, tôi bất chợt rùng mình.

Không biết tự bao giờ, tôi cứ để mặc cho mình chìm vào những giấc ngủ ấy. Và cũng không biết tự bao giờ, tôi không còn cố chống lại nó nữa... Cái thời tôi lúc nào cũng tràn đầy khí thế mắt luôn luôn tỉnh táo là hồi nào rồi nhỉ? Thời đó đã xa lắm, như thế từ thời tiền sử, cái thời xa lắc mà người ta chỉ có thể hình dung ra được với một màn hình phẳng choán ngợp thứ sắc màu hoang sơ, sống động của dương xỉ và khủng long.

Nhưng dù đang ngủ, tôi vẫn nhận ra tiếng chuông điện thoại của người yêu tôi.

Tiếng chuông điện thoại reo khi Iwanaga gọi tới nghe khác biệt hẳn. Chẳng hiểu sao, thế nào tôi cũng sẽ nhận ra. Trái với tất cả những âm thanh khác từ bên ngoài, tiếng chuông điện thoại anh gọi đến êm ái vang lên trong đầu tôi như đang nghe head-phone. Và khi tôi bật dậy vợ lấy ống nghe, sẽ là tiếng anh gọi tên tôi với một giọng trầm ấm đến ngỡ ngàng.

— Terako đấy à?

Rồi anh sẽ cười với câu trả lời “Vâng!” vô hồn của tôi, và cũng giống như mọi lần, anh sẽ nói “Thưa nàng, liệu có phải nàng lại đang say sưa giấc nồng?”

Tôi rất ưa cách nói ấy của anh vì một người thông thường vốn không dùng những lời hoa mỹ như anh, lại đột nhiên dành cho tôi những ngôn từ trau chuốt đến vậy. Mỗi lần nghe câu ấy, tôi lại ngỡ cả thế gian này như đang khép lại. Mắt tôi mờ đi như bị bịt kín, tôi mãi đắm chìm trong dư âm tiếng nói của anh.

— Vâng, em đang ngủ đấy!

Cuối cùng thì tôi cũng tỉnh táo lại mà trả lời anh. Có lần, anh gọi đến vào một chiều mưa. Giữa khoảnh khắc mưa sầm sập, bầu trời u ám nặng trĩu trùm lên phố xá, tôi bất giác mơ hồ nhận ra chỉ cuộc gọi của anh mới là gạch nối quan trọng, nối tôi với thế giới bên ngoài.

Nhưng chỉ cần anh bắt đầu nói về thời gian và nơi hẹn gặp là tôi thấy ngao ngán ngay. Tôi chỉ còn biết vừa giậm chân thành thích xuống sàn vừa ghi lại giờ hẹn mà trong lòng hậm hực ước ao giá như thay vào đó, anh nhắc lại cái câu “Thưa nàng, liệu có phải nàng lại đang say sưa giấc nồng?” ấy một lần nữa. “Vâng, giờ đó ạ? Vâng, ở đó?” tôi hờ hững.

Giá như bây giờ có một ai đó bảo đảm giúp tôi những gì giữa chúng tôi đích thực là tình yêu, có lẽ tôi sẽ vô cùng thanh thản quỳ xuống chân người đó mà lễ tạ. Còn nếu không phải vậy, nếu đây chỉ là một chuyện sẽ qua mau, thì hãy để cho tôi không còn nhận ra tiếng chuông điện thoại của anh nữa, vì tôi muốn cứ được ngủ mãi như bây giờ. Tôi muốn được một mình, ngay lúc này.

Trong nỗi bất an mệt mỏi nhường ấy, tôi đã cùng anh đón mùa hè thứ hai sau một năm rười rượi quen nhau.

“Bạn em chết rồi!”. Tôi cứ e dè không thể nói chỉ một câu ấy thôi với anh đã từ hai tháng nay. Mặc dù biết rằng nếu nói ra, anh sẽ nghiêm chỉnh lắng

nghe, nhưng chính tôi cũng không hiểu được vì sao mình lại chẳng thể cất nên lời.

Trong bóng đêm, tôi vẫn thường nghĩ ngợi.

Hay là mình nói ra, ngay lúc này, mình bắt đầu nói luôn thôi!

Những lúc dạo lang thang cùng nhau, tôi cứ vừa đi vừa cố kiếm tìm từ ngữ.

Bạn em chết rồi! Anh chưa gặp nó lần nào nhỉ. Đứa bạn gái thân nhất của em, tên là Shiori. Sau hồi tốt nghiệp đại học, nó đã lao vào công việc lạ lùng ấy. Thế nào nhỉ?... Em đoán đó kiểu như một dạng mại dâm cao cấp, anh biết đấy, một thứ dịch vụ. Nhưng thực sự nó rất tốt, thời học đại học hai đứa em ở cùng nhau trong căn hộ mà em đang ở hiện nay. Thật là tuyệt vời nhất trần đời. Chúng em đã vui ới là vui. Chẳng còn gì phải sợ hãi nữa. Ngày nào hai đứa cũng nói đủ thứ chuyện, rồi thức đêm, rồi có cả những lần say túy lúy nữa kia. Dù ra ngoài có gặp phải điều gì tồi tệ thì về đến nhà, bọn em lại trêu đùa nhau âm ỉ và thế là quên hết mọi muộn phiền. Ôi, mới vui làm sao chứ! Em vẫn hay tâm sự với nó về anh. Gọi là tâm sự vậy thôi chứ... để xem nào, chỉ toàn nói xấu hoặc tán dương nhau. Thì đấy, anh cũng thấy, đàn ông và đàn bà tuyệt đối chẳng thể trở thành bạn thân được đâu! Còn một khi ta cảm thấy thực sự thoải mái bên nhau thì đó chẳng còn là tình yêu nữa, phải không?! Nhưng cũng không hẳn như vậy, với Shiori, chúng em thực sự rất thân nhau. Ở cùng Shiori... em không biết phải tả thế nào... nhưng đúng là mọi nỗi nhọc nhằn của cuộc đời đến với em đều như được sẻ bớt một nửa. Và lòng em trở nên thanh thản. Mà có phải nó làm được điều gì đặc biệt cho em đâu! Dù chúng em có dễ dãi tin tưởng nhau đến mấy thì cũng không đến độ lúc nào cũng dính lấy nhau, mà đó là một cảm giác thân thiết, hài hòa rất vừa độ. Bạn gái thân nhau thật là hay, anh nhỉ! Em có anh, lại có cả Shiori, nên trong lòng cứ mãi nghĩ ngợi không đâu. Nó giống như một trò nghịch ngợm của trẻ con, giờ ngẫm lại mới thấy rộn ràng như thế lễ hội vậy. Em đã khóc, đã cười mỗi ngày. Phải rồi, Shiori là một cô gái rất tốt, mỗi khi gật gật đầu lắng nghe người khác, khóe môi nó luôn thấp thoáng nét cười hiền. Và thế là cái lúm đồng tiền lại hiện lên... Nhưng... Shiori tự tử mất rồi. Nó đã

rời chỗ em, chuyển tới sống một mình trong một căn hộ đẹp dễ... rồi uống cả năm thuốc ngủ... rồi ra đi trên chiếc giường đơn con con trong căn hộ ấy...

Em vẫn thắc mắc tại sao nó lại không ra đi trên chiếc giường lớn đóng theo kiểu mà giới quý tộc thời Trung cổ vẫn dùng, lộng lẫy, êm ái lại có đỉnh riềm đặt trong căn phòng dành cho công việc của nó. Dù là bạn bè thì cũng khó mà cắt nghĩa nổi những điều như vậy mà, nhỉ! Có lẽ Shiori sẽ bảo, ui dào, chẳng nào thì với chiếc giường con ấy, mình cũng lên được thiên đàng! Em biết tin cái chết của Shiori qua mẹ nó, bác ấy ở quê lao tới chỗ Shiori và đã gọi điện cho em. Đó là lần đầu tiên em gặp mẹ Shiori, trông rất giống nó anh ạ. Lòng em rối bời, thành ra chẳng thể nào trả lời bác ấy được khi bác hỏi em về công việc mà Shiori đang làm.

Rốt cuộc tôi vẫn chẳng thể nào nói được cho ngọn ngành. Càng cố truyền đạt suy nghĩ của mình bao nhiêu, tôi lại càng thấy ngôn từ vỡ vụn, ồ ạt đổ về phía trước rồi biến mất trong gió, không thể thốt được ra miệng. Với cách nói này thì hình như vẫn còn một điều gì đó mà tôi chưa truyền tải được. Cuối cùng thì, cách nói hợp lý nhất vẫn chỉ là mỗi câu “Bạn em chết rồi!” Tôi phải diễn tả sao đây để có thể bộc bạch được nỗi tái tê này?

Tôi cứ vừa nghĩ như thế vừa bước đi dưới bầu trời đêm chớm hạ. Lúc đi ngang qua chiếc cầu vượt trước cửa ga, anh nói:

— Chiều mai anh đi làm cũng được!

Những dòng xe chiếu đèn lấp loáng nối đuôi nhau lượn vòng về phía xa. Đêm như giãn ra vô tận khiến lòng tôi hân hoan. Tôi quên luôn câu chuyện về Shiori.

— Mình tìm chỗ nghỉ thôi anh!

Tôi hào hứng nắm tay anh nói, và bao giờ cũng vậy, anh không quay sang mà chỉ khẽ cười:

— Ừ, phải đấy!

Tôi rộn ràng hạnh phúc. Đêm thật dễ thương. Tôi yêu đêm vô cùng. Chỉ cần nghĩ trong đêm, mọi điều đều trở nên có thể là tôi không hề buồn ngủ chút nào.

Ở trên giường với anh, đôi lúc tôi đã nhìn thấy “*Tận cùng của đêm*”. Quang cảnh không giống bất kỳ thứ gì tôi từng chứng kiến.

Nó không xảy ra trong lúc chúng tôi làm chuyện đó. Vì khi ấy, giữa hai con người đâu còn có khoảng cách, và tâm hồn cũng chẳng phiêu du. Anh không nói gì suốt lúc làm tình, nên những khi quá đổi im lặng, tôi thường cố tình đùa giỡn để anh nói, chứ thực ra tôi rất thích sự im lặng ấy. Tôi có cảm giác như bằng cách nào đó mình đang ngủ với một đêm vô tận, chỉ làm điều đó thông qua anh. Chẳng lẽ anh còn chưa nói năng gì, giống như tôi được ôm lấy trọn vẹn con người thật sự không ngôn từ nào có thể diễn tả ẩn sâu nơi anh. Sẽ chẳng cần phải nghĩ ngợi gì cho tới tận lúc hai cơ thể rời nhau, sẵn sàng chìm vào giấc ngủ. Cho tới lúc đó, tôi chỉ cần nhắm mắt lại mà cảm nhận anh.

Tôi thấy nó khi đêm đã rất khuya.

Không có khác biệt nào dù chúng tôi ở trong một khách sạn lớn hay một nhà nghỉ rẻ tiền ngay sau ga. Giữa đêm khuya, cảm giác như nghe thấy tiếng mưa, hoặc thoảng là tiếng gió, tôi lại choàng tỉnh.

Tôi muốn xem bên ngoài thế nào và mở cửa sổ. Một luồng gió lạnh sẽ luồn vào phòng, xuyên thủng bầu không khí nóng bức ngột ngạt, và tôi trông thấy những vì sao lấp lánh. Nhưng cũng có khi, trời lại khẽ lắc rắc vài hạt mưa.

Tôi nhìn ngăm bên ngoài một lát rồi bất giác quay nhìn sang anh đang say giấc. Nhưng thật bất ngờ, tôi bắt gặp mắt anh mở to thao thức. Không hiểu sao tôi chẳng thốt nổi nên lời, vì thế tôi im lặng, chỉ đắm đắm nhìn sâu vào mắt anh. Anh vẫn nằm nguyên đó và chắc chắn chẳng thể nhìn thấy bên ngoài, song ánh mắt lại trong và lấp lánh như phản chiếu cả âm thanh và quang cảnh ngoài cửa sổ kia.

— Ngoài trời thế nào? Anh khẽ hỏi. Và tôi sẽ trả lời: “Mưa!”, hoặc “Gió!”, hoặc đôi khi sẽ là “Trời quang và nhiều sao lắm!” Sau đó tôi đâm ra buồn bã, gần như muốn phát điên. *Sao tôi lại buồn bã đến vậy khi ở bên con người này?* Tôi nghĩ ngợi. *Phải chăng vì mọi thứ giữa chúng tôi quá chừng phức tạp? Phải chăng vì tôi không có cảm giác rõ ràng rằng tôi cần phải làm gì với mối quan hệ ấy, ngoại trừ tôi thích nó?*

Chỉ duy nhất có một điều, một điều mà tôi thấm thía từ rất lâu, rằng chuyện tình này được nuôi dưỡng bằng chính nỗi buồn ấy. Tôi cứ luẩn quẩn, không thoát ra khỏi nỗi tê tái chết người mà chúng tôi cảm thấy khi nằm bên nhau, lặng ngắt, trong cái bóng tối quá cô độc đến chừng như lóe sáng ấy.

Đó, chính là tận cùng của đêm.

Công ty nhỏ mà tôi xin vào làm quá nhiều việc khiến tôi chẳng có nổi chút thời gian nào dành cho anh nên tôi đã nghỉ làm ngay sau đó ít lâu. Và tôi cứ ở không như vậy đã được gần nửa năm. Ban ngày, chẳng có việc gì làm, tôi chỉ việc long dong đi mua sắm này nọ hay giặt giũ cho hết ngày. Tuy không nhiều nhưng tôi cũng có chút ít tiết kiệm, với lại anh bảo tôi đã phải nghỉ việc là vì anh nên hàng tháng, anh vẫn gửi vào tài khoản cho tôi một món kha khá, vì vậy cuộc sống của tôi hoàn toàn thoải mái. Lúc đầu tôi cũng băn khoăn lắm, vì như thế khác nào cuộc sống của một kẻ chuyên đi cặp bồ. Nhưng vốn là người theo trường phái “cho thì nhận”, tôi vui vẻ nhận số tiền ấy. Thế là tôi nhàn rồi. Có lẽ cũng vì nhàn rồi mà tôi ngủ suốt ngày như vậy. Không biết khắp đất nước Nhật Bản này có bao nhiêu cô gái như tôi nhỉ? Rất có thể vài cô gái có nét mặt lơ đãng đến khó tả lúc giữa buổi mà tôi vẫn gặp trong khu nhà tôi ở chẳng khác gì tôi cũng nên. Vì chính tôi cũng vậy, tôi vẫn thường đi loanh quanh với con mắt lơ đãng không mục đích, nên tôi rất hiểu...

Một buổi chiều quang đãng, cũng như bao lần khác, đang lơ đãng dạo phố, tôi vô tình nhìn thấy một người bạn cũ.

— Này, khỏe không? Tôi chạy theo cất tiếng. Đó là cậu bạn từ hồi đại học, một anh chàng thông minh và khá điển trai. Shiori từng cặp với cậu ta

song chỉ trong một thời gian ngắn. Họ chung sống với nhau một vài tháng gì đó.

—Ồ! Mình vẫn khỏe! Cậu ta cười đáp.

—Mà cậu đang bận hay sao thế? Tôi hỏi.

Cậu ta mặc chiếc sơ mi đen cùng với chiếc quần cotton không có vẻ gì là đồ công sở nhưng lại cầm trên tay một chiếc phong bì lớn như đang đi làm.

—Ừ, đang phải đi giao hàng cho người ta. Còn cậu? Trông vẫn nhàn hạ quá nhỉ! Khẽ kéo dài giọng cuối mỗi câu vốn là đặc trưng trong cách nói chuyện của cậu ấy. Dưới khoảng trời xanh ngắt, cậu ta cười cười...

—Ờ, thì vẫn rồi! Có làm gì đâu mà! Tôi nói.

—Tiểu thư quá!

—Thế sao?! Mà cậu đi ra ga hả? Bọn mình cùng đi bộ ra góc phố đằng ấy nhé!

Tôi cất bước.

Khoảng trời xanh bị cắt xéo theo hình dáng khu phố sáng bừng lên một cách lạ kỳ. Tôi có cảm giác như suốt từ nãy, mình đang ở trong một xứ sở nào đó khác hẳn. Phố xá ban trưa cộng với ánh nắng chói chang đôi lúc làm hỗn độn ký ức và cả nhiều điều nữa. Nghe đâu, đến giữa mùa hạ thì còn khủng khiếp hơn nữa kia. Tôi có thể cảm thấy được điều đó qua cánh tay bỏng rát như nướng.

—Nóng quá!

—Ừ, nóng thật đấy!

—Chuyện của Shiori... Nghe nói cô ấy đã chết rồi? Cậu ta nói. Mình mới biết đây thôi!

—Phải! Bố mẹ cô ấy phải từ quê ra đây, thật là vất vả! Tôi trả lời, một câu trả lời không mấy ăn nhập.

—Đương nhiên rồi! Mà... Cô ấy làm thêm theo giờ một công việc gì quái gở lắm hả? Shiori ấy!

— Ở thì... Trên đời này có trăm vạn kiểu làm ăn mà, mình nghĩ thế...

— Liệu có phải cô ấy chết vì công việc không?

— Chẳng biết nữa... Điều đó... Chỉ có cô ấy mới biết được!

— Nhưng cô ấy lúc nào cũng mỉm cười tùm tùm và hiền lành đến thế cơ mà! Người như vậy mà lại ôm trong lòng một nỗi ưu phiền đến mức phải tự tử sao? Mình không thể nào hiểu được!

— Mình cũng vậy đấy!

Sau câu nói đó, hai chúng tôi im lặng và chậm rãi thả bộ xuống theo con đường dốc rộng rãi. Vài chiếc xe con vượt qua chúng tôi. Ánh nắng rọi tới từ ngay phía trước mặt. *Shiori với mái tóc ướt nhèm, Shiori ngồi cắt móng tay, dáng dấp Shiori những lúc giật đồ, khuôn mặt Shiori ngủ ngon dưới ánh ban mai... Ôi, người bạn đang đi bên cạnh tôi đây là anh chàng duy nhất đã sống cùng Shiori và đang cùng tôi sở hữu tất cả những hình ảnh ấy! Điều này với tôi thật quá đổi lạ lùng.*

— Còn cậu sao rồi, vẫn cặp bồ thế hả? Bất chợt cậu ta cười hỏi tôi.

— Cậu có bao giờ hỏi kiểu này đâu nhỉ?! Tôi cũng cười đáp lại. Phải, vẫn chưa chia tay!

— Cậu làm ơn yêu đương nghiêm chỉnh đi được không! Với giọng điệu vui tươi không một chút u buồn, ngược lại còn ráo hoảnh là đẳng khác, cậu ta bảo tôi. Từ xưa tới giờ, cậu lúc nào cũng chững chạc người lớn. Thế nên mới thích những người lớn tuổi hả?

— Chắc là thế! Tôi khẽ nhếch miệng cười.

Tôi nghiêm túc đến nỗi ngay cả bản thân mình cũng phát sợ đấy chứ! Đến mức chỉ nghĩ tới việc lỡ không may chuyện tình này chấm dứt là chân tay tôi đã run rẩy rồi kia. Nhưng thực tế chuyện tình duyên của tôi luôn trong trạng thái có thể đặt dấu chấm hết bất kỳ lúc nào mà chẳng có gì phải thắc mắc. Thế nhưng kể cả khi điều đó có xảy ra rồi thì những nỗi lo sợ ấy vẫn cứ âm ỉ mãi trong tôi.

— Thôi, tạm biệt nhé! Khi nào có tụ tập gì thì nhớ ới mình một tiếng!

Cậu ta nói khi chúng tôi tới cửa xuống ga tàu điện ngầm, rồi đưa một tay lên chào rồi bước theo cầu thang đi xuống khoảng không gian nhờ nhờ phía dưới. Giữa ánh nắng chói chang thiêu đốt, như luyện tiếc một điều gì, tôi đứng dõi theo tấm lưng cậu ta. Tâm trạng tôi rối bời, cứ như một khoảng tươi sáng trong tâm hồn tôi đã đi theo Shiori mất rồi.

Lần đó, sau khi chia tay với cậu ta, Shiori đã lao thẳng tới phòng tôi. Tuy được gia đình chu cấp đầy đủ và là người thích cuộc sống quy củ ngăn nắp nhưng không hiểu sao, Shiori chẳng chịu sống cố định một chỗ, cứ mỗi lần chuyển nhà là y như rằng, nó lại quăng hết sách vở hay thậm chí cả các loại quà tặng. Shiori giải thích rằng vì nó chúa ghét đồ đạc ngày càng nhiều lên nên mới làm vậy. Nó bỏ chỗ cậu ta tới chỗ tôi chỉ với một chiếc gối, một cái khăn tắm bông và một chiếc va li. Shiori cũng hoàn toàn không phải là người hay buồn phiền nhưng nó cứ nhảy hết từ nhà người bạn này tới nhà người bạn khác như thể đó là một sở thích.

— Sao lại chia tay vậy? Tôi hỏi.

— Ừm, nói thế nào nhỉ. Đó là kẻ ở nhờ nhà hắt ta mà. Vì thế, lẽ đương nhiên là tớ phải ra đi. Shiori không trả lời thẳng vào câu hỏi.

— Cậu thích hắt ta ở điểm nào?

— Cậu thấy đấy, cái cách hắt ta trò chuyện rõ là hiền lành... Vừa nói, Shiori vừa nhếch miệng cười chua chát. Nhưng... sống cùng với nhau rồi mới biết không phải lúc nào người ta cũng nói năng hiền hòa đâu. Ở với Terako còn vui hơn chán vạn lần. Terako lúc nào cũng thật dịu dàng.

Shiori nói vậy rồi lại tủm tủm cười. Đôi má trắng hồng, cặp mắt mơ màng – khi nó cười, khuôn mặt nom y hệt viên kẹo dẻo.

Hồi đó, cả hai chúng tôi vẫn còn là sinh viên, giờ giấc sinh hoạt hàng ngày hầu như giống nhau nên gặp mặt suốt ngày mà chẳng hề cãi cọ bao giờ. Shiori trở nên quen thân trong căn phòng tôi, tồn tại một cách tự nhiên như thể nó đã hòa vào không khí phòng tôi tự khi nào.

Còn tôi, có Shiori, xin quý vị đừng hiểu lầm, song đôi lúc tôi nghĩ có lẽ mình thích phụ nữ hơn đàn ông nhiều. Tôi không có ý nói đó là thứ tình cảm đồng tính luyện ái, nhưng đôi khi tôi cảm thấy nó rất mạnh mẽ. Vì đó là một cô gái tốt, và sống cùng nó vui biết chừng nào. Shiori hoàn toàn không phải típ người hấp dẫn, gợi tình. Trắng trẻo, đậm đà, hai mắt híp dài còn bộ ngực thì lại đồ sộ nên chẳng thể nói đó là một cô gái xinh đẹp cho được. Đã thế, cái dáng đứng lên ngồi xuống của nó lại khoan thai quá mức khiến người ta phải liên tưởng tới hình ảnh của một bà bầu. Nhưng nó ít nói và nữ tính. Khi tôi nghĩ đến Shiori, bao giờ cũng vậy, luôn là cái bóng mềm mại của vóc dáng nó hiện lên, chứ không phải diện mạo của nó: cái cảm giác mà tôi cảm thấy khi nó còn ở đó. Thỉnh thoảng, hồi còn ở cùng nhau, có những lần nhìn vết nhăn hằn sâu nơi khóe mắt lúc Shiori mới chỉ khẽ cười, tôi bỗng vô cớ chỉ muốn vùi mặt vào bộ ngực đồ sộ của nó mà khóc thật lớn, mà giải bày mọi nỗi niềm. Những gì tồi tệ, những điều giả dối tôi từng thốt ra, những chuyện tương lai, những mệt nhọc, những điều mà tôi phải nén chịu, những đêm dài u ám, những bất an... hay về bất cứ một điều gì. Rồi sau đó tôi muốn kéo những ý nghĩ của tôi quay trở lại, quần quanh với ký ức về cha mẹ tôi, về vầng trăng trên cái thị trấn nơi tôi lớn lên, về sắc màu của những làn gió thoảng đưa trên cánh đồng.

Shiori là cô gái như vậy.

Tuy chỉ trong chốc lát nhưng cuộc gặp gỡ tình cờ với người bạn cũ đã làm rối tung mọi thứ trong đầu tôi. Giữa cái nắng gay gắt đến độ chói mắt, tôi một mình lê bước đến căn hộ của mình. Ở phòng tôi, buổi chiều nắng hắt vào rất nhiều. Dưới ánh nắng chói lóa, tôi vừa rút quần áo phơi bên ngoài vừa nghĩ vẩn vơ. Từ chiếc sơ mi trắng áp trên má, mùi hương của vải mới giặt thoảng lên.

Bỗng dưng thấy buồn ngủ, tôi bèn ngồi quay lưng lại phía những tia nắng đang tuôn vào xối xả như nước từ vòi hoa sen, vừa gấp đồng quần áo vừa đón lấy luồng khí mát từ máy lạnh tỏa ra. Tôi lơ mơ chớp mắt. Những giấc ngủ ban trưa bắt đầu kiểu này có cảm giác rất tuyệt. Bạn có cảm giác như mình sẽ bắt gặp được một giấc mơ thiên thần. Trút bỏ cái chân váy, tôi cứ

thế đổ nhào xuống giường. Dạo này tôi không hay mơ mộng gì. Ngay lập tức, mọi thứ chìm vào bóng tối.

Chợt tiếng chuông điện thoại reo lên xoáy vào giấc ngủ vùi khiến tôi giật mình tỉnh giấc. *Đó là anh gọi.* Tôi nghĩ, rồi ngồi dậy trên giường, nhìn đồng hồ: chưa đến mười phút trôi qua từ lúc tôi ngủ thiếp đi. Không hiểu sao tôi chẳng bao giờ nhận ra khi đó là tiếng chuông điện thoại từ những người khác gọi, mà cứ ngủ không hề phản ứng gì. Nếu đây được gọi là thần giao cách cảm thì có lẽ tôi cũng là người có khả năng đặc biệt không biết chừng.

— Terako à? Tôi nhắc điện thoại và nghe thấy tiếng anh.

— Vâng, em đây!

— Thưa nàng, liệu có phải nàng lại đang say sưa giấc nồng? Anh nói như thể đang có điều gì hồ hởi lắm. Còn tôi cũng rạo rức trong lòng với chuỗi âm thanh đó nên bất giác mỉm cười.

— Em sắp dậy rồi!

— Đừng có nói dối! Ngày, hôm nay mình đi ăn tối nhé!

— Được thôi!

— Vậy thì, bảy rưỡi ở chỗ mọi khi nhé!

— Vâng!

Căn phòng vẫn ngập tràn ánh sáng, vẫn chìm trong yên lặng khi tôi cúp máy. Tất cả những cái bóng đổ xuống nền nhà đều tối thẫm và có đường nét rõ mồn một; tôi đang ở trong một thời gian cách lìa với phần còn lại của thế giới. Tôi đắm đắm nhìn những cái bóng ấy hồi lâu, chẳng muốn làm gì nên rút cuộc lại vùi mình vào giường. Nhưng lần này, trước khi thiếp đi, tôi đã nghĩ một chút về Shiori.

Anh chàng mà tôi gặp ban nãy, người yêu cuối cùng của Shiori, đã hỏi tôi liệu có phải cô ấy chết “vì công việc” không. Còn tôi, mặc dù trả lời cậu ta là không biết, nhưng rồi đâu đó trong sâu thẳm, có lẽ tôi đã thừa nhận điều đó là sự thật.

Shiori bị cuốn hút hoàn toàn vào công việc ấy, bị ám ảnh bởi nó. Đó là lý do tại sao nó rời khỏi căn hộ của tôi. Và tôi thực sự tin rằng ở một nghĩa nào đó, nó đã tìm được thiên chức của mình trong cái nghề đó, rằng đó là công việc mà chỉ nó mới có thể làm được. Shiori đã được một người bạn giới thiệu và hướng dẫn đi làm công việc kiểu phục vụ khách hàng theo yêu cầu đó cho một câu lạc bộ ngầm, mà không, có lẽ là giống với một tổ chức mại dâm kiểu mới thì đúng hơn. Toàn bộ những gì nó phải làm là nằm bên cạnh khách mà thôi. Lần đầu nghe kể như vậy, tôi đã rất ngạc nhiên.

Tầng dưới của căn hộ mà Shiori được ông chủ bảo trợ thuê cho là phòng làm việc của nó, ở đó có kê một chiếc giường đôi rộng rãi mà tôi từng nhắc tới trước đây. Tôi cũng mới chỉ nhìn thấy chiếc giường ấy có một lần. Đó là một phòng ngủ theo kiểu nước ngoài hơn là một phòng khách sạn. Một phòng ngủ thực thụ, thứ mà tôi mới chỉ thấy qua phim ảnh. Trong căn phòng đó, mỗi tuần vài lần, Shiori nằm bên khách tới tận sáng.

— Sao kia?! Ý cậu là cậu không hề làm tình ư? Tôi kinh ngạc hỏi. Đó là vào một buổi tối, khi nó đã thổ lộ với tôi rằng cuối cùng thì nó đã dấn sâu vào công việc ấy nên quyết định rời chỗ tôi đến ở trong khu chung cư có đặt văn phòng làm việc của mình.

— Tất nhiên là không! Có nhiều kiểu công việc lắm. Tùy thuộc vào cung và cầu mà. Nó cười từ tốn.

Tôi chẳng có cách nào ngăn lại nếu nó đã muốn ra đi. Hơn nữa, tôi có thể nói rằng trong một chừng mực nào đó tôi chưa thực sự hiểu rằng nó đã bị trói buộc vào cái công việc oái ăm ấy.

— Mình sẽ nhớ cậu! Tôi nói.

— Cậu sẽ đến thăm mình chứ, đúng không? Nó đáp. Hơn nữa, căn hộ của mình cũng bình thường thôi mà!

Shiori chưa hề thu xếp chút đồ đạc gì nên tôi vẫn chưa hình dung được hết sự ra đi của nó. Nó đã trở nên gắn bó với căn phòng của tôi đến nhường nào. Hai chúng tôi ngồi bệt xuống sàn như mọi khi, cùng nhau xem lướt một

cuốn băng ca nhạc, khen bài này hay, chê ca sĩ này xấu, thôi thì đủ loại ý kiến đến tận khuya.

Cứ có Shiori, bao giờ tôi cũng cảm thấy thời gian như đang biến dạng một cách lạ kỳ. Đó là bởi đôi mắt của nó. Shiori có gương mặt hết sức hiền hậu, nhưng đôi mắt thon dài lúc nào cũng mơ màng huyền ảo tựa như hai mảnh trăng xanh vậy.

Thỉnh thoảng Shiori trải đệm nằm xuống sàn nhà gần giường tôi, cánh tay trắng ngần của nó hiện lên rõ mồn một như có ánh trăng chiếu vào. Nhưng khi tắt đèn rồi thì cả hai chúng tôi chuyện phiếm thoải mái hơn nhiều. Tôi vẫn thường kinh ngạc nghĩ sao chúng tôi nói nhiều đến vậy. Cái đêm mà Shiori nói với tôi nó sẽ ra đi, Shiori nói nhiều hơn hẳn về công việc. Tôi lắng nghe giọng nói lạnh lạnh của nó tuôn vào màn đêm như điệu nhạc ai đó đang chơi trên một cây đàn.

— Mình ấy à... Suốt cả đêm, mình không được phép ngủ đâu. Vì lỡ khách bất chợt thức giấc mà lại thấy mình đang ngáy khò khò bên cạnh thì cái việc mình đang làm sẽ chẳng còn có ý nghĩa là bao, nói một cách khác là không chuyên nghiệp, cậu hiểu chứ?! Mình đã quyết không để cho họ phải cảm thấy buồn! Người nào đến chỗ mình, – mình chỉ tiếp những ai do người quen giới thiệu thôi – cũng rất danh giá, rất giàu. Tất cả bọn họ đều bị tổn thương theo cách này hay cách nọ trong những hoàn cảnh nhạy cảm đến khó tin, và đều kiệt quệ. Kiệt quệ đến nỗi họ thậm chí còn không nhận ra mình thực sự kiệt quệ nữa ấy. Những người này luôn choàng tỉnh giữa đêm, luôn luôn như vậy. Mình không nói phóng đại đâu. Những lúc ấy, khẽ mỉm cười với họ trong ánh sáng mờ mờ của đêm là việc vô cùng quan trọng mà mình phải làm. Sau đó, mình sẽ mang đến cho họ một ly nước đá mát lạnh. Cũng có khi là một tách cà phê. Muốn thế thì phải đi ra bếp mà pha rồi. Và phải làm thật chu đáo. Như thế, họ sẽ cảm thấy an tâm và sẽ lại tiếp tục giấc ngủ say giấc nồng, con người là thế mà! Mình nghĩ, con người ta, ai cũng muốn có một người nào đó chỉ để nằm cạnh mỗi giấc ngủ. Khách của mình có cả phụ nữ, cũng có cả người nước ngoài nữa! Dù đã có lần mình mệt quá mà ngủ thiếp đi mất... À, đúng rồi, đúng rồi! Rất có thể là vì khi ta nằm bên

cạnh một ai đó đang ở trong tình trạng vô cùng mệt mỏi, ta sẽ hòa chung cùng một nhịp thở với họ, ta sẽ hấp thụ luôn vào mình khối u ám trong lòng người đó cũng nên.

Đôi lúc mình cứ tự nhủ *Mày không được ngủ* cả khi mình đang gà gật và mơ thấy cái gì đó thật khủng khiếp. Rùng rợn lắm! Khi là giấc mơ thấy mình ở trên một con thuyền đang từ từ đắm, lúc lại là giấc mơ thấy mình đánh mất toàn bộ số tiền xu mà mình cóp nhặt bấy lâu nay, rồi có cả giấc mơ thấy bóng tối cứ thế ùn ùn đổ vào qua cửa sổ, bịt chặt lấy cổ họng mình... Những lúc ấy, tim mình đập thành thịch, sống lưng ớn lạnh và rồi mình choàng mở mắt. Mình sợ hãi thực sự ấy. Con người bên cạnh mình vẫn say ngủ, mình nhìn họ và nghĩ, *Phải rồi, tất nhiên điều mình vừa chứng kiến chính là cõi lòng con người này, thật buồn bã đau đớn làm sao, tan hoang làm sao*. Phải đấy, điều đó thực sự khiến mình khiếp sợ.

Dưới ánh trăng, Shiori nhìn chăm chăm lên trần nhà. Tròng trắng mắt nó dường như hắt ra một thứ ánh sáng mờ đục. Tôi những muốn nói với nó “Chẳng phải đó là quang cảnh chính cõi lòng của Shiori hay sao?” mà chẳng hiểu sao không thể cất nên lời. Nhưng tôi nghĩ, chắc chắn là như thế. Tôi đã định ninh điều đó đến mức chỉ chực òa khóc.

Đã vào giữa hè. Nhìn anh trong chiếc sơ mi cộc tay bước vào quán nơi chúng tôi hẹn trước, tôi cứ thấy như có gì đó khang khác, người tôi gai lên. Tôi đoán mình luôn hình dung anh mặc áo len dày và áo choàng, có lẽ vì chúng tôi đã gặp nhau lần đầu tiên vào mùa đông. Tôi luôn thích được thả bộ cùng anh trong những luồng gió bắc khi chúng tôi ở bên nhau. Tôi nghĩ mình thật khủng. Chúng tôi đang ở trong một cái quán bật máy lạnh âm âm thế này, còn bên ngoài là đêm nhiệt đới nóng ngọt ngạt, thế mà sâu trong lòng tôi vẫn bát ngát gió lạnh.

— Mình ra ngoài chứ? Anh nói, chăm chú nhìn tôi, rõ ràng là bối rối vì cứ dăm dăm dôi mắt theo dáng anh cho đến khi anh ở ngay trước mặt tôi. Vậy mà tôi vẫn ngồi đó nhìn chăm chăm vào mắt anh, tâm trí hoàn toàn trống rỗng. “Vâng!” tôi nói rồi đứng dậy.

Không hiểu sao tâm trí tôi luôn trở nên trống rỗng ngay lúc vừa gặp nhau. Tôi mơ hồ nghe thấy anh hỏi câu hỏi giống với mọi lần.

— Hôm nay em đã làm những gì thế?

— Em ở nhà... À! Lúc trưa em có gặp lại một người bạn cũ.

— Một gã trai? Một cuộc hẹn hò chẳng?

Anh cười và nói vậy nên tôi cũng cười theo.

— Một anh chàng rất trẻ đấy nhé!

— Thế kia?

Anh hơi ỉu xiu. Chúng tôi chỉ cách nhau sáu tuổi, nhưng khoảng cách đó khiến anh phiền não lạ lùng. Tôi cảm giác là vì trông dáng ngoài của tôi vẫn còn quá trẻ con. Trẻ con tới mức nếu tôi không trang điểm mà cứ để thế đi ra ngoài đường, có khi tôi sẽ bị nhầm là học sinh cấp ba nữa kia. Cứ như thể từ hồi tốt nghiệp đại học đến giờ, tôi chẳng già thêm một tuổi nào nữa. Có thể đó là do lối sống của tôi.

— Hôm nay anh có thể thanh thản mà đi chơi được chứ?

Anh nhìn sâu vào mắt tôi bằng ánh mắt ái ngại khi tôi hỏi vậy, rồi với một giọng đầy băn khoăn như người có lỗi, anh nói:

— Hôm nay anh có chút việc phải gặp mấy người bà con... Mình ăn tối với nhau thôi vậy!

— Họ hàng á? Người đăng nhà anh à?

— Không!... Là người nhà kia...

Anh không còn cố giấu tôi điều đó nữa. Linh cảm của tôi quá nhạy bén, nên đăng nào thì tôi cũng biết. Bạn trai tôi đã có vợ.

Một người vợ không còn ý thức, một người vợ say ngủ im lìm trong bệnh viện.

Lần đầu tiên chúng tôi chính thức hẹn hò là một ngày giữa mùa đông. Chúng tôi đã lái xe ra biển khơi. Đó là một ngày Chủ nhật sau khi tôi bỏ việc, và Iwanaga – anh là một trong các sếp của tôi ở chỗ làm – hẹn hò tôi đi chơi. Tôi cũng biết mang máng là anh có vợ rồi. Đó là một ngày dài, rất dài.

Bây giờ nghĩ lại mọi chuyện, tôi có thể cảm nhận được rằng, ngày hôm ấy khởi đầu một sự chuyển biến vô cùng lớn lao. Tôi đã cất giấu chính tôi, một cô gái trẻ mạnh mẽ tươi sáng, vào một góc nào đó của cái ngày ấy. Tuy không phải có một thứ gì đó đã thay đổi, nhưng chính trong ngày hôm ấy, tôi và anh, cả hai chúng tôi đã cùng lúc bị cuốn vào dòng chảy của vận mệnh bao la tăm tối mà chúng tôi chẳng thể nào cưỡng lại được. Nó không chỉ đơn giản là cái mãnh liệt say mê giữa những người khác giới do tình yêu sinh ra mà còn là một dòng chảy vĩ đại đầy buồn thương mà sức mạnh của cả hai chúng tôi không thể chống đỡ nổi.

Nhưng đầu sao thì lúc đó tôi đã có những cảm xúc thật tươi sáng và mạnh mẽ. Dù chúng tôi chưa hề hôn nhau, nhưng tôi đã thấy thích anh hơn bất kỳ ai trên thế gian này. Anh cầm lái, và chúng tôi cứ thế đi dọc con đường ven biển, đại dương đẹp tuyệt, những con sóng cuộn cuộn trong ánh nắng khiến tôi cảm thấy nguồn sinh lực trong tôi cũng lấp lánh dâng trào. Tôi hạnh phúc cực độ.

Chúng tôi đỗ lại bên bờ cát và xuống xe thả bộ. Chỉ đi một chút là giày tôi đã lấm lem cát. Nhưng gió biển lúc triều dâng thật dễ chịu, những tia nắng cũng đang nhạt dần. Trời rất lạnh nên chúng tôi không thể ở bên ngoài quá lâu, và vì biết thế nên tiếng sóng biển ù oạp càng trở nên da diết. Chợt tôi nhớ ra và từ phía dưới, tôi ngược nhìn gương mặt anh như thể dò xét:

— Vợ anh Iwanaga là người thế nào vậy?

Anh cười gượng.

— Một người thực vật.

Vẫn biết là hồ đồ nhưng cứ mỗi lần nghĩ tới câu hỏi và câu trả lời ấy, tôi không khỏi phì cười. “Vợ anh Iwanaga là người thế nào vậy?” “Một người thực vật!”

Dĩ nhiên, khi đó tôi không thể cười. Tôi chỉ tròn mắt nhìn anh.

— Sao cơ? Tôi nói.

— Cô ấy tự lái xe gây tai nạn, và rồi cứ nằm liệt trong viện mãi từ hồi ấy tới giờ. Cũng phải đến gần một năm rồi... Thế nên anh mới có thể hò hẹn với một cô bé con như thế này chứ! Vào một ngày Chủ nhật thế này.

Anh vừa nói với giọng điệu tươi sáng vừa đút tay vào túi áo, còn tôi lại đưa tay lôi tay anh ra, bàn tay anh nóng hổi.

— Anh nói dối! Tôi từng sờ, nói.

— Em có bảo anh nói dối thì anh cũng đành vậy thôi!

— Chuyện đó... mà... kể cũng phải... Tôi đưa cả hai tay mình áp lấy bàn tay anh.

— Anh vẫn vào thăm và chăm sóc chị ấy chứ? Có vất vả lắm không?

— Mình thôi không nói chuyện này nữa nhé! Anh đưa mắt nhìn sang chỗ khác, tránh ánh mắt tôi. Khi một người đã có vợ mà lại thấy mình yêu người khác, thì dù bà vợ không phải là một người thực vật đi nữa, cảm giác nặng nề đè nặng trong lòng cũng chẳng có gì là lạ cả...

— Anh đùa gì lạ vậy!

Tôi nói và áp tay anh lên má mình. Gió ngưng tụ thành những tiếng ù ù khe khẽ bên tai. Hương mùa đông phảng phất. Xa xa trên mặt biển ngoài khơi, một đám mây với thứ màu tím đại khờ như đang phát sáng bằng láng tan dần vào nền trời. Tiếng sóng biển khẽ rì rào trong lòng bàn tay anh.

— Mình đi thôi! Tôi nói. Em lạnh cóng rồi! Đi kiếm thứ gì nóng đi chứ, trà chẳng hạn!

Lúc ấy, khi tôi cứ thế vô tư định buông tay anh ra, trong giây lát vô cùng ngắn ngủi, anh đã thoáng nắm chặt lấy bàn tay tôi. Quá ngỡ ngàng, tôi ngược lên nhìn anh. Tưởng như lúc ấy, tôi đã cảm nhận được tất cả từ trong đôi mắt sâu hơn biển thẳm đang nhìn tôi chăm chăm như nhìn vào vô tận ấy của anh. Những gì về anh, mầm mống của mối tình sâu đậm giữa tôi và anh,

tôi như nhìn thấu một cách tường tận trong khoảnh khắc ấy. Đó chính là lần đầu tiên tôi thấy mình thực sự yêu anh. Vào cái khoảnh khắc trước biến ấy, thứ tình cảm không thể phân định nổi trong lòng tôi từ trước tới nay đã thực sự chuyển hẳn thành tình yêu.

Nhưng rồi người vừa ăn cam vừa thắc thỏm chuyện thời gian lại chính là tôi.

— Anh vẫn chưa phải đi sao?

Tôi đã hỏi anh câu hỏi đó tới ba lần. Vì một người họ hàng lại tới gặp anh vào sau tám giờ tối quả thực là chuyện hiếm có.

— Anh đã bảo không sao là không sao mà!

Anh nói và vừa xoay chiếc mâm kiểu Trung Hoa quá mức cần thiết vừa cười.

— Ăn đi! Cứ ăn đi em! Không phải lo lắng gì cả!

— Nhưng anh xoay bàn tíu mù như thế thì em ăn thế nào được!

Tôi nhìn mâm thức ăn đang xoay vòng vòng như thể một chiếc đu quay ngựa gỗ, khúc khích cười. Một cô tiếp viên đứng cách đó không xa thoáng nhăn mặt tỏ vẻ khó chịu.

— Không sao đâu! Anh sẽ lái xe tới nghỉ ở chỗ họ luôn mà. Anh đã bảo trước với họ là sẽ tới muộn vì bận việc quá. Toàn là những người tốt bụng cả thôi, rất là tốt ấy!

— Ôi! Đó chính là điều tuyệt vời nhất mà cái việc gọi là “kết hôn” mang lại! Tôi nói. Vì chúng ta có thể trở thành người cùng một nhà với những người mà mới đây thôi vẫn còn xa lạ!

— Em nói vậy... không phải là châm chọc đấy chứ? Anh nói vẻ hoang mang.

— Đâu có! Không hề mà!

Đúng là tôi không hề có ý châm chọc. Chẳng qua là vì những điều tôi nói quá xa xôi nên tôi đã không tìm ra được một tiếp điểm với chính mình.

— Vợ của anh... cũng từng là một người tốt chứ?

Tôi hỏi. Vì tôi nghe nói chị ấy hầu như không có khả năng tình lại. Anh bảo với tôi, mọi việc sau này chỉ là cùng nhau thu xếp mọi công chuyện và vấn đề tình cảm mà thôi.

— Ủ! Một người tốt, có giáo dục, rất dễ chịu và mau nước mắt. Một kẻ hậu đậu, lái xe thì dở tệ nên mới tự mình gây tai nạn như thế. Như vậy đã đủ chưa hả, chuyện về vợ của anh ấy?!

— Vô... âng! Tôi nói.

Mặc dù tôi không hề có ý quan trọng hóa vấn đề đó đến thế nhưng thực sự lúc nào cũng vậy, anh luôn tỏ ra chán ngán chủ đề này một cách quá mức. Tôi đã uống rượu, thứ rượu có vị đậu đỏ giòn ngọt. Tuy say nhưng chẳng hiểu sao tôi không hề buồn ngủ và hình dáng anh ngồi ngay đối diện mỗi lúc một hiện lên sắc nét hơn. Tôi chịu, không thể nào hiểu nổi. Tất cả chúng ta, đâu phải ai cũng sinh ra từ chạc ba của một cái cây chứ! Anh ấy cũng có bố có mẹ, và chị ấy nữa, tôi chắc bố mẹ chị ấy hiện đang chìm trong buồn đau. Vì rõ ràng bỗng nhiên họ lại phải chịu đựng bao nhiêu điều phiền toái phát sinh theo cùng với nỗi bất hạnh trời giáng ấy, từ việc phải chấp nhận sự thật, chăm sóc người bệnh, chi trả viện phí cho đến việc phải quyết định chuyện ly hôn, chuyện hộ tịch, chuyện có nên để chị ấy chết hay không...

Nhiều khi, tôi những muốn quyết chí dẫn lòng nói với anh rằng tôi hiểu tất cả những chuyện đó. Tôi rất muốn nói ra. Vì tôi biết nếu nói ra, anh sẽ xúc động mạnh và sẽ nghĩ được giùm tôi nhiều điều.

Anh à! Chắc anh rất muốn được tham gia giải quyết tất cả những việc ấy một cách thật hoàn hảo? Anh không muốn rút lui cho tới tận khi giải quyết xong hết, và anh muốn mọi người cảm thấy họ có thể dựa vào anh, phải không? Nhưng anh biết anh không giúp được ai mà. Đó chỉ vì anh không bao giờ tha thứ cho mình nếu anh bỏ đi. Anh là một anh chàng đẹp trai lạnh lùng, đúng thế, và anh đang làm mọi thứ để anh có thể tiếp tục nghĩ anh là như thế, và cùng lúc đó anh căng ra để làm mọi thứ vì tình yêu của anh dành cho vợ thích hợp với tất cả những điều đó. Rồi sau đó em ở đây. Anh biết rất

rõ là em ở đây dõi theo anh và dù cho em nghĩ chuyện này chẳng chút liên quan đến mình, em vẫn thấy anh thực lạnh lùng làm sao, và thật sự em không thể đồng tình rằng đây không phải chuyện của em bởi vì em tử tế đến thế, bởi vì nó làm tổn thương em – nhưng tất nhiên là anh cũng biết vậy. Cái sự thật anh là một kẻ lạnh lùng cực kỳ. Nhưng dù là như thế, anh có thể nói ra, phải không nào? Rằng em chỉ yêu cái cách anh xử sự mọi chuyện... Rằng em điên khùng về chuyện đó đến thế, em có thể chống lại quyết liệt. Nghĩ đến điều đó, em ngờ rằng mình đã bị dồn nén vào mọi chuyện này theo một cách nào đó, ở một đôi chỗ nào đó, một cách vô tình. Vâng, em ngờ rằng như vậy.

Nhưng mỗi khi nghĩ đến đây, bao giờ cũng thế, tôi lại mất hết dũng khí để có thể nói ra những điều ấy. Và vì thế, vẫn chẳng có chút sóng gió nào xảy ra cả, chúng tôi cứ ở mãi; trong tình trạng này, cứ yên ả tạm ngưng như vậy. Đêm ngày, bọn họ thì cứ mãi bàn bạc với nhau về chuyện sống hay chết của người khác, tôi thì cứ âm thầm sống qua từng ngày như một người tình của anh và chị ấy thì vẫn tiếp tục miên man.

Tình yêu của chúng ta không phải là hiện thực! Những từ ngữ ấy cứ luẩn quẩn trong tâm trí tôi ngay từ khi mối tình này vừa mới bắt đầu. Một chuỗi ngôn từ đem lại cảm giác bất an, chán ngán khó tả. Dường như càng một mõi bao nhiêu, anh lại càng cố đẩy tôi rời xa thực tại bấy nhiêu. Anh không bao giờ căng thẳng và nói bất cứ gì về điều đó, nên tôi chắc rằng đó chỉ là một khát khao vô thức, song anh luôn gắng không để tôi phải đi làm, anh thích tôi sống cuộc sống lặng lẽ trong phòng hơn, còn mỗi lần gặp nhau thì chúng tôi đều hẹn hò ngoài phố, và những cuộc gặp gỡ cứ như cái bóng của một giấc mơ vậy. Anh muốn tôi mặc những trang phục thật đẹp, anh tìm kiếm nơi tôi tiếng khóc, nụ cười và cả sự nhát nhẽo. Nhưng không! Chắc hẳn điều đó không phải do lỗi của riêng mình anh. Chính tôi, người phản ánh lại toàn bộ nỗi u ám mệt mỏi trong lòng anh lại rất thích cách hành xử đó của anh. Có một điều gì đó u buồn lắm tồn tại giữa hai chúng tôi, và tôi cứ yêu anh như thế cố gắng giữ gìn điều ấy. Vì vậy mà mới có cái hiện tại đẹp đẽ này. Bây giờ vẫn vậy.

— Để anh lái xe đưa em về nhé! Anh vừa nhìn ra bãi đỗ xe vừa nói với tôi lúc ra khỏi quán.

— Em rất thích cái cách anh nói “để anh làm gì đó cho em!” như thế! Tôi nói.

— Hẳn là thế rồi, cô nương ạ! Anh cười.

— Sắc thái của câu này hơi khác rồi đấy nhé! Tôi cũng cười theo. Giờ vẫn còn sớm mà, em sẽ đi bộ về, cho tỉnh rượu luôn thế!

— Vậy sao?! Anh nói, giọng thoáng chút u buồn.

Trong bóng tối, khuôn mặt anh nom nhợt nhạt quá. Những dãy dài xe con tắm trong sự im lặng sao thâm trầm phát sợ. Bỗng nhiên, tôi có cảm giác cái bãi đỗ xe chật hẹp này chính là nơi tận cùng thế giới. Mỗi lần chia tay, bao giờ tâm trạng tôi cũng thoáng mơ hồ như vậy.

— Trời ạ, trông anh bây giờ già quá đi mất!

Trước câu bông đùa ấy của tôi, anh vừa chui vào xe vừa nói với nét mặt nghiêm trọng:

— Anh đã quá mệt mỏi! Không còn hiểu mọi chuyện đâu vào đâu nữa! Vấn đề là thời gian. Thật hết chịu nổi rồi! Có thể cái cách nói này sẽ là không phải đối với bất kỳ ai, nhưng đúng là giờ đây anh không còn nghĩ nổi được gì về những gì sắp tới nữa!

Những lời của anh nghe như một chuỗi độc thoại.

— Vâng, em biết mà! Thôi, bỏ qua chuyện đó đi anh!

Tôi hấp tấp nói rồi đóng cửa xe lại cho anh. Tôi không muốn nghe thêm gì nữa.

Tôi đưa chân rảo bước trên con đường tối, chiếc xe anh tí tí còi rồi vượt qua. Tôi cười, vẫy vẫy tay, đột nhiên cảm thấy mình hệt như một con mèo đơn độc, như thế chẳng có gì từ bỏ tôi, nhưng khuôn mặt đang cười của tôi thì rớt lại bóng tối.

Dù bên cạnh có người yêu hay không thì tôi vẫn rất thích thả bộ trên những con đường lúc ban tối khi đã chénh choáng say. Bóng trắng tắm tràn phố xá, bóng những tòa nhà đồ dài như bất tận. Bước chân tôi đang hòa chung cùng một nhịp với âm thanh của chiếc xe con ở một nơi xa. Bầu trời đêm trên thành phố rạng rỡ lạ kỳ, khiến người ta hơi chút bồn chồn, đồng thời lại cảm thấy có chút gì đó như vững tâm.

Mặc dù đôi chân đang từng bước dẫn tôi về hướng căn hộ của mình, song tôi biết, trong lòng tôi hoàn toàn không có ý định sẽ về đó.

Phải! Tôi đang muốn tới chỗ Shiori.

Những lần về tối như thế này, tôi vẫn thường ghé vào căn hộ của Shiori. Không phải tới căn phòng nó làm việc mà là căn phòng riêng của nó kia. Chẳng biết có phải vì say hay không mà càng hồi tưởng lại, tôi càng thấy ranh giới của hiện thực trở nên mong manh.

Đạo này tôi thật lạ lùng. Kể cả ngay lúc này cũng thế. Tôi đã bước vào cầu thang máy trong tòa nhà chung cư có căn hộ của Shiori vì tôi cứ có cảm giác nếu tới đó thế nào tôi cũng gặp được nó.

Đúng rồi, sau mỗi lần hò hẹn, có điều gì buồn bã hay chán nản vô cớ như thế này, tôi vẫn thường tìm tới chỗ Shiori mà.

Cho dù không phải vậy, nhưng cứ ở bên anh, tôi thậm chí chỉ còn có mỗi cảm giác buồn đến vô kể. Tại sao vậy chứ? Tại sao lúc nào tôi cũng thấy buồn bã vô cớ, một cảm giác đeo đẳng như nỗi tiếc nuối mảnh trăng lừng lừng chìm dần xuống đáy màn đêm xanh thẳm mà vẫn hắt lên thứ ánh sáng lấp lánh, chừng như sẽ nhuộm xanh tới tận từng đầu móng tay tôi vậy.

Ở bên anh, tôi biến thành một cô nàng ít lời. Dù có phân bua với Shiori thế nào đi nữa, nó vẫn không chịu tin cái kẻ rất nhiều chuyện như tôi lại có thể kiệm lời như thế được. Nhưng đó là sự thật. Mỗi khi chúng tôi cùng nhau, tôi cứ lắng nghe anh nói, rồi sau đó tôi gật, và cứ như thế. Nhịp điệu gật của tôi và nhịp điệu nói của anh đã trở nên hòa hợp với nhau đến độ tinh tế hầu như có thể trở thành nghệ thuật. Thành ra tôi bắt đầu có cảm giác điều

tôi đang làm quá giống với công việc của Shiori, y như nằm kề bên mọi người khi họ ngủ vậy. Hình như có lần tôi đã thử nói với Shiori điều ấy.

— Chẳng hiểu sao ngủ cạnh anh ấy lần nào mình cũng cảm giác như đang ở giữa mùa đông!

— À hà... Mình biết rồi, biết rồi!

— Sao mà cậu hiểu ngay được! Đã nghe cho ra câu chuyện thế nào đâu mà đòi hiểu cái gì! Tôi nổi khùng lên còn Shiori híp mắt cười.

— Thì là vì... tớ là dân chuyên nghiệp mà! Này nhé, những người như thế ấy mà, họ nghĩ rằng tất cả những thứ không công khai chính thức đều là hư không cả đấy!

— Hư không á?

— Vì thế mà họ luôn bất an. Này nhé, nếu anh ấy coi Terako thực sự là của mình, thì chắc chắn trong tình trạng hiện nay, anh ấy sẽ vô cùng bất lợi, đúng không! Thế cho nên tạm thời cậu vẫn chưa là gì cả, chỉ là thứ để bảo lưu, như kiểu đã được bấm nút tạm dừng ấy, hay cũng chính là kiểu mua đồ để dành, một kiểu dự phòng cho cuộc đời anh ấy mà thôi.

— Sao kia? Tớ cũng lơ mờ hiểu được phần nào, nhưng “hư không” nghĩa là sao? Tớ đang ẩn náu góc nào nơi anh ấy?

— Trong một vùng bóng tối đen kịt! Shiori nói, rồi cười phá lên.

Tôi đã muốn gặp Shiori vô cùng. Vì vậy mà dù rõ ràng không thể nào gặp được nó nữa, tôi vẫn cứ đi lòng vòng, khiến đường về nhà thành ra xa hơn. Vì tôi mơ hồ cảm thấy, làm như thế tôi sẽ phần nào xích lại gần Shiori hơn. Người đi đường đã trở nên thừa thớt, màn đêm dường như dày đặc hơn.

Lần cuối cùng tôi ghé lại căn hộ của Shiori là vào khoảng hai tuần trước khi nó qua đời. Vậy là lần đó đã trở thành lần cuối cùng tôi gặp nó thật. Cái lần ấy, không hiểu sao tôi như mất hết sinh khí nên đang đêm đã bất chợt ghé căn hộ của Shiori.

Shiori có nhà, hân hoan chào đón tôi. Vừa bước qua cửa tôi đã không khỏi ngạc nhiên khi nhìn thấy một chiếc võng lớn mắc ngay trong phòng khách.

— Gì thế hả? Cậu định xếp đồ lên đó sao? Dừng chân lại ngay chỗ hành lang dẫn vào phòng, tôi chỉ tay về phía chiếc võng, nói.

— A... Cậu biết đấy, vì công việc, mình toàn phải nằm trên cái giường êm ái ấm áp song lại phải luôn luôn tỉnh táo! Shiori nói với cái giọng thanh, mềm và mỏng như mọi khi.

Nên giờ cứ leo lên giường là mắt mình lại chong chong, rồi trong lòng cứ thấy bứt rứt không yên, chẳng thể nào ngủ được. Vì thế mình mới...

Nghe Shiori tỉ mỉ giải thích lý do của nó xong, tôi cũng mới chỉ mơ hồ: “Hóa ra là vì thế!” mà thôi. Thì ra mọi thứ nghề trên thế giới này đều có cái khó của nó. Tôi vừa nghĩ vừa bước vào phòng rồi ngồi xuống chiếc sofa.

— Cậu uống trà chứ? Hay rượu?

Tôi nhớ sao cái cử chỉ khoan thai và nét cười thoáng luôn thường trực trên khóe miệng của Shiori. Giống hệt với hồi Shiori còn ở chỗ tôi, nó như có thể kéo phẳng đi mọi mệt nhọc, tù túng ứ đọng vô cớ trong lòng ta vậy.

— Mình sẽ uống rượu! Tôi trả lời.

— Vậy tớ sẽ đập hộp một chai Gin mới cho Terako nhé!

Shiori nói và lấy rất nhiều đá từ trong tủ lạnh bỏ vào một cái khay, cắt chanh rồi mang ra một chai Gin chưa khai.

— Mở cả một chai còn nguyên thể này cơ à? Tôi hỏi.

Tôi ngồi gần như lọt thỏm trong ghế sofa, cầm ly của mình lên.

— Không sao đâu! Mình hầu như không uống rượu mà.

Vừa nhấp một ngụm nước cam, Shiori vừa nói. Căn phòng im ắng lạ thường.

— Ở đây yên tĩnh quá, phải không? Tôi nói.

Tôi chưa say chút nào, chỉ cảm thấy trong lòng thanh thản vô cùng. Chẳng hề có điều gì đặc biệt buồn bã cả nên tôi chẳng biết phải nói gì.

— Có phải đã có chuyện gì à?

Shiori nhắc lại câu hỏi ấy, cái cách nó nói hết như một chú chó trung thành đang lo lắng cho chủ khiến tôi cảm thấy lòng nặng trĩu khi lỡ trả lời nó là “Chẳng có gì cả đâu!”

— Có thật là không có chuyện gì chứ? Mà dạo này cậu cũng chẳng thèm ngó ngang đến ti vi hay nghe nhạc nhẽo gì cả hả?

Quả thực căn phòng của Shiori đêm hôm đó rất im ắng, không có lấy một tiếng động nào. Dường như tất cả những âm thanh khác ngoại trừ tiếng nói của hai chúng tôi, đã lặn mất biệt, khiến cho căn phòng có được sự tĩnh lặng nhường ấy. Cứ như thể chúng tôi đang ở trong một đêm tuyết rơi lặng lẽ ở Kamakura vậy. Sự mỏng manh trong âm giọng của Shiori lại càng góp phần tạo ra sự yên lặng kỳ diệu ấy.

— Sao thế? Cậu ghét sự yên tĩnh à?

— Thì ai lại đến nhà người khác để mà than vãn, kêu ca bao giờ chứ! Tôi nói. Chẳng qua là hình như tai mình có vấn đề gì rồi thôi.

— Dạo này, mọi loại âm thanh đều trở nên âm ào hết cả! Shiori nói, mắt nhìn tư lự. Nhưng mà này, cậu đang phiền muộn vì chuyện của anh Iwanaga phải không? Có phải hai người đã cãi cọ gì về chuyện chị vợ của anh ấy không? Mình đã sống cùng với Terako mà, nên ít ra mình cũng có thể hiểu được tình trạng tồi tệ của cậu lúc này chứ!

— Đâu có! Vẫn vậy mà! Chẳng có chuyện gì... chỉ là... mà thôi!

Tôi lạnh cả người vì chính cái điều mà mình đang định nói ra ấy. Suýt nữa tôi đã nói ra một điều rất kinh khủng. Bởi tôi đã cảm thấy rã rời vì chờ đợi.

— “Mà thôi...” là sao?

— Mình lỡ bịa ra một chuyện thật chẳng ra làm sao, mình ý! Vì thế mà bọn mình khục khặc một chút. Chuyện thường xuyên ấy mà! Anh ấy chẳng muốn nói về chuyện của chị vợ lắm, và xem ra anh ấy đang rất khó khăn trong việc dàn xếp mọi chuyện với người nhà, mà hình như anh ấy cũng rất hay vào trong viện... Mình thì vô tư thôi... Chuyện đó có hề gì cơ chứ!

— Vậy à? Nếu thế thì tốt! Shiori khẽ mỉm cười nói. Mình mong bọn cậu luôn hòa thuận với nhau, vì mình đã chứng kiến chuyện tình này từ khi nó bắt đầu mà, phải không nào!

— Ủ! Sẽ ổn cả thôi. Mình sẽ không làm cái chuyện chia tay với anh ấy đâu! Tôi nói.

Thật là lạ, khi cứ nói thật nhiều, thì dần dần người ta sẽ cảm thấy mạnh mẽ hơn, thấy bình tâm trở lại tự bao giờ không hay.

Tôi không còn nhớ sau đó, chúng tôi đã tán với nhau những chuyện gì, nhưng chắc cũng chỉ là những chuyện không đâu vào đâu như vậy. Những kỷ niệm hồi hai đứa còn sống chung với nhau, những chuyện nực cười trong công việc, chuyện trang điểm, chuyện trên ti vi... đại loại toàn những chuyện kiểu như thế. Trong đầu tôi hiện lên hình ảnh cái vồng đang đun đưa ngay sau gáy mình lúc đó. Rồi chiếc áo sơ mi trắng của Shiori, làn hơi bốc lên từ ấm trà nóng pha bằng nước sôi đun trong cái ấm màu đỏ... Vậy đấy, những gì tôi nhớ đến chỉ toàn những điều như thế.

— Thôi, mình về đây! Tôi đứng dậy, nói.

— Hay cậu ngủ lại đây đi! Shiori bảo.

Tôi hơi phân vân nhưng sức nghĩ mình là khách mà lại ngủ trên giường còn Shiori thì ngủ ở vồng, thấy cứ áy náy thế nào nên quyết định ra về.

— Cậu đã lấy lại được tinh thần chưa? Shiori hỏi khi chúng tôi tiến đến hành lang dẫn ra cửa, cho tới lúc này tôi mới khẽ bảo nó:

— Mình... cũng thấy khá rồi!

Shiori nheo mắt như để trêu chọc tôi:

— Để mình ngủ cạnh phục vụ cậu vậy nhé!

— Được thôi! Tôi cười rồi bước ra khỏi căn hộ.

Cánh cửa đã khép lại, tôi cũng đã đi được hai ba bước về phía cầu thang máy, nhưng sao tôi bỗng thấy lưu luyến vô cùng. Tôi những muốn gặp Shiori thêm một lần nữa, nhưng giờ đây có quay lại thì bên kia lớp cửa sắt

ấy đã là thời gian của riêng nó rồi, vả lại có quay lại tôi cũng chẳng biết nói gì với nó cả. Thế là tôi bước tiếp vào trong cầu thang.

Có những lần đi bộ mãi tới khi phát mệt, tôi đành phải bắt taxi về nhà vì đang ở quá xa như một kẻ khùng. Rồi sau đó, tôi bị nuốt chửng vào vùng bóng tối đen kịt trong một giấc ngủ say tuyệt nhiên không nghĩ ngợi bất cứ điều gì. Những giấc ngủ tựa hồ như trạng thái nghỉ của một cỗ máy khi chuyển sang nút OFF.

Không có gì tồn tại trên thế giới này ngoài tôi và chiếc giường của tôi.

Tôi choàng tỉnh bởi tiếng điện thoại reo vang. Năng đã xuyên qua cửa sổ, hắt vào phòng, cả căn phòng sáng bừng.

Đó là anh! Tôi nhấc điện thoại và thật là lạ, hôm nay anh hỏi tôi với sắc giọng lạ lẫm, khác hẳn mọi lần.

— Em vừa ra ngoài à?

— Đâu có!

Tôi nhìn đồng hồ. Đã hai giờ chiều. Tôi đã cảm thấy chán ngay chính bản thân mình, vì tại sao tôi lại có thể ngủ nhiều đến thế. Rõ ràng tối qua tôi đi ngủ từ trước 12 giờ, vậy mà...

— Có thật em ở nhà suốt không đấy? Anh hỏi đây nghi hoặc.

— Vâng! Em ngủ suốt!

— Anh có gọi cho em mấy lần mà không thấy nhấc máy nên cứ bần khoản mãi!

Xem ra anh vẫn còn rất lạ lùng vì điều đó. Còn tôi thì chỉ ngạc nhiên. *Cuối cùng thì cái khả năng đặc biệt mà mình vẫn tin tưởng bấy lâu nay đã tan tành rồi sao?!* Tôi nghĩ. Vậy mà tôi cứ tưởng không thể nào có chuyện tôi lại không nhận ra được cả tiếng chuông điện thoại anh gọi đến nữa; và dù chưa biết mọi sự rồi sẽ thế nào, tôi đã cảm thấy vô cùng bất an. Nhưng tôi vẫn vui vẻ nói:

— Chán nhĩ! Thế mà em lại ngủ tí chẳng biết gì!

— Vậy hả? Tại hôm qua mình chưa nói chuyện được với nhau ngon lành, nên anh định hỏi em xem liệu ngày mai bọn mình gặp nhau được không...

Tuy có thể hùng hồn nói về bất kỳ điều gì nhưng tuyệt nhiên không bao giờ anh đề cập đến việc sẽ ngủ lại chỗ tôi hay chuyện làm tình. Và tuy không thể nhận biết một cách rõ ràng nhưng tôi thấy rất yêu cái điều khá kỳ lạ ấy của anh.

— Được thôi! Tôi tuyệt đối không bao giờ nói bậy khi thực chất là tôi rất rỗi rãi. Cho dù chúng có hiệu quả đến mấy đi nữa thì tôi cũng chẳng thèm dùng đến cái thủ đoạn rẻ tiền đó. Bao giờ tôi cũng sẵn sàng “OK!”, cũng sẵn sàng “ALL RIGHT!”

Vì tôi tin rằng có thể nào thì mình cứ để nguyên như thế thì mới có thể chiến thắng được.

— Vậy anh sẽ đặt phòng sẵn nhé! Anh nói rồi cúp điện thoại. Trong căn phòng lúc xế chiều, chỉ còn lại độc một mình tôi. Ngủ nhiều quá nên tôi thấy người cứ lao đao.

Từ hồi nhỏ tôi đã rất dễ ngủ. Tôi cho rằng ngoài cái khả năng đặc biệt “Nhận ra ngay được tiếng chuông điện thoại người yêu gọi đến”, tôi còn có thêm một ưu điểm nữa là “Nếu đã định ngủ thì có thể ngủ được ngay lập tức”. Mẹ tôi, vì sở thích mà tối nào cũng đi làm thêm ở quán rượu nhỏ của một người bạn. Còn bố tôi, tuy chỉ là nhân viên công ty bình thường nhưng lại là một người rất thoáng, ông đồng ý để mẹ tôi đi làm như thế và thậm chí còn hay tự ghé vào cái quán đó nữa kia. Tôi là con một nên chính vì sự tình ấy mà tôi thường xuyên phải ở nhà một mình vào buổi tối. Với một đứa trẻ con thì căn nhà sẽ trở thành quá rộng, và tôi chọn lấy một cách là ngủ ngay không nghĩ ngợi gì. Cũng bởi vì những điều nghĩ ngợi khi nằm nhìn chong chong lên trần nhà sau khi tắt điện hoặc quá ngọt ngào hoặc lại quá u buồn nên tôi rất sợ. Tôi không muốn mình thích thú những điều u buồn như vậy. Vì thế mà tôi nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Rồi đến khi trưởng thành, lần đầu tiên tôi nhớ tới những ngày xưa ấy một cách mãnh liệt là lúc ngồi trên xe về nhà sau lần đầu tiên tôi ngủ cùng anh. Lần ấy, chúng tôi đến nghỉ ở tỉnh Kanakawa, sau đó đi ngắm cảnh suốt cả một ngày và trở về khi bóng chiều đã đổ. Chẳng biết vì cớ gì, tôi cứ thấy khiếp sợ khi một ngày sắp sửa vụt mất, và tôi thất vọng. Ngồi trong xe, tôi nguyên rủa những tín hiệu đèn giao thông, cứ mỗi khi chúng chuyển sang màu đỏ, tôi lại cảm thấy nhẹ nhõm, thấy một niềm hân hoan dâng trào. Tôi cay đắng nghĩ tới cảnh về đến Tokyo rồi, chúng tôi lại mỗi người sống những ngày đơn độc trong cuộc sống thường nhật của riêng mình. Cũng có thể là vì việc lần đầu tiên tôi ngủ cùng anh, và những chuyện về chị vợ của anh cứ mãi giằng xé trong tâm cảm tôi. Chưa bao giờ tôi hết hoảng và căng thẳng đến thế. Cứ nghĩ tới cái giây phút trở về căn hộ ấy và chỉ còn lại một mình, tôi hầu như rụng rời vì sợ.

Tôi thu mình lại như sắp sửa chìm xuống tận đáy một quang cảnh ngập tràn ánh sáng vậy. Không hiểu sao tôi buồn bã đến thế. Trong khi anh vẫn dịu dàng, vẫn pha trò như mọi khi, và tôi cũng vẫn cứ cười, nỗi sợ ấy không hề biến mất. Tôi cảm giác như mình sắp đông cứng lại đến nơi.

Tôi bắt đầu thở đều nhẹ nhàng rồi thiếp đi trong khi lúc vẫn mãi nghĩ ngợi “Tại sao, tại sao?” như vậy. Quả thực tôi hoàn toàn không còn ý thức được mình đã ngủ lúc nào nữa.

— Về tới nhà rồi em ơi!

Lúc anh lay gọi tôi dậy, tôi mới biết mình đã ở ngay trước khu chung cư nhà mình rồi.

Chà! Vui quá! Mình lã to rồi! Tôi nghĩ thầm. Một vài phút u sầu trước đó, thứ mà tôi căm ghét nhất, đã tan biến vào sương khói và đã đến lúc phải nói lời tạm biệt, nghĩa là tôi sẽ lại xúc động khi vừa cười vừa vẫy tay chào anh vào cái lúc đáng ghét ấy. *Phải, giấc ngủ quả là đồng minh của tôi.* Một lần nữa tôi lại kinh ngạc.

Đạo này, cứ mỗi lần mở mắt choàng tỉnh tôi lại thoáng nghĩ giả dụ như cảm xúc chiếm lĩnh cả cuộc đời mình thì sao nhỉ, và cảm thấy hơi sợ hãi.

Rốt cuộc, tôi không chỉ không còn nhận ra được tiếng chuông điện thoại anh gọi tới nữa mà còn ngủ say đến nỗi mỗi khi thức giấc, bao giờ tôi cũng có cảm giác như vừa mới tỉnh dậy sau một lần chết, và đôi khi nghĩ rằng những lúc ngủ vùi như thế, có lẽ nom tôi không khác gì bộ xương người trắng nhợt. Cũng có khi tôi lại nghĩ, biết đâu nếu mình cứ ngủ vậy chẳng mở mắt ra nữa lại hay hơn, cơ thể mình sẽ tan rã dần và mình sẽ đi tới một nơi gọi là vĩnh viễn. Liệu có phải tôi đã mệt mỏi với những giấc ngủ vùi này rồi, cũng giống với Shiori đã quá mệt mỏi vì công việc. Cứ nghĩ vậy tôi lại thấy kinh hãi.

Tuy anh vẫn tuyệt nhiên không nói chút gì về những điều đang diễn ra, nhưng lần cuối cùng gần đây khi chúng tôi lên giường cùng nhau, tôi cảm nhận rõ anh đã hoàn toàn kiệt sức với mọi sự như thế nào. Anh không kể rành mạch với tôi bất cứ điều gì về vợ anh, đã thế tôi lại hoàn toàn chẳng biết gì về chuyện y học nên tôi cũng không chắc lắm, nhưng tôi đoán gia đình chị ấy hình như muốn duy trì sự sống đó bằng mọi cách, và từ lúc anh nói họ là “những con người tuyệt diệu”, tôi chắc rằng họ phải nói với anh rằng anh có thể tự do ly hôn một khi anh muốn. Nhưng anh vẫn tiếp tục tới bệnh viện, và rồi nhìn chị miên man trong giấc ngủ, chắc chắn anh sẽ nghĩ *Cô ấy vẫn còn sống*, và cảm thấy đau đớn lắm, và tôi đoán anh sẽ cảm thấy mình có bốn phận không lìa xa cô ấy *cho đến khi cô ấy chết*, rằng điều đó khiến anh trở nên cao đẹp và đáng được kính trọng trong mắt mọi người. Và dĩ nhiên anh không thể hé với bất kỳ ai về tôi. Anh đã mệt lử với tất cả, nên giả sử mọi chuyện có an bài thì anh cũng không thể nghĩ đến việc kết hôn ngay với tôi được, và anh luôn lo lắng không biết tôi sẽ tiếp tục gặp gỡ anh cho đến bao giờ với tất cả những chuyện như thế này, đúng như Shiori đã nói. *Ôi! Kết cục bao giờ cũng vậy thôi. Một cái vòng luẩn quẩn. Điều duy nhất tôi có thể làm cho anh lúc này là không nói gì. Tất cả những gì tôi có thể làm là lo lắng anh sẽ căng thẳng nặng nề về tôi mà giờ đây đang là lúc cực điểm. Anh cứ mỗi lúc một già sọm đi trong một năm rưỡi chúng tôi quen nhau, mà tôi không thể làm gì để ngăn chặn lại. Có lẽ chính tôi cũng kiệt quệ, tôi không biết, nhưng mỗi khi chúng tôi làm chuyện đó tôi chỉ toàn nghĩ ngợi vơ vẩn, không có một chút khoái cảm nào. Cứ như thế bóng tôi lấp đầy*

căn phòng đã thấm đẫm vào trái tim tôi. Thành phố sáng ánh đèn lung linh qua tấm rèm mỏng trải dài bất tận vào bóng tối nom xa xăm như một cõi ảo mộng. Mỗi lần trở mình nằm nghiêng, tôi lại nhìn ra ngoài. Tôi nghĩ về những cơn gió lạnh căm căm đang ào ào thổi ngoài trời kia.

Chúng tôi đang nằm bên nhau, chập chờn thiếp đi. Chợt anh lên tiếng:

— Em bắt đầu sống một mình được bao nhiêu năm rồi Terako?

— Gì cơ? Em á?

Câu hỏi của anh thật quá đột ngột nên tôi buột miệng hỏi toáng lên.

Cái nền nhà được rọi sáng bởi ánh đèn xe mờ mờ lướt qua bên ngoài như bắt lấy câu hỏi của anh và quay nó mòng mòng. Trong chốc lát, mọi ký ức về quá khứ và cả những kiện kiện tại của tôi trở nên hỗn độn. *Hừm? Cái gì vậy chứ? Sao mình ở đây, mình đã làm gì suốt từ nãy đến giờ?* Phải mất đến vài giây, tôi không thể nhớ nổi điều gì về quãng thời gian trước khi chúng tôi bên nhau.

— À... Anh biết không, mới chỉ có đúng một năm thôi. Trước đó em sống cùng một người bạn.

— Vậy sao? À phải rồi... Em nói ra anh mới nhớ. Hồi trước mỗi lần gọi cho em vẫn thường thấy có một cô gái khác nhắc máy. Thế giờ cô ấy đâu rồi?

— Lấy chồng mất rồi! Tôi bịa ra một chuyện lạ lùng đến nỗi chính tôi cũng phải ngạc nhiên. Nó để mặc em lại một mình mà ra đi rồi!

— Tệ quá nhỉ! Anh nói rồi cười. Từ bên cạnh, tôi thấy vầng ngực rộng của anh rung lên.

— Vợ anh mà biết chắc sẽ giận dữ lắm nhỉ?!

Bất chợt tôi cất tiếng hỏi anh mà không hề suy nghĩ gì cả. Về mặt anh thoáng đánh lại đầy nghiêm trọng nhưng sau đó anh bình thản cười:

— Sẽ không nổi giận đâu. Vì nếu cô ấy còn có thể nhận biết được, nếu cô ấy có thể tập tễnh đi bộ được thôi chẳng hạn, thì vấn đề sẽ không phức tạp đến thế nên không có gì phải bàn cãi nhiều. Nhưng cứ giả sử là như thế đi chẳng nữa thì đứng ở địa vị của anh mà suy thì chắc cô ấy tuyệt đối sẽ chẳng trách cứ gì em cả. Cô ấy là kiểu người như vậy mà.

— Một người tốt chứ?

— Ừ! Quả là anh được phái nữ quá ưu ái! Terako rất tốt, và cô ấy cũng là một người tốt... Dù cô ấy không còn ở trong thế giới này nữa. Đã không còn nữa...

Với cái giọng ngái ngủ, anh thẳng thừng nói ra điều ấy khiến tôi phát hoảng, tôi chỉ biết lặng thinh. Không những thế, chẳng hiểu sao toàn thân tôi lạnh toát đi. Trong khi tôi vẫn còn đang nằm nhìn anh, anh đã thở đều khe khẽ rồi chìm dần vào giấc ngủ. Tôi nhắm đôi mắt khép của anh, lắng nghe hơi thở anh và có cảm giác gần như nhìn thấu tận những giấc mơ của anh nữa.

Chỉ còn tâm trí tôi lang thang đơn độc trong màn đêm xa xăm.

Shiori đã bảo khi ta hòa chung cùng một nhịp thở với ai, ta sẽ hấp thụ luôn vào mình khối u ám trong lòng người đó. Dù nó không được ngủ vậy mà có lần nó đã thiếp đi và gặp phải những giấc mơ đáng sợ.

Quả đúng như vậy, Shirori nhỉ! Gần đây mình đã phần nào cảm nhận được điều đó. Khi ta ngủ bên cạnh một người nào đó, như một cái bóng, rất có thể ta sẽ thu hết toàn bộ những tâm tư của họ như đang hút vào mình cả một vùng bóng tối ấy. Nếu cứ như thế, cũng giống như cậu, mình cũng sẽ biết được giấc mơ của mọi người, và biết đâu đến một lúc nào đó mình không còn có thể quay trở lại được nữa, điều đó sẽ trở nên nặng nề đến nỗi không có cách gì tốt hơn là cái chết, phải không Shiori!

Không biết có phải vì chỉ toàn nghĩ những điều như thế trước khi chìm vào giấc ngủ hay không mà tôi đã mơ thấy Shiori đêm hôm đó, lần đầu tiên

kể từ khi nó chết. Một giấc mơ rất thực, sống động như thể thực tại đang hiện ra ngay trước mắt tôi.

Tôi thức giấc trong phòng mình.

Đêm đã khuya. Tôi có thể thấy dáng Shiori ngồi cắm hoa bên chiếc bàn gỗ tròn đặt trong gian bếp kiêm phòng ăn đối diện phòng mình. Nó mặc chiếc áo len hồng quen thuộc, chiếc quần cộc màu kaki và đi đôi dép trong nhà mà nó vẫn thường dùng.

— Shiori à? Tôi cất tiếng hỏi, giọng ngái ngủ.

— Cậu... cậu bị thức giấc à?

Shiori nhìn về phía tôi, khuôn mặt nhìn nghiêng nghiêm nghị của nó đi và nở nụ cười hiền hậu. Cái lúm đồng tiền cũng hiện lên trên má. Tôi cười theo nó rồi nói:

— Này, cậu biết không? Mình vừa mơ thấy anh Iwanaga đấy! Một giấc mơ rất thật nhé – chúng mình ngủ cùng nhau. Chúng mình nằm cạnh nhau trên giường rồi nói chuyện về cậu đấy.

— Cái gì?! Ai cho cậu đem mình vào những giấc mơ của cậu thế? Shiori cười như nắc nẻ mà vẫn ngồi quay nghiêng mặt không nhìn tôi. Ôi, mình chẳng thể nào cảm cho đẹp được!!!

Shiori đang hì hụi cắm một bó lớn hoa tuy líp trắng vào chiếc bình thủy tinh đặt trên bàn. Nhưng những bông hoa chĩa ra lung tung, không cách gì làm cho hài hòa được. Trên mặt bàn vẫn còn một vài bông tuy líp nữa.

— Cậu thử mạnh tay cắt ngắn bớt xem sao! Tôi nói.

— Nhưng mà mình thấy cứ tồ tộ cho chúng thế nào ấy! Shiori nói và lại tiếp tục với cuộc chiến cắm hoa gay go của mình. Tôi nhìn cảnh ấy thấy chối cả mắt, đành đứng dậy tiến về phía nó. Vừa mới tỉnh giấc nên chân tay tôi rệu rạo, song không khí trong phòng thì thật tươi mới.

— Đưa mình xem nào!

Tôi giữ cái lọ hoa và chạm nhẹ vào ngón tay trắng muốt của nó. Nhưng xoay xở đủ cách mà những bông hoa vẫn cứ chĩa lung tung.

— Hừm! Đúng là khó thật!

— Terako, cậu không có cái lọ nào cao hơn một chút à? Để xem nào, một cái lọ đen và to hơn một chút!

— A... hình như là có... phải rồi, có đấy! Tôi nói. Ở tít trên tủ sách cơ, chắc chắn là thế!

— Để mình đi lấy ghế. Shiori chạy sang căn phòng tôi vừa ngủ lúc nãy, bê lại một chiếc ghế. Nét mặt nó như có vẻ gì đặc ý lắm nên tôi mới nói bằng quơ.

— Lúc nào cậu cũng cười được nhỉ, Shiori!

— Cậu nói gì vậy, tự nhiên lại... Tại mắt mình híp nên trông thế thôi!

Từ phía dưới, tôi nhìn thấy họng của Shiori hơi giãn gập khi nó đứng trên ghế.

— Ở đây à?

Tôi dõi theo cánh tay nó mò tủ sách.

— Đúng rồi! Cái hộp dài dài kia kìa! Tôi đưa tay chỉ.

— Cậu chờ lấy này!

Tôi mở chiếc hộp dài Shiori chuyển xuống và lấy ra chiếc bình hoa lớn màu đen. Tôi đem nó đi xả nước rửa, lấy khăn lau khô rồi đổ đầy nước vào. Giữa đêm khuya, tiếng nước xối cũng trở nên âm vang.

— Tớ cá là bình hoa sẽ đẹp lắm đấy! Shiori nhảy trên ghế xuống, khẽ thở hổn hển, và thoáng cười toét với tôi. Tôi gật đầu đồng tình. Shiori cắm hoa đẹp hơn nên tôi chỉ việc ngồi đó mà vừa đưa cho nó từng bông tuy líp trắng muốt vừa hít hà mùi hương dịu ngọt của nó. Shiori tỉ mẩn cắm từng bông vào bình...

Tôi choàng tỉnh.

O? Tôi thảng thốt. Cứ để nguyên mình trần như thế mà ngồi bật dậy.

Không có Shiori.

Nhưng điều vừa trải qua thật quá sống động. Tôi bất ngờ rơi vào một nơi mà tôi chưa từng sống trước đó, và bên cạnh tôi, một người đàn ông đang say ngủ. Đêm tối thẫm, căn phòng chìm trong sắc xám nhờ nhờ, ánh đèn của những chiếc ô tô qua lại ngoài kia rọi vào cửa sổ thấp thoáng.

Tôi nhìn quanh một hồi và nhanh chóng trở về với thực tại. Như kiệt sức sau cơn mộng mị, đầu tôi ong ong, mọi thứ trước mắt tôi hiện lên như thể tất cả đều chỉ là giả dối. Chỉ có cảm xúc mà tôi vừa trải qua cùng Shiori dường như là hiện thực.

Tôi đã hiểu. Cuối cùng tôi cảm thấy mình cũng đã thực sự hiểu ra. Chính tôi là người cần có ai đó ngủ bên cạnh – đó chính là điều mà tôi cần đến lúc này. Đó là điều tốt nhất dành cho những người như tôi. Nếu Shiori nằm kề bên tôi, chắc chắn nó cũng sẽ thấy giấc mơ như tôi đã gặp, mạnh mẽ và nóng bỏng. Một thực tại thứ hai cám dỗ người ta bước vào, mang sắc màu rất thực, nhìn từ một góc rất thực, với cảm giác của sự hiện diện... Tôi quá bàng hoàng, cứ nhìn trân trân vào tấm ga trải giường.

— Này em!

Tôi giật nảy mình khi nghe thấy tiếng hỏi đường đột. Anh đã mở hăn mắt và đang nhìn tôi. Chắc, lại là tận cùng của đêm, tôi thở dài nghĩ ngợi.

— Sao thế? Sao đang đêm lại ngồi giật bắn dậy thế? Em gặp ác mộng à?

— Không đâu! Một giấc mơ tuyệt vời thì có! Tôi nói. Vô cùng tuyệt vời! Em quá sung sướng, đến độ không muốn tỉnh dậy một chút nào. Đến mức cảm thấy thật là tệ khi mình lại quay về nơi này, em cảm thấy như nơi này mới chính là ảo ảnh.

— Nàng vẫn còn mơ màng đấy! Anh lăm bắm như nói với mình, và cầm tay tôi. Ngay lập tức, tôi thấy mắt mình rưng rưng lệ. Khi những giọt nước mắt nóng hổi ấy lăn chã rơi xuống lớp ga giường, anh mới giật mình kéo vội

tôi vào trong chăn, và mặc dù chẳng phải lỗi ở anh, thực sự không, anh vẫn trở nên hết sức khẩn thiết.

— Anh xin lỗi... Anh quả thực không biết em mệt mỏi đến thế nào. Nhưng được rồi, tuy tuần này mình không thể gặp nhau được, nhưng thôi, để sang tuần sau mình đi ăn thứ gì đó ngon ngon nhé! Như thế sẽ ổn cả chứ? À phải, tuần sau có lễ hội bắn pháo hoa nhỉ! Sao mình không ra bờ sông xem nhỉ? Nhé?

Đâu phải lỗi do anh vậy mà anh vẫn kiên trì vỗ về tôi. Phần da anh tì vào tai tôi nóng hổi, và tôi nghe rõ cả từng nhịp đập trong lồng ngực anh nữa.

— Nhưng ở đó hỗn độn lắm! Tuy nước mắt vẫn lưng tròng, tôi thấy lòng mình như đã tươi sáng lên đôi chút, tôi cười nói với anh.

— Không cần phải ra đến sát bờ sông đâu, chỉ cần ở quanh quanh chỗ đó chắc cũng xem được chút ít. Phải rồi, bọn mình sẽ đi ăn lươn biển nữa nhé!

— Vâng.

— Em có biết cái quán nào ngon không?

— Để em xem nào... Cái quán lớn nằm ngay dọc con đường đó được không?

— Chỗ ấy không ổn! Họ bán tempura và tất tật những món khác nữa, em biết đấy, không chỉ có lươn biển đâu. Nên sẽ không đúng kiểu đâu! Ở sâu đằng sau khu đó có quán nào không nhỉ?!

— À, sau chùa có một cái quán nhỏ! Mình đến đó thử xem đi!

— Này nhé, với món lươn biển, điều quan trọng nhất là phải có được cảm giác tươi ngon như vừa mới đánh bắt về!

— Độ dẻo của cơm và vị của nước xốt cũng rất quan trọng. À, đây là em đang nói đến món cơm hộp lươn biển nướng...

— Đúng, đúng! Cơm mà mềm quá thì thật bức mình! Hồi anh còn nhỏ, lươn biển là thứ đồ ăn chỉ cỡ mới có đấy...!

Hai chúng tôi cứ nói mãi với nhau về món lươn biển như thế. Và rồi từng câu nói cứ ngắt quãng dần, giấc ngủ dịu dàng kéo đến tự bao giờ. Tôi đã ngủ thật sâu, không còn thức giấc vì mộng mị gì nữa.

Không biết ở thế giới mà chị vợ của anh đang tồn tại, đáy của bóng tối sâu đến chừng nào.

Liệu nơi Shiori đang ở bây giờ có gần với nó không nhỉ? Chắc chắn đó là một vùng bóng tối vô cùng đậm đặc, và không biết có phải tâm hồn tôi trong những giấc ngủ vùi từng có lần phiêu diêu đến đó?

Tôi đã nghĩ điều ấy ngay trước lúc choàng mở mắt. Sau đó những đám mây xám xịt trên bầu trời ngoài khung cửa sổ choáng ngợp tầm mắt, tôi nhìn sang bên cạnh và thấy anh không còn ở đấy nữa. Tôi ngó đồng hồ, giật mình vì đã một giờ chiều. Quá đổi ngạc nhiên, tôi vừa ngồi dậy vừa lẩm bầm “Ái dà, sao thế nhỉ?!” Có một lá thư đặt ngay trên chiếc kệ cạnh giường.

“Không phải đi làm mà em ngủ tài thật đấy! Xem ra phụ nữ quanh anh ai cũng ngủ hết cả!

Em ngủ say quá nên anh không đánh thức em dậy. Anh đã đặt phòng thêm đến hai giờ, em cứ thủng thẳng mà nghỉ ngơi nhé!

Anh có việc phải đi trước. Anh sẽ gọi em.”

Một lá thư nét chữ ngay ngắn rõ ràng như bài tập viết. *Thì ra nét chữ của anh là thế này!* Tôi có cảm giác như đã nắm giữ được một cách chắc chắn toàn bộ đường nét anh, rõ ràng hơn cả đêm qua, khi tôi đang ôm chính con người ấy trong tay mình. Tôi cứ chớp mắt ngăm nhìn lá thư ấy mãi không thôi.

Chỉ mặc độc một chiếc áo thun cộc tay để ngủ nên dù trời đang là mùa hè, toàn thân tôi vẫn chớm lạnh. Những đám mây hắt ánh sáng bàng bạc trùm lên phố xá và trải rộng ra xa xăm. Tôi nhìn xuống dòng xe cộ phía dưới và tuy đầu óc chưa bớt đờ đẫn mấy, tôi vẫn đi thay quần áo. Rồi tôi rửa mặt,

đánh răng nhưng không tỉnh táo thêm chút nào, chỉ thấy cơn buồn ngủ như đang lan khắp trí não.

Tôi đi xuống khu vực nhà hàng, thử gọi một suất cơm trưa nhưng chân tay cứ như bồng bênh trong không trung đến tội nghiệp. Miệng tôi, dạ dày tôi, tim tôi... tất cả như rụng rời tan tác. Dưới ánh nắng êm ái dễ chịu hắt qua cửa sổ, phải đến mấy lần mắt tôi chỉ chực sập xuống. Tôi nhắm tính thời gian ngủ của mình. Tính kiểu gì đi nữa thì tôi cũng phải ngủ đến hơn mười tiếng. Vậy mà tại sao mắt tôi không hề có ý định tỉnh táo ra chút nào nhỉ! Thường thì, cho dù tôi có ngủ nhiều quá đi chăng nữa thì cũng chỉ sau khoảng ba mươi phút là tôi đã hoàn toàn tỉnh táo rồi kia mà. Tôi vừa nghĩ ngợi vừa cảm giác như mình không phải là mình nữa.

Tôi bồng bênh chui vào taxi trở về căn hộ. Và trong lúc ngồi tựa lưng trên sofa chờ máy giặt đồ, tôi lại bắt đầu gà gật.

Vì tôi không thể nào cưỡng lại được.

Khi chợt nhận ra như thế thì tôi đã thấy đầu mình đang từ từ chúi xuống phía thành ghế. Tôi bật dậy và lấy một quyển tạp chí ra xem, nhưng chẳng mấy chốc phát hiện ra mình đã đọc cùng một đoạn đến mấy lần. *Thật giống hệt với cơn buồn ngủ khi phải nhìn chăm chăm vào sách giáo khoa trong những giờ học buổi chiều hồi cấp ba*, tôi nghĩ và mắt lại sập xuống.

Cứ như thế bầu trời đầy mây ngoài kia đã len lỏi vào trong phòng, làm đầu óc tôi lú lẫn vậy. Tiếng máy giặt quay cũng trở nên mơ hồ. Tôi không thèm ngó ngang đến cái gì nữa, lần lượt trút áo váy vương vãi ra sàn rồi lao vào giường. Dù chăn lạnh nhưng tôi vẫn cảm thấy thật dễ chịu, còn chiếc gối thì mềm mại đẹp xuống như hình hài của một giấc ngủ ngọt lành.

Khi dường như bắt đầu nghe thấy hơi thở đều đều của chính mình, tôi bỗng nhận ra có tiếng chuông điện thoại reo. Tôi biết rõ đó chính là điện thoại của anh chứ không phải ai khác. Tiếng chuông réo thêm mấy tiếng nữa như đang thể hiện tình yêu của một người yêu kiên trì, song tôi không thể nào mở mắt ra được. *Cứ như bị phù phép vậy*, tôi nghĩ. *Tâm trí tôi hoàn toàn tỉnh táo, nhưng không thể dậy được.*

Vợ anh đã nguyên rủa?

Nỗi băn khoăn ấy thoáng hiện lên trong tôi chỉ trong tích tắc rồi tan biến. Từ cách nói chuyện của anh, tôi hiểu rõ vợ anh không phải là người ưa làm những điều như thế. Chị ấy là một người hiền lành. Chẳng qua là vì tôi ngủ quá say nên ý nghĩ của tôi cứ mông lung, tựa như trôi dạt trong bóng chiều chập choạng.

Kẻ bị nguyên rủa ấy, đích thị là tôi.

Trong ý thức đang dần mờ nhạt, tôi đã tin chắc như vậy. Giấc ngủ cứ từ từ thắt chặt lấy tôi như buộc chặt một bó bông, hút hết sinh khí trong tôi. Rồi... tắt phụt!

Trong giấc ngủ, phải có đến mấy lần tôi nghe thấy tiếng chuông điện thoại reo.

Những hồi chuông anh gọi đến.

Lần này, khi tôi thức dậy, cả căn phòng đã chìm trong màn tối nhạt. Tôi chỉ thấy đường viền của cánh tay mình khi đưa lên hiện ra mờ mờ. *Đã gần tối rồi.* Tôi vẫn lơ nghĩ.

Tiếng máy giặt đã ngừng hẳn, trong phòng im ắng. Đầu tôi ong ong, toàn thân tôi rã rời, các khớp xương tôi nhức nhối. Đồng hồ đã chỉ năm giờ. Bụng tôi cồn cào. *Lấy cam trong tủ lạnh ăn vậy! Phải rồi, trong đó còn có cả caramen nữa.* Tôi nghĩ và nhòe dậy, vợ cả đồng váy áo vụt dưới sàn mặc lên người.

Tĩnh lặng quá, tĩnh lặng vô cùng. Một sự tĩnh lặng như thế cả thế giới này chỉ còn độc mình tôi sống sót trên đời. Với một tâm trạng lạ kỳ không thể diễn tả nổi, tôi bật đèn trong phòng và nhìn ra ngoài cửa sổ, tôi thấy bóng một cậu thanh niên đang nhét báo vào hòm thư và không tìm thấy một căn hộ nào khác sáng đèn, còn bầu trời phía Đông vàng xuộm màu da cam, lúc ấy tôi mới sức hiểu:

“Bây giờ đã là năm giờ sáng!”

Tôi nghe thấy tiếng mình thốt lên khô khốc. Sâu thẳm tận đáy lòng, tôi cảm thấy khiếp sợ. Không biết chiếc đồng hồ kia đã xoay bao nhiêu vòng rồi? Hôm nay là ngày nào tháng nào? Tôi mơ hồ bước ra khỏi căn hộ, đi xuống cầu thang, giờ tờ báo nhét trong hộp thư ra xem.

Ồn rồi! Mình mới chỉ ngủ có một đêm thôi, tôi an tâm. Nhưng rõ ràng tôi đã ngủ liên tục trong một quãng thời gian dài, không giống như những giấc ngủ thông thường khác. Tôi cảm nhận được sự rối loạn của nhịp điệu cơ thể mình. Tôi cứ thấy hoa mắt chóng mặt thế nào đó.

Bình minh xanh lơ đã lan khắp phố xá khiến ánh sáng của những ngọn đèn đường trở nên trong suốt. Tôi thực sự cảm thấy sợ hãi khi phải quay về căn hộ của mình. *Thế nào mình cũng sẽ ngủ tiếp.* Rồi tôi lại nghĩ, *thôi mặc kệ, mình cứ ngủ tiếp, muốn ra sao thì ra.* Thậm chí tôi còn có cảm giác như mình không còn có nơi nào để đến nữa.

Cứ thế, tôi lững thững bước ra đường.

Trời vẫn còn mờ mờ tối. Hương mùa hè nồng nàn thấm đẫm không gian lành lạnh. Người trên đường toàn là những kẻ dậy sớm chạy bộ, người đi làm đêm về, người dắt chó đi dạo và người già. Tôi nghĩ, so với những con người ra đường vào giờ này với mục đích rõ ràng ấy, chỉ có một mình tôi, mặc độc một bộ quần áo trên người, là trông giống như một bóng ma đang phiêu diêu giữa buổi sớm tinh mơ.

Chẳng biết đi đâu, tôi lững thững tiến về phía công viên. Nằm xen giữa khu nhà dân ngay sát sau lưng khu chung cư tôi ở có một công viên nhỏ xíu, tôi vẫn thường cùng Shiori đi dạo ở đây sau mỗi lần thức trắng đêm. Ở đó chỉ có ghế băng, bãi cát và xích đu. Vừa mới ngồi xuống một chiếc ghế gỗ cũ kỹ, tôi đã đưa tay ôm ngay lấy đầu hết như một kẻ thất nghiệp. Bụng tôi ọc ạch sôi lên nhưng tôi chẳng biết phải làm thế nào. Tôi hoang mang không biết mình bị làm sao. Cứ như thể tôi đã bị rơi vào một trạng thái mà ý chí không còn điều khiển nổi. Đã thế, tôi lại buồn ngủ vô cùng, buồn ngủ đến không còn có thể nghĩ được một điều gì nữa cả.

Sương giăng mù mịt. Những con giống đặt trên bãi cát nhìn tựa như đang bốc khói. Mùi của lá cây ướt sương, hương của đất tràn ngập khắp công viên, vãn hai tay ôm đầu, tôi vừa chống chọi với hai hàng mi chỉ chực sụp xuống vừa nhìn những hoa văn in mờ mờ trên chiếc váy của mình.

— Hình như chị không được khỏe?

Tiếng một người con gái vang lên bên tai tôi. Ngượng quá, trong giây lát tôi đã phân vân định làm ra vẻ mình không khỏe thật nhưng lại nghĩ vậy sẽ lớn chuyện, làm phiền đến người ta nên lại thôi và ngẩng mặt lên. Một cô bé tầm tuổi học sinh trung học trong chiếc quần soóc khỏe khoắn đang ngồi bên cạnh nhìn sang phía tôi. Đôi mắt cô rất lạ, to tròn, trong veo như thủy tinh và có vẻ như đang nhìn về một chốn xa xăm nào đó.

— À, chị không sao. Chỉ buồn ngủ một chút thôi. Tôi đáp lời.

— Trông sắc mặt chị yếu lắm! Cô bé nói về lo lắng.

— Chẳng sao đâu! Chị cảm ơn em.

Tôi mỉm cười, cô bé cũng khẽ cười theo. Những chiếc lá xào xạc rung rinh trong gió, một làn hương mát dịu thoảng đưa qua. Thấy cô bé vẫn ngồi yên bất động cạnh tôi, tôi đâm ra ái ngại không muốn đứng dậy bỏ đi, và cũng cứ ngồi yên. Ở cô bé có cái gì đó rất khác lạ, như thể một sự lạc điệu không ăn khớp với những gì xung quanh. Một cô bé xinh đẹp có mái tóc dài mềm mại thả ngang vai. Nhưng tôi vẫn ấn tượng là có một điều gì đó không bình thường, và tôi còn nghĩ biết đâu đây là một cô bé đầu óc hơi có vấn đề. Song dù vậy thì khi ở cùng với một người, lòng tôi cũng dần dần thanh thản.

Mình vẫn thường cùng Shiori ngồi như thế này ở đây, ngắm cái xích đu, tôi nghĩ. Những buổi sáng không ngủ được vì quá phấn khích sau khi đã thức cả đêm xem phim video, chúng tôi thường mua trà nóng và cơm nắm trong cửa hàng đồ ăn sẵn ra ngồi ăn ở đây. Shiori rất thích loại cơm nắm nhân cá thu, thứ mà tôi ghét cay ghét đắng...

— Chị ra ga ngay đi!

Cô bé đột ngột lên tiếng khiến tôi giật bắn. Hóa ra tôi lại đang sắp thiếp đi. Tôi quay sang nhìn cô bé, và bắt gặp một nét mặt hết sức nghiêm khắc. Đôi mày cô bé hơi nhíu lại còn giọng nói thì trầm và kiên quyết, khác hẳn lúc này.

— Gì cơ? Ra... ga...?

Tôi lúng túng đáp lại. *Nó có vẻ không bình thường*, tôi thoáng hoang mang. Cô bé đứng dậy, tiến đến ngay trước mặt tôi, nhìn chăm chăm vào tôi. Đôi mắt thực sự kỳ dị. Tuy đang nhìn đăm đăm vào tôi nhưng ánh mắt lại như đang kết nối với tiêu điểm ở một nơi rất xa. Tôi bị hút hồn vào đôi mắt ấy, không thốt nổi nên lời. Cô bé tiếp tục nói:

— Rồi chị hãy mua lấy một tờ thông tin việc làm, cố mà tìm lấy một công việc gì đó, ngắn hạn đến mấy cũng được. Làm manơcanh, làm nhân viên lễ tân gì gì cũng tốt hết. Nhưng đừng có làm công việc văn phòng. Vì như thế chị sẽ ngủ gật ngay. Trước mắt thì chị cứ đứng dậy đi, đi tìm lấy một công việc gì đó cần vận động chân tay ấy. Chị hãy làm thế đi! Tôi không thể chịu nổi khi nhìn thấy chị thế này! Vì cứ như thế này, chị sắp không còn quay trở lại được nữa đâu, đáng sợ lắm!

Tôi chỉ còn biết lặng thinh lắng nghe. Cô gái ấy trông ít tuổi hơn tôi là thế, vậy mà sao lại có thể ăn nói già dặn đến vậy. Những điều cô nói đã khéo léo phơi bày hết nỗi lòng tôi, khiến tôi choáng váng. Tuy cô gái nói rất gay gắt nhưng giọng điệu lại không hề mang vẻ cáu giận. Biết nói thế nào được nhỉ? Giọng điệu ấy có chút gì đó rất cương quyết, lại như thể đang chê trách và đầy thúc giục.

— Nhưng... tại sao...? Tôi lẩm bẩm.

— Chắc chắn tôi sẽ không gặp lại chị nữa đâu. Có thể là vì giờ đây chị đang ở một nơi rất gần với tôi, nên mình mới gặp nhau thế này. Cô gái nói. Tôi không khuyên chị nhất thiết phải tìm cho bằng được một công việc kiểu làm thêm theo giờ. Nhưng nếu không làm những việc cần hoạt động chân tay thì... tâm hồn chị đã mệt mỏi đến cùng kiệt rồi. Không phải chỉ có mình

chị mới như vậy đâu mà nhiều người lắm! Xin lỗi chị nhé! Xin lỗi! Liệu chị có biết tôi là ai không?

Vẫn nhìn thẳng vào mắt tôi, cô gái hỏi tôi như đang đọc một lời nguyện.

— Cô là...? Âm thanh từ chính miệng tôi phát ra vang lên oang oang khác thường làm tôi choàng mở mắt. Trước mắt tôi trống không, chỉ có một màn sương lạnh băng lảng lờ phủ toàn bộ khu công viên, làm nhòa cả tầm nhìn.

Liệu có phải đó là một giấc mơ không nhỉ!

Lòng đầy nghi hoặc, tôi bỗng bèn đứng dậy rời khỏi công viên. Trong giây lát, tôi lưỡng lự không biết có nên đi ra ga hay không, nhưng tôi vốn không phải là kẻ lúc nào cũng ngoan ngoãn nghe theo lời người khác đến mức ấy, bản tính tôi vốn ương ngạnh sẵn rồi.

Cho dù đó là một giấc mơ, tôi vẫn cảm thấy chẳng thích thú gì vì đã mơ thấy giấc mơ kiểu ấy, và nếu có ai đó bảo tôi phải làm gì ư? Tôi sẽ quay về nhà và ngủ. Đủ lắm rồi! Mặc kệ mọi thứ!

Lúc tỉnh dậy mới thật là tồi tệ.

Cái đói, sự đau mỏi của cơ thể và sự khô khốc nơi cổ họng khiến tôi có cảm giác mình đã biến thành xác ướp. Rõ ràng đầu óc tôi rất tỉnh táo nhưng toàn thân tôi nặng trĩu không thể nào ngồi dậy được. Đã vậy trời lại đang mưa.

Tuy đang giữa trưa nhưng căn phòng vẫn chìm trong màu xám xịt và tiếng mưa đổ ào ạt. Mặc dù không phải người quá nhạy cảm với âm nhạc nhưng khi nằm nghe tiếng mưa, tôi nhận ra mình đang nhớ Shiori trong căn phòng im lìm của nó. Tôi nghĩ tới Shiori đang đung đưa ngủ trên võng vì không thể nào chợp mắt được trên một chiếc giường êm ái mềm mại.

Khi nỗi buồn thương tưởng như không chịu đựng nổi ấy choáng ngợp tâm tư tôi thì chuông điện thoại bỗng reo lên.

Tôi biết đó không phải là điện thoại của anh, nhưng đã tỉnh rồi nên tôi cũng nhắc máy.

Cú điện thoại đó là của một người bạn hồi học đại học của tôi. Tuần tới công ty nơi cô ấy đang làm việc sẽ tổ chức một buổi triển lãm nên cô ấy gọi điện hỏi tôi có làm một chân tiếp tân ở đó trong vòng khoảng một tuần theo kiểu làm thêm theo giờ không. Thực ra tôi vẫn thường nhận được những cuộc điện thoại kiểu như vậy.

Những lời từ chối đã chực sẵn ở cổ họng tôi. Nhưng chẳng hiểu sao khi ấy tôi lại nói “Được thôi!” Có thể vì tôi sợ hãi sự ngẫu nhiên này. Vừa nói xong câu đó tôi đã hối hận ngay, nhưng biết làm sao được. Còn cô bạn tôi thì mừng rỡ lắm và bắt đầu liền thoảng nói cho tôi địa điểm tập hợp và nội dung công việc. Tôi ngán ngẩm ghi lại những thông tin ấy.

Cơn buồn ngủ vẫn tiếp tục hoành hành.

Buổi sáng, tôi dậy sớm, sửa soạn này nọ rồi ra khỏi nhà. Cái công việc tưởng như đơn giản ấy đối với một người suốt ngày chỉ ở nhà chờ điện thoại như tôi lại quả là khó khăn. Chỉ ba ngày huấn luyện và ba ngày làm thực sự thôi mà tôi vô cùng lao đao. Làm gì tôi cũng thấy buồn ngủ, lúc nào tôi cũng cảm giác người mình như đang sắp nhão ra, nào là phải tham gia cùng các cô gái khác trạc tuổi mình, nào là phải nhớ hết ngay lập tức mọi thứ, rồi học thuộc lòng những tờ giới thiệu sản phẩm... tất cả nặng nề như một cơn ác mộng.

Nhưng trong khoảng thời gian rất ngắn ngủi ấy, tôi hiểu ra rằng không biết tự khi nào, có quá nhiều điều trong tôi đã thoái hóa cùng cực.

Làm việc ư? Lúc nào tôi cũng thấy chán ghét. Với cái thứ gọi là công việc làm thêm theo giờ cũng vậy, hoàn toàn không có gì biến chuyển trong thái độ phó mặc của tôi. Nhưng đó không phải là điều tôi muốn nói tới, mà là gì nhỉ... một thứ gì đó giống như chiếc xương sống xuyên suốt, bao giờ cũng có thể khởi nguồn cho những điều tiếp theo, một điều tựa tựa như niềm hy vọng, nỗi khát khao... song tôi không thể nào diễn tả được. Nhưng chắc

chấn việc tôi đã đầu hàng, việc Shiori cũng đã đầu hàng mà không tự nhận ra được cũng chính là cái điều mà tôi muốn nói tới. Chỉ cần may mắn thôi, người ta có thể tiếp tục sống mãi cho dù có như vậy đi nữa, nhưng Shiori quá yếu đuối không thể chịu đựng mãi được. Dòng chảy ấy quá khốc liệt, đến độ nuốt chửng Shiori vào lòng.

Nhưng tôi không nói đã chạm được tay vào cuộc đời mình hoặc một điều gì đó tương tự. Cái việc tôi phải cực chẳng đã mà thức dậy vào lúc bảy giờ mỗi sáng, vội vội vàng vàng ra khỏi nhà để hành hạ cả tâm tư lẫn thể xác đang buồn ngủ của mình suốt cả ngày cũng có những điều rất sinh động, hơn hẳn việc cứ ngủ vùi trong phòng.

Tôi mệt lử, không cất nổi lời nữa. Ngay đến các cuộc điện thoại của anh, anh có gọi tới ba lần thì tôi cũng chỉ nghe một cách nghiêm chỉnh được khoảng một lần là cùng, song tôi mệt phờ đến độ không cả bận khoản về điều đó. Khi sáu ngày ấy kết thúc, cái ý nghĩ rằng biết đâu tôi sẽ lại quay trở về thành một cô gái lúc nào cũng buồn ngủ như trước làm tôi sợ hãi đến mức mọi thứ trước mắt như tối sầm lại. Nhưng, tôi cố gắng không nghĩ tới điều đó. Ngay cả anh, có những lúc tôi hoàn toàn không nghĩ đến. Thật là kinh ngạc. Và rồi như thế, tôi thấy chứng buồn ngủ cuồng điên đến mức khôì hài kia cũng dần dần rời khỏi tôi, từng chút, từng chút một rất nhỏ. Chân tôi sưng vù lên, căn phòng thì bừa bộn nhem nhuốc còn phần dưới mắt tôi xuất hiện vết thâm quầng. Đâu phải tôi cần tiền cơ chứ, mà công việc đó lại vợ vẫn không mục đích, nên quả thực tôi cảm thấy vô cùng vất vả.

Nhưng dù thế, điều duy nhất nâng đỡ tôi chính là giấc mơ lạ lùng trong công viên sáng sớm hôm nào. Bảy giờ sáng, tiếng đồng hồ báo thức và tiếng đài ré lên cùng một lúc còn tôi thì vẫn buồn ngủ muốn chết, chỉ muốn đưa tay tắt bụp hết đi... Nhưng cứ mỗi lần thoáng có ý định đó không hiểu sao tôi lại nhớ tới giấc mơ sáng hôm ấy, tôi cảm giác như mình phản bội lại cô gái ấy nên không thể tắt chúng đi được. Tôi biết đó là điều mà một kẻ yếu mềm và không kiên nhẫn như tôi sẽ làm ngay được. Nhưng đôi mắt ấy... Tôi không thể nào quên đôi mắt gợi nỗi u buồn thăm thẳm ấy.

Phải rồi, lần đầu tiên tôi gặp anh là ở nơi tôi làm thêm. Chỗ đó na ná như một văn phòng thiết kế, chiếm mặt bằng rộng rãi trong một tòa nhà lớn và có nhiều ban khác nhau. Tôi không rõ trên thực tế công ty làm ăn như thế nào nhưng tạm thời chấp nhận làm chân lăng xăng ở đó với những công việc như trực điện thoại, đánh máy, nhập dữ liệu hay pha cà phê... Tôi đoán phải có đến hơn mười người cùng làm thêm công việc kiểu đó như tôi. Tôi đến làm ở đó chỉ để thế chỗ cho một người chị em họ trong ba tháng vì cô ấy đi *homestay* bên Mỹ, cho nên tôi cố gắng ra vẻ ngốc nghếch chẳng biết gì. Chẳng phải vì người chị em họ của tôi vốn là thợ dệt ở đây hay vì điều gì khác mà là vì tôi biết rõ nếu làm việc chăm chỉ quá ở một nơi như thế này thì chỉ có chuốc thêm việc vào mình mà thôi nên tôi mới làm việc kiểu đối phó như thế. Không có gì vô nghĩa bằng chuyện chỉ đi làm thêm cái nghề tạp vụ mà lại phải bận bịu. Tôi vẫn luôn chỉ bộc lộ một phần ba khả năng của mình và làm việc rất lơ đãng. Cũng bởi vậy mà hôm thì tôi đến muộn, hôm lại nhập dữ liệu vào theo một hàng dài dằng dặc, hôm lại gửi bản fax trắng tinh đi. Dù không hề cố tình nhưng cứ khoảng ba ngày tôi lại gây ra một lỗi đại loại như vậy nên rốt cuộc chẳng còn ai muốn nhờ tôi làm việc gì khó, thành ra tôi vô cùng rảnh rang.

Hôm đó là một ngày Chủ nhật rảnh rỗi. Tuy về nguyên tắc Chủ nhật là ngày nghỉ của công ty, nhưng để sửa chữa một số thiếu sót trong phần tài liệu làm hôm trước, tôi tới công ty một mình. Tôi ngồi trong văn phòng rộng và im ắng, thông thả gõ dữ liệu vào máy, bất giác bị một nỗi bất an vô cớ xâm chiếm. Một cảm giác hoang mang rằng biết đâu sau hai tháng giả bộ ngây ngô trong công việc, tôi đã ngu đi thật và rồi sẽ chỉ có thể làm việc ở những nơi như thế này thôi. Nhìn chung thì sự lo lắng đó là vô nghĩa nhưng khi ý nghĩ đó vừa nảy ra, nỗi sợ hãi trong tôi là rất thực. Nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính màu xanh, mỗi lúc cảm giác đó trong tôi lại dâng lên choán ngợp hơn. Tôi chợt băn khoăn, *đúng là tôi đã cố tình muốn che giấu khả năng thật sự của mình, nhưng biết đâu công việc văn phòng thực sự là thứ tôi hoàn toàn không có khả năng?* Vừa nghĩ lung tung những chuyện đó, tôi vừa như bị thôi thúc bởi cảm giác muốn thử tự thể hiện xem sao. Lúc này nghĩ lại mới thấy mình thật nông nổi. Tôi bắt đầu hồi hã nhập mớ dữ liệu

trước mặt. Tôi cảm thấy rất mãn nguyện bởi đã có được cảm giác đôi tay mình bắt được vào nhịp và cử động lẹ làng, chính xác đến thế. Dữ liệu nhập xong trong chốc lát, đang cao hứng tôi quyết định soạn thảo luôn các loại văn bản còn ứ đọng, vừa ê a hát khe khẽ vừa gõ máy. Chẳng khác nào một người bắt buộc phải làm việc bằng tay trái nay đã được phép sử dụng tay phải trở lại vậy. Tôi nghĩ suốt bấy lâu mình hẳn phải căng thẳng lắm nên khi in ra được một bản chẵn chu, trong lòng tôi rất vui sướng. Cả việc phô tô tài liệu cũng vậy, khi làm một cách nghiêm chỉnh mới thấy thật là nhanh, tôi mãi mê đến nỗi làm luôn cả công việc của những nhân viên tổng hợp khác.

Chỉ mất khoảng chừng hai tiếng tôi đã hoàn tất mọi việc, khi thở phào đứng lên, tôi chợt trông thấy anh đang lặng lẽ ngồi ở một chiếc ghế tí trong góc gian phòng vắng ngắt sáng choang. Thật quá kinh ngạc. Vậy mà tôi không hề hay biết gì cả. Anh không phải là sếp trực tiếp của tôi mà thuộc một ban tôi thường phải giúp việc nên anh biết rất rõ kiểu làm việc lười biếng, hời hợt của tôi từ trước tới giờ. Gay rồi, tôi thầm nghĩ. Có vẻ như anh đang rất hí hửng chờ xem đến bao giờ tôi mới nhận ra nên cười tủm tỉm.

— Anh ở đây này giờ rồi ạ? Tôi hỏi.

— ... Tôi không định nói là “Cô mà đã làm thì cũng làm ra trò đấy chứ!” đâu! Nói rồi anh cười phá lên mãi hồi lâu.

Sau đó, chúng tôi đi uống trà. Đó là một quán nhỏ nằm đối diện tòa nhà của chúng tôi. Trời đã về chiều nên trong quán, ngoài chúng tôi ra còn có thêm vài cặp hẹn hò nhân ngày nghỉ đang thì thào khe khẽ với nhau.

— Tôi thấy lúc ban nãy cứ như một đoạn phim tua nhanh hình ảnh hàng ngày của cô ấy. Sao hàng ngày cô không làm việc như thế nhỉ? Anh hỏi.

— Làm thêm theo giờ mà.

Mặc dù tôi đã nghĩ ra đủ kiểu câu trả lời để ứng phó, nhưng rốt cuộc chỉ thốt lên được như vậy.

— Hiểu, hiểu rồi! Anh nói, và lại khùng khục cười một thôi.

Tôi cứ ngạc nhiên mãi trước cái cách giọng nói trầm sâu trong trẻo của anh vang lên lúc anh trò chuyện, và cả bởi sự nhịp nhàng trong các cử động của anh nữa. Trước đây tôi chưa từng quan sát anh chăm chú như vậy. Kể đó tôi nhận ra chiếc nhẫn anh đeo trên bàn tay trái. Nhưng chúng tôi cứ thế dùng trà, không đề cập đến chuyện này. Tôi cực kỳ thất vọng vì anh đã có gia đình.

Đột nhiên anh bắt tréo chân, huých phải bàn làm cái đĩa lót tách đặt trên đó rơi vỡ. Thế là anh đâm ra khó xử quá mức, và cứ nói đi nói lại đến mấy lần.

— Xin lỗi! Tôi thực sự rất xin lỗi!

Tôi vốn rất kém những khoản lễ nghi phép tắc kiểu có giáo dục như vậy. Tôi có cảm giác những người như vậy chắc chẳng thể nào làm điều gì không phải với người khác. Nếu nói quá lên, trông anh có vẻ như sẽ lựa chọn phải một người nào đó có thể làm những điều xấu xa.

Chẳng có gì đến nỗi phải hồi hộp hay căng thẳng nhưng hầu như hai chúng tôi không nói chuyện là bao. Anh rất lịch thiệp, khuôn mặt trông nghiêm gây cho tôi ấn tượng đặc biệt. Có những lúc anh nói với tôi về rất nhiều thứ. Còn tôi, chỉ gật đầu lắng nghe. Vừa gật gật đầu như thế, tôi vừa như mơ hồ cảm thấy con người này có lẽ sẽ chiếm rất nhiều thời gian của cuộc đời tôi. Cũng có thể vì trời đã về chiều rồi mà cảnh vật nom không khác nào đang là buổi sáng. Giống như hai người còn đang ngái ngủ ngồi bên bàn mà chẳng chuyện trò được là bao. Tôi hình dung ra đủ thứ êm dịu, ấm áp có thể diễn ra giữa chúng tôi trong tương lai, nhưng không hiểu sao tất cả đều là hình ảnh của mùa đông. Một căn phòng trắng mờ mịt hơi nước, hai người mặc áo choàng đi bên nhau, và hàng cây mùa đông trụi lá. Mọi thứ mà tôi nhìn thấy là như thế. Nó làm tôi xót xa.

Một tuần dường như đằng đằng bất tận rồi cũng trôi qua. Ngày cuối cùng, vừa về tới nhà là tôi trút bỏ quần áo, ném phong bì đựng tiền thù lao xuống sàn và cười khanh khách. Đúng lúc ấy chuông điện thoại reo.

— Alô, anh Iwanaga đây. Anh nói. Tiếng anh nghe sao mà thương nhớ.

— Lâu quá rồi anh nhỉ!

— Em ngủ sao?

— Không! Anh biết không, em đang ngồi nhìn gói tiền thù lao mà cười khanh khách đây. Ôi, mệt kinh khủng!

— Em bảo sao? Chẳng nhẽ em đi làm thêm hay sao thế? Em lạ lòng quá đấy!

— Giết thời gian rồi thôi mà. Tôi nói.

Tôi thu dọn các loại quần áo ném lung tung khắp phòng rồi tự nhủ, tôi nay mình phải ngủ cho đã! Đầu tôi căng lên, người mệt lử. Nếu lần này có phải ngủ một mạch một ngày một đêm đi nữa thì tôi cũng không lấy đó làm sợ hãi.

— Em có vẻ phấn khởi thật đấy! Giống như hồi mình mới gặp nhau ấy! Anh hào hứng nói, cứ như thể vui lây theo tôi.

— À, phải rồi, nhân tiện em mới nhớ ra!!! Tôi vừa cạo lớp sơn móng tay đã bạc vừa nói. Hình như em đã gặp vợ anh, có thể hồi chị ấy còn là học sinh trung học. Có phải hồi đó vợ anh để tóc dài không?

— ... Gì thế?!... Em đi làm thêm, rồi bỗng dưng có được một khả năng siêu nhiên hay sao vậy?! Đúng rồi đấy, hồi cô ấy mười tám tuổi! Anh ngạc nhiên nói.

— Đúng là thế rồi...!

Tôi nói, rồi từ khóe mắt, nước mắt chọt giàn giụa tuôn. Tôi thậm chí không hiểu nổi tại sao mình khóc. Tôi bảo anh thôi không nói tới chuyện đó nữa. Vậy là anh chuyển sang nói với tôi về địa điểm hẹn gặp đi ăn món lươn biển như kế hoạch, và cả đi xem pháo hoa nữa. Trong lúc tôi lắng nghe giọng anh và ghi lại để nhớ, bàn tay tôi, cả căn phòng và mọi thứ trong đó chuyển sang màu xanh lơ nóng bừng, gần như phát sáng lấp lánh.

Con đường lớn rộng thênh thang dẫn ra bờ sông đã bị ngăn xe. Người đổ ra đầy đường nườm nượp đi về phía bờ sông, chỗ bắn pháo hoa. Lại có những người mặc áo *yukata*, kiểu trẻ con trên vai, vừa cười nói ồn ã vừa

ngửa cổ lên nhìn trời. Giống hết như lễ hội Gion ở Kyoto, tất cả đều đổ dồn về cùng một hướng. Tôi chưa từng chứng kiến quang cảnh nào như thế này bao giờ nên trong lòng cũng rộn ràng theo. Không ai biết khi nào cuộc bắn pháo hoa sẽ bắt đầu nên những gương mặt ngửa lên trời kia nom rất háo hức chờ đợi.

— Kiểu này chắc mình không len nổi tới bờ sông được đâu!!! Em xem này, chật lèn!

Anh nói, giọng hơi chán ngán. Tôi đưa mắt nhìn sang khuôn mặt trông nghiêng đang vã mồ hôi ấy.

— Được mà! Thế nào chẳng xem được chút ít! Tôi nói.

— Không ra được chỗ cao cao thì chẳng thấy gì đâu!

— Chẳng sao đâu! Chỉ cần nghe thấy âm thanh của nó thôi cũng được.

Nếu nhón chân lên, tôi có thể trông thấy dòng người đợi qua cầu đã tụ lại, còn ở quanh khúc đuôi của cái dòng đó là một biển người đông đúc. Bầu trời đêm tắm trong sắc lam thẫm trải rộng bát ngát. Những viên cảnh sát đứng rải rác đó đây trong bóng tối. Những người đã được đẩy vào trong vòng dây ngăn đường nhích dần lên, còn chúng tôi thì đứng tắc lại trước khi chạm đến được đuôi của hàng người đó.

Điều quan trọng không phải là màn bắn pháo hoa mà là buổi tối hôm nay, ở nơi này, có hai kẻ đang ở bên nhau, cùng ngước lên bầu trời, khoác tay nhau ngẩng mặt về cùng một phía với những người ở quanh chúng tôi, và nghe tiếng pháo nổ ù ùng. Không khí phấn khích mỗi lúc một dâng lên khiến tôi cũng bồn chồn náo nức. Và không biết từ lúc nào, trên khuôn mặt trông nghiêng của anh đã hiện lên vẻ vô cùng mong đợi được xem màn trình diễn pháo hoa, nom thật trẻ trung.

Tôi chợt nghĩ hình như trong con người tôi, những cảm xúc lành mạnh đã quay trở lại không biết từ khi nào. Thậm chí nếu tất cả những điều này không là gì khác hơn một câu chuyện về những gợn sóng nhỏ nhoi đã khiến tôi chao đảo sau nỗi đau mất bạn và kiệt quệ với cuộc sống hàng ngày, nếu tất cả những điều này không là gì khác hơn ngoài một câu chuyện nho nhỏ

về sự hồi sinh, tôi vẫn thấy con người quả là một thứ gì đó thật vững chãi. Tôi không thể nào nhớ nổi điều này đã từng xảy ra với tôi xưa kia hay không, nhưng tôi biết khi tôi một mình đối mặt với bóng tối trong tôi, khi ở đâu đó sâu thẳm trong lòng tôi thực sự tổn thương, và hoàn toàn kiệt sức thì bất chợt lại sẽ có một sức mạnh không thể lý giải được nảy sinh.

Tôi không hề thay đổi chút nào, tình trạng của hai chúng tôi cũng không thay đổi, nhưng tôi những muốn được mãi ở bên anh và trải nghiệm thêm nữa những con sóng tương tự như thế. Tôi nghĩ rằng đầu sao thì giờ đây mình cũng đã vượt qua thời kỳ khó khăn nhất. Dù tôi không hình dung rõ được điều gì mới là khó khăn nhất nhưng tôi vẫn cảm giác như vậy. Và có lẽ vì thế, tôi thậm chí có khả năng say mê một ai đó khác ngoài anh.

Nhưng tôi không nghĩ mình có thể làm điều đó. Không, tôi chỉ muốn giành lại tình yêu mãnh liệt đến khó tin mà chúng tôi có thuở ban đầu – tình yêu tôi đã chia sẻ với con người cao lênh khênh đang đứng kề bên tôi, con người mà tôi yêu say đắm. Tôi muốn giữ mọi thứ yên vị bằng cánh tay gầy guộc này, bằng trái tim yếu đuối này. Tôi những muốn được hứng lấy tất cả biết bao nhiêu khó khăn chẳng mấy chốc rồi sẽ xảy ra, bằng toàn bộ con người mong manh của tôi.

Tôi cảm thấy như mình vừa thức tỉnh trong khoảnh khắc, và mọi thứ đều trong trẻo và đẹp đẽ đến rùng mình. Mọi thứ thật là lộng lẫy. Cả những dòng người đang đi xuyên màn đêm, cả ánh sáng từ đèn lồng treo dọc những mái vòm, cả đường viền vàng trán anh khi chúng tôi đứng trong làn gió nhẹ man mác, ngửa cổ chờ đợi màn bắn pháo hoa – tất cả những điều đó thật vô cùng đẹp đẽ.

Tất cả bỗng như quá chừng hoàn hảo, và nước mắt tôi trào ra. Tất cả những gì tôi nhìn thấy trong quang cảnh xung quanh mình đều thân thương với tôi. Thật may là cuối cùng tôi đã thức tại đây, ngay lúc này. Con đường này thường ngày nườm nượp xe cộ, nhưng giờ đây đã biến thành một khu đất trống rộng rãi, và chúng tôi đang ở ngay chính giữa, chờ xem màn biểu diễn pháo hoa, rồi sau đó đi ăn lươn biển, rồi ngủ thiếp đi, nằm kề bên nhau... Tôi chợt nghĩ rằng được nhìn ngắm khắp xung quanh trong cái đêm

này, cái đêm mà chúng tôi có thể làm tất cả những chuyện đó – với một tâm trí trong trẻo kỳ diệu – thật là tuyệt vời xiết bao.

Tôi có cảm giác gần như tôi đang nguyện cầu vậy.

Mong sao mọi giấc ngủ trên thế gian đều được an lành như nhau!

Cuối cùng một tiếng nổ lớn vang trên bầu trời, rồi từ phía sau một tòa nhà lớn lấp lánh hiện ra trong tầm mắt nửa quầng pháo hoa, tô điểm cho màn đêm bằng tất cả những sắc màu của nó chỉ trong khoảnh khắc, hết như tấm màn ren trong suốt.

—Ồ! Em có thấy không?! Vừa mới lóe lên đấy! Anh, người vẫn hay chọc tôi là thấp bé trẻ con nay cũng mừng rỡ như một đứa trẻ, đưa tay lay lay vai tôi.

—Có! Em có thấy! Trông nhỏ xíu dễ thương ghê! Có vẻ như đó là quả khởi đầu! Tôi nói.

Từ xa tít, những chùm sáng nhỏ đến mức khó có thể nghĩ rằng đó là những bông pháo hoa cứ chốc lại thoáng hiện lên giữa trời đêm trong veo.

—Ừ! Trông giống y như pháo hoa mô hình ấy!

Anh trả lời tôi mà mắt vẫn nhìn lên. Những quả pháo hoa nối nhau bay vào màn đêm, tiếng trầm trồ tán thưởng lập tức rộ lên từ đám đông, chỉ có tiếng nổ của quả pháo là vọng đến muộn hơn một chút. Mọi người tiếp tục rộ rã đổ về phía bờ sông, mỗi lúc một đông hơn và càng ngày càng vượt xa chúng tôi. Còn chúng tôi cứ đứng nguyên ở đó, nhìn lên trời. Chúng tôi cảm thấy một niềm thích thú lạ lùng đối với những bông hoa lửa bé xíu thỉnh thoảng lóe lên bên mé tòa nhà chọc trời, và cứ khoác chặt tay nhau đứng đó, háo hức chờ lượt pháo hoa tiếp theo cháy bùng lên.

LỮ KHÁCH GIỮA HAI MÀN ĐÊM

“My Dear, Sarah

It was spring when I went to see my brother off.

When we arrived at the airport his girlfriends who were dressed beautiful colors waited for him.

Oh, I was sorry, in these days he had many lady loves.

The sky was fair...”

Tôi đã lãng người đi một lúc khi phát hiện ra lá thư viết nháp cũ kỹ đó tận sâu trong hộp ngăn kéo. Tôi cứ đọc đi đọc lại thành tiếng những dòng chữ tiếng Anh ấy như đang kể lại một câu chuyện.

Lá thư ấy, tôi viết hồi học trung học để gửi cho một cô bạn lưu học sinh tên Sarah, người yêu anh trai tôi là Hiroshi. Anh ấy đã mất cách đây một năm. Khi Sarah về Boston, anh trai tôi vẫn hay bảo: “Tao muốn sang nước ngoài sống thử quá!” và rồi bỏ đi theo cô ấy thật. Anh ấy đi làm thêm, rồi đi chơi đến gần một năm mà chẳng thèm về nhà.

Càng đọc lá thư, những ký ức ngày đó lại càng ủa về trong tâm trí tôi. Bức thư này tôi viết là để trả lời Sarah vì anh trai tôi đã đột ngột bỏ nhà đi lại hiếm khi liên lạc nên Sarah mới lấy làm lo lắng mà viết thư để kể về tình hình của anh ấy cho tôi biết. Ký ức ngày đó mà tôi nói tới chính là hình ảnh tôi khi mới chỉ một cô bé học sinh trung học ngờ nghệch đang háo hức vừa tra từ điển vừa viết thư cho cô bạn người Mỹ xinh đẹp. Phải rồi, Sarah là một cô gái rất dễ thương với đôi mắt xanh thông tuệ. Cô phấn khích trước mọi thứ ở Nhật Bản và lúc nào cũng bám gót anh trai tôi. Trong tiếng gọi anh tôi pha lẫn âm giọng nước ngoài “*Hiroshi! Hiroshi*” của cô luôn nồng nàn một thứ tình cảm say đắm.

Ôi, Sarah!

— Có chỗ tiếng Anh nào khúc mắc cứ mang ra mà hỏi bạn anh này!

Anh trai tôi thành linh mở cửa phòng tôi và giới thiệu để chúng tôi làm quen với nhau trong lần đầu gặp mặt như vậy. Hôm đó hai người bọn họ đi xem hội tại một đền thờ ở gần nhà tôi và khi về, Sarah ghé vào chơi luôn. Đúng lúc tôi đang cắm mặt vào bàn để làm cho xong đồng bài tập hè nên “tội gì!” tôi nghĩ và quyết định nhờ Sarah làm giúp một bài luận tiếng Anh. Và lại, xem ra cô ấy đang rất hào hứng với việc được giúp đỡ tôi nên tôi cũng ngại từ chối. Chứ chẳng phải nói dối, từ xưa tới nay, tôi vẫn trộm nhất mỗi môn tiếng Anh.

— Vậy thì được rồi, anh cho em “thuê” Sarah một tiếng nhé! Rồi anh sẽ đưa cô ấy về! Anh tôi nói rồi đi ra phòng khách ngồi xem ti vi.

— Xin lỗi nhé, vì mình đã cản trở buổi hẹn hò của cậu... Tôi ngóng nghịu tỏ ý xin lỗi.

— OK! OK! Cứ để mình làm cho, chỉ năm phút là xong thôi! Như thế, Shibami có thể dùng thời gian để làm các bài tập khác mà! Sarah đáp lại lời tôi bằng một thứ tiếng Anh thuần thực với âm giọng tuyệt hay và khẽ mỉm cười trong suối tóc vàng óng. Còn tôi, tôi cố gắng giải thích cho Sarah:

— Ừm... tóm lại là... Chủ đề của bài này là “Một ngày của tôi”. Cậu cứ viết thế nào cũng được. Nhưng mà... nếu viết toàn những khó quá thì sẽ bị lộ mất nên cậu cứ viết đơn giản thôi. Kiểu như câu này này...

— Vậy... hàng ngày Shibami thức dậy lúc mấy giờ? Cậu dùng bữa sáng kiểu Nhật hay ăn bánh mì? Buổi chiều thì cậu làm gì? Sarah cứ vừa hỏi tôi như vậy vừa hí hoáy viết và chỉ loáng một cái, cô ấy đã làm xong bài tập cho tôi.

— Chao ôi! Mình không thể cứ để nguyên bài văn với nét chữ nắn nót đẹp đẽ thế này mà nộp được! Phải chép lại thôi vì chữ mình xấu lắm! Tôi rên lên khi nhìn vào bài văn Sarah vừa viết, còn cô thì cười vang.

Cứ như thế, từng chút từng chút một, hai chúng tôi đã dần dà nói với nhau khá nhiều chuyện. Trời tối se lạnh cùng tiếng dế từ đâu vọng lại. Sarah ngồi chống khuỷu tay lên chiếc bàn con thấp chân đặt trên sàn nhà mà làm bài cho tôi. Bỗng chốc, cả căn phòng tôi trở thành thế giới của những sắc màu tươi sáng và kỳ lạ. Màu vàng ánh kim, màu xanh biếc. Và cả màu của làn da trắng tinh khiết như trong suốt nữa.

“Thực hiếm có!” Tôi thầm nghĩ. Đây là lần đầu tiên tôi ở gần và trò chuyện thân mật với một người ngoại quốc thế này. Cô ấy bất ngờ đến với căn phòng tôi, một điều tôi chưa hề nghĩ tới. Trời tối thẫm, tí đặng xa, vầng trăng tròn đầy đã hiện lên mờ ảo. Từ khung cửa sổ vẫn mở này giờ, thi thoảng, một vài làn gió khẽ đưa vào trong phòng.

— Ở Nhật Bản, cậu thấy vui chứ?

— Vui! Vui tuyệt. Tôi đã có được rất nhiều bạn. Bạn ở trường ấy! Và cả bạn của *Hiroshi* nữa. Tôi sẽ không bao giờ quên được một năm ở đây.

— Cậu thích anh trai tớ ở điểm gì vậy?

— *Hiroshi* giống như một mãnh thú với sức mạnh khổng lồ, khiến mình không thể không để ý đến anh ấy được. Sức mạnh đó không đơn giản là thứ được gọi là năng lượng, mà cảm giác như là một thứ gì đó mang tính trí tuệ không bao giờ cạn kiệt toát lên từ bên trong con người anh ấy. Mình cảm thấy, chỉ cần ở cạnh anh ấy thôi là tự mình cũng cứ thế mà thay đổi theo, một cách rất tự nhiên, cảm tưởng như mình có thể đi đến bất kỳ một bến bờ xa lạ nào.

— Sarah đang học gì vậy? Rồi cậu sẽ về Boston chứ?

— Mình nghiên cứu văn hóa Nhật Bản! Một năm nữa mình sẽ về nước... Thật buồn khi phải chia xa Hiroshi... Nhưng không sao! Bố mẹ mình có làm ăn với một số công ty Nhật nên sang đây suốt. Và lại *Hiroshi* vẫn thường nói anh ấy rất muốn sang Mỹ một lần nên chắc là chúng mình sẽ lại được gặp nhau! Hiện giờ, mình chỉ chuyên tâm vào mỗi việc học tiếng Nhật mà thôi. Nhưng... xét cho cùng thì, học hành cũng chỉ là chuyện sở thích, phải không? Dù mình đang học hành rất chăm chỉ nhưng thú thật, mình rất muốn

trở thành một người mẹ đảm đang như mẹ của mình. Cũng có thể phần nào vì thế mà mình rất quan tâm đến phái nữ Nhật Bản. Vì ngay chính trong con người mình có rất nhiều thứ đồng điệu với những cô gái Nhật mà. Trông mình không có vẻ là một cô gái Mỹ thực thụ cho lắm, phải không. Rồi... mình sẽ lấy một doanh nhân nào đó... phải rồi, một thương gia chuyên làm ăn với nước ngoài như bố mình chẳng hạn... mình rất muốn được tự tay vun đắp nên một gia đình thực sự!

— Nhưng anh của mình thì... Dù anh ấy cũng có khả năng thích ứng với môi trường quốc tế nhưng có lẽ anh ấy chẳng có chí hướng trở thành một doanh nhân đâu...

— Cậu nói phải... Quả đúng là như thế thật... Anh ấy sẽ sớm bị cho nghỉ việc mất thôi. Vì anh ấy luôn hành xử với một cái tôi rất lớn!

— Nhưng mà này, anh ấy mới chỉ là học sinh trung học thôi. Biết đâu sau này anh ấy lại thay đổi. Tự nhiên anh ấy lại thấy thích thú với công việc kinh doanh thì hay nhỉ! Giá như anh ấy có chí hướng theo những công việc ấy!

Tôi mơ màng nói, không khác gì một đứa trẻ, về những điều viễn vông hơn cả một giấc mơ. Có điều lạ là cả Sarah cũng thế. Cô từ tốn ngắt tôi mơ mộng một cách ngây thơ. Vươn thẳng chiếc lưng thon thả như không hề sợ hãi những gì sắp tới, Sarah cười khúc khích và nói như đang ở trong một giấc mơ đẹp. Đôi mắt cô ánh lên vẻ mạnh mẽ như không mấy may lo sợ điều gì, đôi mắt của những kẻ mới bắt đầu yêu, chỉ nhìn thấy người mình yêu thương mà thôi. Đôi mắt tràn đầy niềm tin sẽ biến mọi thứ thành hiện thực, thậm chí là thay đổi cả bản thân hiện thực.

— Đúng thế đấy! Nếu đó là *Hiroshi* thì tuyệt vời biết bao. Chúng tớ sẽ có nhà ở cả Nhật Bản và ở Boston, và sẽ đi đi về về hai nơi. Cuộc sống chắc sẽ vui vẻ vô cùng. Tớ thì đã rất yêu Nhật Bản rồi, nên nếu anh *Hiroshi* mà cũng thích Boston nữa thì nghĩa là mỗi người bọn tớ sẽ có đến hai quê hương, nhỉ! Và những đứa trẻ của chúng tớ sẽ lớn lên với cùng hai thứ tiếng... Cả nhà sẽ cùng nhau đi du lịch. Ôi, một viễn cảnh thật đẹp!

Lá thư ấy vô tình xuất hiện giữa một ngày thường như bao ngày thường khác, khi những gì về Sarah đã trở nên xa xôi. Tôi đã gần như không còn nhớ đến nữa và cũng không hề biết một chút gì về tình hình của cô ấy, không biết hiện cô ấy đang ở đâu, làm gì... Nó nằm đó, thu mình nhỏ nhoi trong một góc tối tăm của chiếc ngăn kéo mà tôi vừa kéo ra. Còn tôi vì thắc mắc không hiểu đó là cái gì nên đã nhón tay mở để rồi vô tình bao nhiêu điều tích tụ trong những tháng năm qua được giải thoát, hòa vào trong không khí và trở thành khởi nguyên một câu chuyện mới sắp tới.

“Sarah yêu quý!

Hôm mình đi tiễn anh trai mình là một ngày mùa xuân.

Lúc mình tới sân bay thì đã thấy anh mình và các cô bạn gái của anh ấy diện xinh như hoa chờ sẵn ở đó rồi. (Ôi! Mình xin lỗi nhé là vì dạo đó anh ấy có nhiều cô mê lắm!). Bọn mình đã reo hò ầm ĩ vì hôm đó trời rất quang đãng, khiến anh ấy cũng vô cùng phấn khích trước niềm vui khi bắt đầu một cuộc hành trình. Mọi thứ đều tươi vui. Tất cả đều chúc phúc cho tình yêu của anh ấy và cậu. Kể cũng lạ phải không? Nhưng ở anh ấy có thứ gì đó làm xiêu lòng người ta mà. Cậu biết rồi đấy!

Mình vẫn nhớ, đang đứng vào dịp hoa anh đào nở nên thỉnh thoảng đầu đó lại có một vài cánh đào rơi, lấp lánh lướt qua như những tia sáng.

Anh mình không mấy khi viết thư về nhà, nhưng mình cho rằng như thế nghĩa là cả hai người đều đang ổn cả. Cậu cứ vui vẻ nhé! Nếu có dịp, hãy trở lại Nhật Bản. Mình rất mong một ngày được gặp lại cậu.

Shibami.

Hồi còn là một cô bé, tôi vẫn thường cùng anh trai và một người chị em họ tên là Marie dạo chơi lúc chiều tà. Đó là vào những lần họ hàng nhà tôi tập trung để cúng giỗ hay đại loại thế. Nhưng lũ chúng tôi thì thấy mấy thứ đó thật tẻ nhạt nên hay rủ nhau lên ra ngoài lang thang.

Lần đó, chúng tôi dạo trên một dải đê ven sông gần nhà ông nội tôi. Trời đã nhá nhem. Cả một vùng xa tít phía bên kia sông đang dần chìm vào bóng tối.

Chỉ một chút nữa thôi, ánh đèn đường sẽ hắt xuống lòng sông. Làn không khí trong suốt dần nhuộm sang màu lam thẫm hiện rõ đến nỗi bạn hầu như có cảm giác nhìn được cả không khí bằng mắt thường. Ở phía chân trời còn le lói chút ánh ngày cuối cùng, còn vụn vặt đường tan lẫn vào nhau, nhòa nhạt mơ hồ. Một quang cảnh thật đẹp.

Tôi quả thực không còn nhớ chúng tôi đã nói những gì trước đó, nhưng anh tôi đã nói thế này:

— Tóm lại chị em cô quá vô cảm trước những thứ gọi là bụi bặm của đời!

Tôi nhớ mình đã khẳng khẳng sau này phải trở thành một nữ doanh nhân hoặc lấy chồng vào một nhà giàu sụ, hoặc thế này hoặc thế kia, và nếu hai người bọn họ muốn biết tại sao thì lý do chính là cô Reiko của chúng tôi – cô ấy đã lấy một doanh nhân xuất thân từ gia đình giàu sụ – bộ đồ đen của cô ấy mới tuyệt đẹp làm sao... cả chuỗi ngọc trai của cô ấy nữa chứ, thật là lộng lẫy. Tức là chỉ cần có tiền thôi, thì mình cũng sẽ thanh lịch như cô ấy là cái chắc!...

Anh trai tôi tiếp lời.

— Nghe này mấy cô em, khi lớn lên các em sẽ biết đến khối thứ bụi bặm của đời, đúng đấy, các em sẽ không còn thấy nào áo choàng, nào ngọc trai... tất cả đều không còn đẹp như chúng ta thấy bây giờ nữa đâu. Vấn đề chính là ở những bụi bặm đó. Nếu cứ mãi ru rú ở một xó thì hỏng bét. Lúc nào cũng vậy, ta phải luôn luôn, luôn luôn sống biết nhìn về nơi xa!

— Nhưng... chẳng phải anh ở nhà suốt đấy thôi! Tôi nói.

— Em gồm nhĩ, rõ ràng hiểu vấn đề mà còn cố tình giả bộ. Đó không phải là vấn đề thân xác. Với lại dù sao thì hiện nay chúng ta cũng vẫn chỉ là những đứa trẻ nên mới phải sống ở nhà. Chẳng bao lâu nữa, chúng ta sẽ có thể được đi tới bất kể nơi nào.

Anh tôi cười. Lúc ấy, Marie lơ đãng buông một câu:

— Mình thì vẫn thấy những người giàu có thật là sướng!

— Chị em cô thật là... Chẳng thèm nghe cho thủng cái điều người ta nói gì cả! Anh tôi cười cười vể rầu rầu.

— Những gì mà Hiroshi nói... mình cũng phần nào hiểu được. Nhưng, đúng là mình vẫn thích làm bà chủ hơn. Vì... thế này nhé... mình đâu có thích đi đây đi đó, mình lại có bao nhiêu người bạn mà chẳng muốn xa rời họ chút nào...

Hơn tôi ba tuổi, Marie hồi đó đã có vóc dáng người lớn lắm rồi. Chị luôn có khả năng truyền đạt mọi điều mình suy nghĩ thành lời một cách trôi chảy và rõ ràng.

— Còn mình, mình lại muốn có một tình yêu trắc trở!

— Là sao chứ? Anh tôi hỏi lại ngay.

— Vì, mình đâu có thay đổi được cuộc sống hiện tại của mình. Chỉ có một tình yêu trắc trở mới đem lại sự mới mẻ. Biết là bi thảm nhưng mình vẫn khao khát. Và rồi mình sẽ đi lấy chồng trong đau khổ. Một mối tình trắc trở bao giờ chẳng có một kết cục bi thương. Marie giải thích.

— Em hiểu rồi! Tôi gật gù.

— Một cô nàng kỳ cục! Anh tôi nói còn Marie khề nhếch môi cười.

— Thôi, tốt nhất là Hiroshi cứ cố gắng để sớm giàu kếch sù đi! Nếu được thế thì sau khi tan nát vì mối tình bất thành, mình sẽ tới ở nhà Hiroshi! Vừa thoải mái, lại hiểu rõ nhau rồi nên vô cùng an tâm!

Chắc có lẽ hồi đó anh tôi vẫn còn chưa dậy thì nên bị một người chị họ trêu chọc kiểu như thế mà chẳng hề ngượng nghịu gì, lại còn nói không chút do dự:

— Phải đấy! Sẽ không phiền toái gì đâu. Thế được đấy!

— Chắc bố mẹ bọn mình cũng sẽ mừng vui lắm đó!

— Được sống cùng nhà với chị Marie thì thật là vui!

Tôi hồ hởi còn Marie khẽ mỉm cười.

— Rồi đây sẽ có biết bao điều xảy ra.

Anh tôi thì thầm như nói với riêng mình. Cho đến tận bây giờ tôi vẫn thấy lạ lùng. Tại sao ở tuổi đó anh tôi lại hiểu nhiều về đời người như thế? Tại sao lúc nào anh ấy cũng như đang sắp xếp một kế hoạch, như luôn tiến lên phía trước chứ không dừng lại cố định một nơi nào?

Chúng tôi cứ men bờ sông đi mãi. Tiếng nước róc rách êm ái vọng lên khiến không gian càng như vắng lặng hơn. Và bởi vì suốt từ này giờ ba chúng tôi vẫn chuyện trò ầm ĩ, nên lời thì thầm của anh bỗng có một ý nghĩa mơ hồ rất lạ lùng.

Tôi vẫn hay nhớ về buổi hoàng hôn có dòng sông mãi miết trôi bất tận ấy.

Vậy là anh tôi mất đã gần một năm.

Mùa đông năm đó tuyết rơi nhiều. Có lẽ vì thế mà buổi tối tôi không mấy khi ra đường, chỉ ở lì trong phòng. Tôi đã là sinh viên nhưng chắc chắn năm nay bị lưu ban nên chẳng thèm đi thi lại. Và thế nghĩa là bỗng dưng tôi có vô khối thời gian rảnh, nhưng tôi lại từ chối hết mọi lời rủ rê đi trượt tuyết hay tắm suối nước nóng. Có lẽ vì tôi thích cảm giác được ngắm nhìn tuyết rơi tràn vào trong nhà như thế này hơn. Khu phố thân thương hàng ngày bỗng trở thành một thế giới mơ mộng được tô điểm bằng lớp kem tuyết trắng muốt. Thật là tuyệt. Mọi thứ dường như ngưng đọng lắng nghe hơi thở của thời gian.

Đêm hôm đó trời lại có tuyết. Tuyết rơi lặng lẽ bên ngoài. Bố mẹ tôi đã lên giường, con mèo nhỏ cũng đã ngủ. Trong nhà không có lấy một tiếng động nào của sự sống. Im ắng đến nỗi tôi có thể nghe thấy cả tiếng ù ù của chiếc quạt gió tủ lạnh kê trong góc bếp và tiếng rầm rì của xe cộ lướt qua ngoài đường.

Tôi đang đọc sách chăm chú, nên gần như không nhận thấy điều gì xảy ra xung quanh. Bất giác, tôi vô tình ngẩng lên và trông thấy một bàn tay trắng

muốt đang gõ gõ nhẹ nhẹ lên lớp cửa kính. Cảnh tượng ớn lạnh khiến không khí trong phòng run rẩy y hệt như khi nghe kể chuyện ma vậy. Tôi sốc đến nỗi cứ ngồi trơ ra đó, không thốt được câu nào, mắt nhìn trân trân vào ô cửa sổ.

— Shibami! Này!

Cùng với tiếng cười khúc khích là giọng nói quen thuộc của Marie qua lớp kính vọng vào nghèn nghẹn. Tôi đứng lên mở cửa nhìn ra và nom thấy Marie bị tuyết bám đầy người đang ngược lên cười.

— Ôi! Em thót cả tim!

Tôi nói vậy nhưng vẫn cảm giác mơ hồ như trong cơn mơ, không tin nổi Marie đang đứng đó. Cho mãi tới gần đây chị ấy còn sống ở nhà tôi, phải đến gần ba tháng ấy chứ.

— Chị sẽ còn làm cho em thót tim hơn nữa cơ!

Marie nói và chỉ xuống dưới chân. Tôi căng mắt nhìn theo luồng sáng đèn hắt qua cửa sổ đang len vào bóng tối và hét toáng lên khi thấy Marie không hề đi giày. Gió lạnh lẫn tuyết thừa cơ lùa vào phòng.

— Vào nhà đi chị ơi! Làm ơn đi vòng ra cửa nhà hộ em đi!

Nghe tôi nói thế, Marie khẽ gật đầu và đi về phía vườn.

— Rốt cuộc là có chuyện quái gì vậy ?

Tôi đưa khăn tắm cho Marie rồi vừa vặn to nút lò sưởi vừa hỏi. Người Marie ướt sũng lúc bước vào nhà, còn đôi tay thì lạnh cóng chùng như đã đóng băng. Nhưng Marie không nói năng gì về chuyện bên ngoài rét mướt thế nào mà chỉ đỏ lựng cả hai má, nói với tôi :

— Chẳng có gì hệ trọng đâu!

Marie cười đôi mắt ướt nhoét rồi ngồi thụp xuống, áp đôi chân trần lên lò sưởi. Con mèo nhà tôi, dạo trước vẫn hay quẩn quýt bên Marie, đã lách qua khe cửa và mon men lại gần. “Marie giống con chim bị nhốt trong lồng, nếu không xin phép thì sẽ không được bước chân ra khỏi cửa. Có lẽ tối nay, khi

đứng nhìn những bông tuyết rơi ngoài cửa sổ, chị ấy bỗng thềm được ra ngoài nên cứ thế trèo qua cửa sổ đi, bất chấp sự cấm đoán của bố mẹ vì rất may phòng của chị ấy nằm ngay dưới tầng một...” Tôi vừa ngắm Marie vượt ve con mèo nhỏ vừa nghĩ.

Marie đứng dậy.

— Em uống cà phê không?

Tôi gật đầu một cái là chị đứng dậy đi biến vào bếp. Con mèo cuộn tròn nằm luôn xuống chỗ Marie vừa ngồi khiến tôi càng thêm mơ hồ về sự hiện diện của chị ở đây. Phải, hồi còn sống chung với gia đình tôi, Marie thường như thế. Chị luôn đi lại trong nhà một cách lẹ làng hết sức tự nhiên không khác gì một con mèo, và nếu cứ để mặc chị ấy, hoặc là chị sẽ ngồi lặng lẽ như vô hồn hoặc là ngủ. Không một dấu ấn, chị giống một cái bóng, mờ nhạt.

Ngày xưa, chị hoàn toàn không như thế.

Chị từng là người luôn tất bật theo kiểu thứ Hai học hội thoại tiếng Anh, thứ Ba học bơi, thứ Tư học trà đạo, thứ Năm học cắm hoa v.v... và cái gì chị cũng có thể làm được một cách thuần thục. Hồi đó, chỉ cần ở đâu có chị thì chắc chắn nơi đó sẽ trở nên rộn ràng. Rõ ràng chị không phải là một cô gái sắc nước hương trời nhưng chị lại có một dáng vóc rất cân đối với đôi chân dài. Khuôn mặt chị tạo cho người ta ấn tượng về sự trong trẻo với những đường nét nhỏ nhắn, thanh tú. Nhưng giờ đây, khuôn mặt ấy đơn thuần gợi lên cảm giác lặng lẽ. Và tôi không nghĩ đó là vì chị không còn chuốt lông mi hay thoa son môi, cũng không phải lỗi ở cái tuổi hai mươi lăm của chị.

Ắt hẳn Marie đang ở trong trạng thái *off*, hoàn toàn không phản ứng gì với thế giới bên ngoài. Vì chị chỉ thấy cuộc đời này toàn đau khổ mà thôi.

— Xin mời! Cà phê sữa đó!

Marie nhoẻn cười, chìa ly cà phê ra, làm tôi bừng tỉnh khỏi dòng suy nghĩ mông lung.

— Cảm ơn chị! Tôi nói.

Vẫn như mọi lần, tay kia Marie cầm một ly cà phê đen đậm đặc và chị lại mỉm cười.

— Chị định sang đây ngủ tối nay hả? Tôi hỏi.

Chúng tôi vẫn giữ căn phòng của Marie y nguyên như hồi chị còn sống ở đây và dùng làm phòng cho khách. Vì chị ấy chẳng mấy khi đọc sách, hầu như không mấy ra ngoài lại chẳng mấy lúc nghe nhạc nên căn phòng gần như chỉ là một nơi để ngủ mà thôi.

— Không! Chị về luôn thôi! Marie khẽ lắc đầu. Nêu không lại rắc rối to, tốt nhất là về trước khi bố mẹ chị phát hiện ra. Chỉ tại bỗng nhiên chị thèm được nói chuyện với một ai đó quá. Chị nghĩ giờ này chắc chắn Shibami vẫn còn thức nên mới sang đây.

— Vậy để lúc về em cho chị mượn đôi giày khác! Tôi nói. Thế đã có chuyện gì nào? Nói đi chị!

— Cũng chẳng có gì đáng nói cả. Chỉ là chị đã cảm thấy trong lòng yên ổn hơn thôi mà! Chị nói.

Trời đã khuya nên cả hai chúng tôi cũng hạ giọng, khẽ khàng nói với nhau. Cũng vì thế mà tôi có cảm giác như tiếng tuyết rơi lặng lẽ ngoài trời nghe cũng rõ hơn. Sau khung cửa sổ tối thẫm, những bông tuyết trắng nhảy múa trong đêm, tựa như những tia sáng nhòa nhạt.

— Tuyết rơi ác liệt nhỉ! Tôi nói.

— Ừ, chị nghĩ sau đêm nay tuyết sẽ chất đầy!

Marie nói như thể tuyết có rơi nhiều đến mấy cũng chẳng sao. Chị đã đi bộ với đôi chân trần trên tuyết giữa đêm tối đến đây vậy mà trong ánh mắt không hề thấy có một nét gì gọi là lạnh lẽo, băng giá. Tôi ngăm dáng ngồi nghiêng nghiêng, mái tóc dài và đôi môi tròn xinh của chị. Chị đang lơ đãng lật lật mấy cuốn tạp chí mới.

Tôi tiễn Marie ra tận cổng khi chị về.

Tuyết rơi dày đặc lạ thường. Những bông tuyết nhảy múa hỗn loạn trước mắt tôi. Con đường trước cửa nhà tôi biến mất trong màn đêm và tuyết.

— Ví thử... Marie cười nói... ví thử sáng mai, em nhận được tin báo “Cô Marie đã qua đời đêm hôm qua,” chắc em sẽ hoảng lắm nhỉ!

— Chị đừng có đùa thế! Bây giờ chỉ có mỗi mình em là còn thức thôi đấy! Tôi gần như quất lên. Nhưng thực ra suốt từ này giờ tôi cũng nghĩ tới sự việc này với một cảm xúc tương tự.

Tôi nghĩ tới hình ảnh chị đứng chân trần trên tuyết gõ gõ vào cửa sổ phòng tôi trong đêm.

— À này, đêm qua chị nằm mơ thấy Hiroshi đấy! Vừa thò tay vào túi rút ra đôi găng tay đỏ thẫm, vừa di di đôi giày có phần quá cỡ so với đôi chân chị của tôi Marie vừa nói, giọng nói trong trẻo của chị thánh thót trong bầu không khí lạnh cắt da cắt thịt. Dễ phải đến mấy tháng rồi chị mới mơ thế đấy, giấc mơ về Hiroshi! Trong mơ chị chỉ thấy cái lưng anh ấy thôi, và anh ấy mặc áo jacket – màu đen tuyền. Lúc ấy chị tò mò lắm, cứ thắc mắc mãi không biết đó là ai nên cố gắng đuổi theo. Nhưng càng tiến lại gần, chị càng thấy rã rời như lên cơn đau tim và vô cùng chộn rộn. Cái dáng nhìn từ phía sau ấy mới thân thương làm sao. Không thể hiểu nổi nữa, chỉ biết rằng chị thấy dáng hình ấy thân yêu quá chừng. Tưởng như chị chỉ muốn lao tới, ôm chặt lấy nó ấy. Khi chị vừa mới định đưa tay lên vai bóng dáng ấy thì chị bất chợt nhớ một cái tên. “Hiroshi!”. Chị choàng tỉnh bởi chính tiếng gọi của mình. Chị đã gọi to đến mức mặc dù chị đang ngủ ở chiếc sofa trong phòng khách mà mẹ chị ở tận trong bếp cũng như nghe thấy, vội chạy sang hỏi “Con gọi mẹ đấy à?” Chị bảo với mẹ là “Con vừa mơ sợ quá!” Mà đúng là đáng sợ thật, phải không em!

Cứ thế nói một thôi rồi tươi cười vẫy tay tạm biệt tôi, Marie khuất dần sau màn tuyết trắng.

Khi anh trai tôi đột nhiên quyết định về nước, qua giọng điệu của anh ấy lúc trò chuyện qua điện thoại tôi biết rằng chuyện giữa anh và Sarah đã đổ vỡ. Tôi không hiểu rõ tại sao, đó chỉ là trực giác.

— Anh không còn gì để làm ở đây nữa! Anh về thôi. Anh tôi bảo.

— Em ra đón anh nhé! Tôi nói, vì bất giác tưởng tượng ra cảnh mình trốn học ra sân bay Narita đón anh sẽ yên ả nhường nào.

— Nêu cô rồi thì ra nhé! Anh sẽ đãi cô một bữa.

— Thôi khỏi! Vì em cũng không rảnh rồi lắm. Để mời ai đó khác đi! Một cô bạn gái nào đó dạo trước đã đi tiễn anh chẳng hạn.

— Thôi! Em cứ gọi Marie ấy!

Marie!?

Tôi đã phải ngỡ ngàng trong giây lát khi nghe anh nhắc đến cái tên ấy vì không nhớ ngay tới người chị họ Marie của mình.

— Marie á? Sao lại là...

— Marie có viết cho anh vài lá thư và sang đây hồi nửa năm trước. Bọn anh, tính cả Sarah nữa là ba đã đi ăn cùng nhau. Nên... em cứ rủ Marie đi nhé!

Tôi lập tức hiểu ra rằng anh tôi đã bắt đầu thích chị Marie. Dường như anh ấy cũng không hề có ý giấu giếm điều đó, cứ gọi chị ấy là Marie một cách ngang nhiên.

Đúng rồi, từ nhỏ, giữa anh tôi và chị Marie luôn có một thứ gì đó kéo họ lại với nhau ngay cả khi họ chẳng chú ý gì đến nhau cả. Tựa hồ như rất có thể một lúc nào đó, họ ắt phải rơi vào chiếc vòng tình ái. Nó sẽ thắt nghẹt người ta sau những chất chồng của năm tháng và tình yêu.

Tôi gọi điện cho Marie và hỏi chị có ra sân bay Narita không. Chị bảo sẽ đi. Chị còn kể là đã có ghé qua Boston trên đường từ New York về Nhật nữa.

— Bọn chị đã ăn tối cùng nhau, cả Sarah nữa là ba người. Sarah trông khác trước nhiều. Gầy đi và trông rất trưởng thành. Lại ít nói. Cô ấy không cười một lần nào. Còn Hiroshi thì vẫn hồ hởi tươi vui như mọi khi, cảm giác như không hề có sự khác biệt nào dù anh ấy ở Nhật Bản hay ở Boston. Cả thái độ đối Sarah cũng vậy. Mỗi tối trông Sarah có vẻ rất mệt mỏi. Chị không hiểu nổi nguyên do tại sao. Song chị nhận ra rằng chuyên giữa hai

người không còn như xưa nữa. Chị thấy băn khoăn về điều đó nên khi về nước chị có viết thư cho Hiroshi mấy lần. Nhưng thường thì Hiroshi không trả lời, chỉ viết những chuyện kiểu như “Sarah vẫn khỏe!” hay “Sarah là một cô gái tốt,” hoặc tặng như “Em rất nhớ Nhật Bản, muốn được ăn món trứng cá tuyết muối quá,” mà thôi. Chị nghĩ, Hiroshi quả là người đàn ông tuyệt vời. Chị đã nghĩ như vậy thật đấy. Giờ đây chị nhất định không thể nói xấu người phụ nữ mà chị rất quý trọng, người đã nhìn chị rất lâu trong làn không khí trong suốt của đêm Boston ấy được. Sau lần say xỉn trong chuyến du lịch đó, chị nhìn lại con người mình và cảm thấy dường như tâm hồn mình đã được gột rửa phần nào nên đã gửi bưu thiếp sang xin lỗi nữa kia. Cô ấy đúng là một cô gái tốt mà!

Cuối cùng thì tôi cũng điều được cậu bạn trai đánh xe chở tôi và Marie ra sân bay.

Đó là một ngày thu trời se se lạnh và đẹp. Năng chiều trong veo xuyên qua lớp kính rơi vào sảnh đợi của sân bay. Có thông báo máy bay hạ cánh hơi muộn một chút và chẳng bao lâu sau đó, lác đác một vài hành khách đi ra.

Hôm đó, Marie buộc mớ tóc dài của mình thật chặt lên cao theo kiểu đuôi ngựa. Không biết có phải vì buộc quá chặt hay không mà chị có vẻ bất cứ không yên.

— Chị sao vậy, Marie? Tôi hỏi.

— Chẳng biết tại sao vậy nhỉ... Marie nói. Chị mặc chiếc áo len màu xanh da trời cùng chiếc juýp bó sát người màu nâu nhạt. Chị cứ đứng đó, dán mắt nhìn vào màn hình thông báo tự động với nét mặt trông nghiêm thanh thoát, bóng chị in xuống nền sảnh đợi lấp loáng như một nữ diễn viên đang thủ vai chính. Tôi chợt thấy sự hiện hữu của chị trong không gian đó thật hơn hẳn bất kỳ một người khách nào xung quanh. Mãi anh tôi vẫn chưa ra trong khi đầu đó đã bắt đầu có những cảnh đoàn tụ. Dãy hành khách đang xếp hàng chờ nhau ra cũng đã hết. Tôi nắm tay anh bạn trai than: “Sao lâu thế nhỉ!” nhưng thực chất lại không nhìn về phía bảng thông báo, cũng

không nhìn về phía dãy hành khách mà là về phía Marie. Tôi nhìn cái dáng đứng tao nhã của chị và cảm giác như có một điều gì đó đang sắp sửa bắt đầu. Cuối cùng thì anh tôi cũng xuất hiện với một chiếc va li kéo to đùng. Lúc ấy Marie đã rẽ đám đông, lao đi với tốc độ phi thường nhào tới chỗ anh như đang lướt trong một giấc mơ với nét mặt mệt mỏi còn hơn cả lúc đi tiễn anh tôi ngày nào. Giờ đây, anh ấy trông đã trở thành một người đàn ông thực thụ.

— Xin chào! Anh tôi giờ một tay lên khi phát hiện ra chúng tôi rồi hướng ngay sang nhìn thẳng vào Marie nói tiếp. Lâu quá rồi phải không, Marie!

Marie khẽ cười và nói với một âm giọng trưởng thành mà từ trước tới nay tôi chưa từng nghe thấy bao giờ.

— Mừng ngày trở về, Hiroshi!

Giọng nói trầm trầm của chị lẫn trong tiếng chộn rộn ồn ào của sảnh đợi nhưng vẫn vang tới tai tôi.

— Hai người là người yêu à?

Anh bạn trai của tôi không hề biết gì, khẽ hỏi tôi như vậy. Còn tôi lại nghĩ, chẳng lẽ sau này cũng sẽ dẫn tới kết cục ấy nên gật đầu. Tôi thấy Marie nói với anh tôi rằng chị còn rất nhiều điều muốn được kể cho anh, còn anh tôi thì gật gật rất đồng cảm và quàng tay qua vai chị.

— Hôm qua Marie có sang đây lúc tối muộn không con? Mẹ tôi hỏi trong lúc ăn sáng.

— Sao mẹ biết vậy? Tôi ngạc nhiên hỏi lại.

— Lúc khuya khuya rồi mẹ tỉnh dậy đi vệ sinh thì thấy nó đang pha cà phê trong bếp. Lúc đó mẹ hơi mơ màng nên quên băng mắt là nó không còn ở nhà mình nữa nên chỉ hỏi “Cháu vẫn còn thức à?” thôi. Thấy nó cười cười trả lời “Vâng cô ạ!” nên mẹ cũng chẳng nói gì nữa, lại về phòng ngủ tiếp. Vậy là không phải mẹ mơ, nhỉ!

— Vâng, chị ấy sang đây bất thành linh.

Những tia nắng từ bầu trời trong trẻo không gợn mây hắt xuống đồng tuyết ngồn ngộn ngoài cửa sổ lóa sáng. Quang cảnh đó gây cho người ta cảm giác lạ lùng khó tả như khi vẫn còn chập chờn muốn ngủ tiếp trong một tâm trạng bất yên. Tiếng bản tin buổi sáng trên ti vi vang lên làm không khí trong phòng trở nên sống động. Mẹ tôi đã tiễn bố đi công tác xong, giờ đang cùng tôi dùng bữa sáng muộn màng này.

— Chẳng biết ở nhà đó, nó có ổn không nhỉ! Mẹ tôi cất tiếng.

— Sao lại là ở nhà đó! Nơi ấy mới là gia đình thực sự của chị ấy chứ mẹ! Ở đó có bố mẹ đẻ của chị ấy! Tôi cười, mặc dù tôi rất hiểu điều mẹ tôi muốn nói.

— Ở cùng, mẹ mới thấy rất yêu quý nó. Mẹ tôi nói tiếp.

Mẹ đã thôi không nhắc tới anh tôi nữa. Thay vào đó, suốt năm nay mẹ dành hết mọi quan tâm, lo lắng cho Marie. Mặc dù đôi lúc mẹ vẫn cảm thấy việc sinh ra, nuôi dưỡng rồi bị mất một người con là anh tôi tựa như một giấc mơ. Vì đó là điều không ai có thể tưởng tượng ra nổi. Tôi chỉ biết gật đầu “Vâng!” để đáp lời mẹ rồi tiếp tục ăn lát bánh mì. Hồi Marie còn ở tôi, chị luôn giúp mẹ tôi làm việc nhà hay xách đồ cho mẹ. Vì ngoài mấy việc đó ra thì chị chẳng có việc gì nữa để làm. Có lẽ đối với chị, làm vậy sẽ khiến tâm trạng thoải mái hơn chẳng? Nhưng dù sao, tôi vẫn cảm thấy Marie đã được giáo dục rất tốt. Bữa nào chị cũng mỉm cười khen cơm ngon, những lúc cả hai chị em chạm trán nhau trong phòng tắm, bao giờ chị cũng khề đưa tay bảo tôi cứ việc tắm trước. Nhưng tôi vẫn cảm giác dường như Marie không thực sự đang sống trong nhà tôi. Mà việc sống chung với chúng tôi chỉ như sự hiện diện của Obakyu hay chú mèo máy Đôrêmon mà thôi, một sự tồn tại chừng như mơ hồ.

Tôi chỉ cảm thấy Marie là “sinh vật sống” thực sự trong nhà mình rõ ràng nhất những lúc chị khóc. Sau này, chị ít khóc hơn chứ hồi chị mới đến, đêm nào xuống bếp pha cà phê tôi cũng thấy Marie ngồi thút thít trong phòng khách. Tiếng khóc khe khẽ luôn lách trong bóng đêm như những hạt mưa phùn cuối xuân, dai dẳng thấm đẫm trái tim tôi. Dạo đó, tôi cũng cảm thấy

mình rơi vào tâm trạng u tối. Đó là cái cảm giác rỗng tuếch cứ như đang ngày tận thế vậy. Những ngày đó, mỗi khi Marie phải ở nhà một mình, thế nào chị cũng trốn vào căn phòng của anh tôi vẫn được giữ y nguyên như hồi anh còn sống. Một lần về thăm nhà mà không thấy Marie đâu, tôi lo lắng chạy lên tầng hai tìm và thấy sau cánh cửa khép hờ, chị ngồi co rúm lại và khóc trong căn phòng ngập tràn sắc màu của anh tôi. Cũng có lần tôi thấy chị khóc trong nhà tắm. Đó là lần tôi đi vào nhà tắm vì tôi định tắm sau Marie. Lúc đi lướt qua chị ở hành lang tôi thấy mặt Marie hồng rực lên vì vừa ra khỏi bồn nước nóng nhưng hai mắt lại sưng đỏ. Tôi vừa tắm vừa nghĩ có lẽ vì nước mặn quá nhưng vẫn cảm thấy bức rứt không yên. Liệu có phải nước mắt giúp con người ta hồi phục?!

Cứ thế rồi cũng tới lúc Marie không còn khóc nữa và trở về sống ở nhà cha mẹ để một cách bình thường.

— Con bảo với nó là hôm nào sang chơi thì sang vào lúc nào chị em cô cháu có thể rảnh rang trò chuyện nhé, nếu con gặp nó! Mẹ tôi bảo.

— Vâng, nếu gặp con sẽ bảo chị ấy! Tôi đáp lời và đứng dậy.

Tôi tới trường, nộp nốt mấy bài tiểu luận rồi định bụng vào phòng đặt tủ sinh viên để dọn cái tủ cá nhân của mình. Thật đúng dịp, có một lá thư để tên tôi được dán băng dính ở đó. Tôi liền bóc ra đọc ngay. Đó là lời nhắn của cậu bạn tên là Kenichi, viết rằng: “Tớ định giả tiền cho cậu. Khoảng trưa ngày kia gọi điện cho tớ. Kenichi.” Cậu ta vay tiền của rất nhiều bạn bè rồi lặn mất tăm không thấy đến trường. Tôi cho cậu ta vay tổng cộng là năm nghìn yên và đã hoàn toàn không còn mong ngóng số tiền ấy có ngày quay về với mình nữa. Anh trai tôi cũng đại loại như vậy nên tôi hoàn toàn hiểu được. Nếu tính tổng cộng mọi khoản vay thì xem ra cậu ta đã tích được một món kha khá. Lũ bạn tôi rất lấy làm bức xúc, còn tôi, vì đang muốn mua một bộ đồ mới nên cũng chỉ nghĩ “Giá kể bây giờ mà đòi được số tiền đó!” thôi chứ không đến nỗi cáu giận lắm. Cậu ta là một người tốt. Nhưng điều đó và chuyện mượn tiền người khác rồi biến mất lại là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Lại còn có kiểu người tốt chuyên quýt tiền nữa sao, vừa miên man nghĩ vừa lắc đầu không thể hiểu nổi tại sao cậu ta lại trả tiền cho mình. Tôi

gấp mảnh thư bỏ vào túi áo rồi đi xéo qua khu vườn trường vẫn còn đọng tuyết.

— Shibami!

Có ai đó gọi lớn, tôi quay về phía tiếng gọi và nhận ra là Tanaka.

— Này, cậu có nghe Kenichi nói sẽ trả tiền không?

Tanaka có nói cậu ta cũng cho Kenichi vay tiền nên tôi liền hỏi thử xem tình hình thế nào.

— Tuyệt nhiên không! Cậu đừng có đùa! Tớ cho hẵn vay ba mươi nghìn đấy. Hẵn dùng số tiền đó để đi Hawaii với bạn gái mới tề chứ! Cậu ta nói về như đã bức bối lắm rồi.

— Đi Hawaii á?

— Phải! Mới cặp kè với một em nữ sinh trung học mà!

— Vậy sao? Thế cậu ấy đã về chưa? Kenichi ấy!

— Ai mà biết được!

— Ra vậy!

Tôi vừa gật đầu vừa nghĩ, vậy ra Kenichi chỉ định giả tiền cho những ai cậu ta quý!

— Sao tự nhiên Shibami lại hỏi thế? Hẵn liên lạc gì với cậu à? Tanaka hỏi tôi.

— Ờ... không!

Tôi lắc đầu vì không muốn chuyện này trở nên phức tạp, vì đâu phải dễ gì Kenichi mới chịu trả tiền cho tôi cơ chứ.

— À này, dạo này tớ rất hay nhìn thấy bà chị họ của cậu nhé!

— Ở đâu thế? Tôi hỏi lại ngay vì Marie và Tanaka có biết mặt nhau.

— Ở đâu ư?... Ở chỗ gần ngã tư này, bên lề đường này, rồi ở quán Deniz, nói chung là ở quanh khu này... vào lúc đêm khuya ấy...

— Ban đêm à?

Tôi gật đầu hiểu ra. Vậy ra không chỉ đêm hôm qua Marie mới đi dạo như thế. Điều đó không còn là chuyện nổi hứng đi chơi vào lúc tối muộn nữa mà là một kiểu lang thang, giống như căn bệnh mộng du.

Không biết lúc đứng trong tuyết ngược nhìn lên ánh đèn cửa sổ phòng tôi, chị cảm thấy điều gì? Liệu chị có thấy trong phòng sáng hơn bóng tối ngoài đó? Liệu chị có cảm thấy nó ấm áp? Tôi nghĩ vậy và lòng bỗng thấy một chút gì đó thật xót xa. Tôi chào tạm biệt Tanaka và đi tiếp.

Trên đường đi học về, tôi dừng lại ở chỗ Tanaka nhắc đến, chỗ cái quán tắm tối và ẩm đạm đó, hy vọng sẽ gặp Marie. Đèn trong cái quán tù mà tù mù, một bầu không khí tắm tối như ở đối diện nghĩa địa vậy.

Marie ở đó, ngồi chống khuỷu tay lên bàn. Tôi lại gần chị khẽ gọi:

— Marie!

— Ồ! Sao mà em đến đúng lúc thế! Marie nói và chỉ tay vào cái túi giấy đặt trên ghế bên cạnh.

— Có gì mà chị kêu là đúng lúc vậy? Tôi ngồi xuống đối diện với chị, nói.

— Giày của em ở trong đó đấy!

— Hóa ra là vậy! Tôi cười.

— Hẳn là thế rồi!

Marie cũng cười và dúm cái túi giấy mua đồ ở siêu thị cao cấp ISETAN đó cho tôi. Có lẽ bên trong là đôi giày cũ rách của tôi đã được chị giặt sấy sạch sẽ và đánh bóng rồi đặt vào một chiếc hộp đẹp đẽ. Làm cái gì cũng trau chuốt và đẳng cấp như vậy là một thói quen đã mất của Marie. Tôi nghĩ và nhìn chị trân trân với niềm thương cảm vô hình như đang nhìn thấy một linh hồn.

— Vậy là chị định sang nhà em hả Marie? Tôi hỏi chị.

— Ừ! Đúng là như thế! Nhưng chị thấy cửa sổ phòng em tối om nên định về luôn. Marie trả lời.

Tôi gọi một ly Gin-tonic và nói lại lời của mẹ tôi cho chị nghe.

— Mẹ em bảo hôm nào chị sang chơi vào ban ngày đi! Chứ sang buổi tối thế thì cứ như là đang gặp người trong mộng ấy, chán lắm!

Nghe vậy, Marie cười khanh khách.

— Vậy đúng là lúc đó cô đang mơ ngủ thật! Cô nói mấy câu buồn cười lắm nên chị cũng lựa mà trả lời cho khớp.

— Mẹ em cũng kể thế đó!

Tôi nói vậy rồi im lặng một hồi lâu, nhăm nháp ly rượu. Còn Marie căng mắt dõi theo dòng xe cộ bên ngoài cửa sổ. Trên gương mặt chị không còn lộ ra những nỗi bất hạnh đau khổ đến cùng cực nữa. Tôi nhớ, thời còn thiếu nữ chị rất sợ tối, không bao giờ chị thức khuya một mình được. Dù chúng tôi có qua chơi nhà nhau đi nữa thì cứ đến mười giờ đêm là chị đã ngủ tịt. Nghĩ vậy, tôi bỗng thấy chị là người mà tôi cứ tưởng mình biết rõ từ lâu, song thực ra lại là người mang tới cho tôi những điều hoàn toàn mới mẻ, những điều mà tôi hoàn toàn chưa từng biết đến.

— Sarah từng có bầu đấy, em biết không?

Đột nhiên Marie nói với tôi. Tôi chỉ khẽ thốt lên “Gì cơ chị?” rồi mới bắt đầu chấp nhặt từng từ từng câu, nào là Sarah, nào là có bầu, để bản thân một hồi.

— Em hoàn toàn không biết gì cả!

— Đúng vậy đấy! Chị cũng mới chỉ bắt chợt nhớ ra điều đó thôi. Có lẽ những nơi tối tăm với tiếng nhạc lớn như thế này lại thường làm cho người ta nhớ ra được nhiều điều tưởng như đã quên mất tự bao giờ. Em nhìn xem ở chiếc bàn đằng kia có một cậu bé mắt xanh. Và thế là chị mới nghĩ không hiểu giờ này Sarah ra sao rồi...

— Chị muốn nói là... con của anh em?...

— Điều đó thì... Chị không biết đâu... Marie cười cười. Sarah... cô ấy đã yêu một lúc hai người trong một thời gian khá dài. Một người bạn từ thời thơ ấu ở Boston và Hiroshi. Thì em cũng thấy đấy, các chàng trai từ tỉnh lẻ

vẫn thường vừa có người yêu ở quê vừa có bạn gái ở trường đại học còn gì. Hiroshi đến Boston rồi mới biết chuyện đó. Mà rốt cuộc thì Hiroshi lại là người Nhật, đúng không em! Thế nên Hiroshi mới tự mình rút lui với cái cố là muốn về Nhật. Nghe đâu Sarah đã cố cản điều đó và trong nửa năm cuối cùng, ba người bọn họ đã ở trong một mối quan hệ rắc rối thảm hại. Hiroshi thì rất yếu đuối trong những rắc rối kiểu ấy nên đã trốn chạy, nhưng giữa nơi đất khách quê người thì làm gì có nơi nào để ẩn náu cơ chứ. Ở đó đâu có một ai là người thân thích. Nhưng có lẽ Sarah cũng vô cùng đau khổ vì khi cô ấy gặp Hiroshi ở Nhật Bản, cô ấy đã yêu Hiroshi thật lòng. Hồi đó, cái đạo mà giữa chị và Hiroshi còn chưa có gì ấy, Sarah vẫn thường hay nói với chị rằng ở Boston cô ấy có một anh bạn trai rất chân thành, và dù cô ấy yêu Hiroshi đến nhường này nhưng mỗi người mỗi nước, giờ cô ấy còn là lưu học sinh ở Nhật Bản thì thế nhưng đến lúc phải về nước mới thật là đau khổ biết mấy. Chuyện Sarah có mang chỉ là một trò đùa hay là sự thực thì không thể nào biết rõ được, nhưng Hiroshi bảo nếu ví thử đó là sự thực thì chắc chắn đấy là con của anh chàng kia.

— Em không hề biết chuyện đó! Tôi nói. Miệng tuy nói vậy nhưng trong lòng tôi lại ngổn ngang bao dòng suy nghĩ.

Những điều mà tôi không được biết, chắc chắn không chỉ là chuyện Sarah có mang. Chuyện Sarah có người yêu ở Boston cũng là điều tôi không hề biết. Phải chăng Sarah ngày hôm đó đã kể cho cô em gái của người yêu mình là tôi đây giấc mơ dành riêng cho cô ấy lúc cô ấy còn đang ở Nhật. Phải chăng cô ấy đã cố tình tỏ ra là một cô người yêu hoàn hảo của anh trai tôi trước mặt tôi, một cô em gái ngọc ngà? Tôi bỗng nhớ đến món tóc mai màu bạch kim như trong suốt của Sarah lúc ngồi làm bài tập cho tôi. Nhớ tới đôi mắt sáng trong không một nét u ám... Không! Không phải thế! Lúc ấy, Sarah đã rất thật lòng. Anh mắt cô ấy đầy tự tin như có thể vượt qua bất cứ điều gì. Liệu có phải anh người yêu ở Boston kia là một người thuộc típ các doanh nhân như cô ấy nói hồi đó? Và anh tôi, chính là người đã bẻ ngoặt cuộc đời của Sarah rồi biến mất?

Càng nghĩ ngợi tôi lại càng thấy không thể nào hiểu nổi. Điều duy nhất mà tôi hiểu ra là Sarah hồi đó đã là người lớn thực sự. Một người trưởng thành hơn tôi, hơn anh tôi và hơn cả Marie, trưởng thành đến tội nghiệp.

Tôi đã chuẩn choáng say. Giờ đây, trước mắt tôi, bóng tối trong cửa hàng trở nên lắng chìm đến ngờ ngàng. Nhưng tôi vẫn thấy Marie của tôi hiện lên với những đường nét rõ ràng hơn bất cứ ai, hơn cả cô tiếp viên thấp thoáng nói chuyện với khách ở quầy thu tiền, hơn cả cô gái tóc dài xinh đẹp đang nghiêng nghiêng đầu bên anh bạn trai, hơn cả cô gái có nét mặt trẻ măng ngây thơ ngay cạnh cửa sổ vừa lật xem một quyển tạp chí vừa thả từng hơi khói thuốc. “Tại sao lại thế nhỉ?” tôi nghĩ ngợi mơ hồ.

— Em này... Liệu hiện giờ Sarah có ở Nhật không nhỉ?! Marie nói.

— Không thể nào! Tại sao ư?... vì cô ấy đã từng là lưu học sinh ở đây rồi mà. Đã cách đây mấy năm rồi còn gì. Lúc anh em qua đời, cô ấy cũng có sang đây đâu! Tôi ngạc nhiên nói.

Như hiểu được rằng tôi không hề cố tình giấu giếm chị chuyện Sarah có sang Nhật hay không, Marie giãn từng nét mặt, nói.

— Hôm qua chị nhận được một cú điện thoại lạ lắm.

— Như thế nào vậy chị?

— Chị vừa “Alô” một cái thì đầu dây đằng kia lặng thinh. Chị lắng nghe một lát thì thấy có tiếng đàn ông nói tiếng Anh từ phía sau. Tất nhiên đó có thể chỉ đơn thuần là một cú điện thoại trêu chọc người ta trong căn phòng có bật ti vi với chương trình dạy tiếng Anh của Truyền hình NHK... Nhưng... sự im lặng lúc đó... thế nào nhỉ... là một sự do dự như chỉ muốn thốt thành lời. Vì thế mà chị mới thoáng nghĩ...

— Ra là vậy... Tôi nói.

Thành thực mà nói lúc đó tôi đã nghĩ Sarah muốn ra sao thì ra tôi cũng không bận tâm. Tôi chỉ thấy hơi hụt hẫng vì Marie lại nói những điều liên quan tới người anh quá cố của mình một cách thản nhiên như câu chuyện thường nhật đến thế.

— Nếu biết được điều gì em sẽ báo cho chị!

— Ủ, nhớ thế nhé! Marie nói và mỉm cười.

Lúc chia tay, Marie nói “Tạm biệt em!” rất lớn như thể đang là giữa ban ngày rồi đi. Tôi lắng nghe tiếng giày của chị gõ xa dần rồi mới cất bước theo lối của mình.

Ngày xưa, khi tôi còn là học sinh cấp hai, có lần bố mẹ tôi đã bỏ mặc chúng tôi ở nhà mà đi vì chuyện bố tôi bồ bịch gì đó. Đợt ấy đúng vào giữa mùa đông.

Chắc đó chỉ là một chút xao lòng vẫn thường thấy thôi nhưng mẹ tôi đã nổi đóa, bà để hai anh em tôi ở nhà rồi bỏ về nhà bà ngoại nên bố tôi phải tới đó để đưa về. Chúng tôi cứ ngỡ mọi chuyện sẽ rất tồi tệ, rằng anh em tôi sẽ bị bỏ lại, mà không biết phải làm gì. Nhưng rồi hoàn toàn không phải như vậy. Trước tiên, chúng tôi gọi Marie sang ngủ cùng. Ba chúng tôi sung sướng hò reo, lấy thẻ tín dụng rút tiền mua đủ mọi thứ mình ao ước bấy lâu. Thế rồi tối nào chúng tôi cũng uống rượu và thức tới tận khuya. Lúc đó đối với tôi, một cô gái mười tám tuổi như Marie đã là người lớn lắm rồi.

Đúng, hồi đó ba chúng tôi đã ngủ cùng nhau.

Buổi tối đó cũng có tuyết, trời lạnh đến nỗi chúng tôi lười không muốn đi ra cả toilet nữa kia. Luồng hơi lạnh bên ngoài rít lên từng hồi bên kia tấm kính cửa sổ như đã đông cứng lại, chỉ chực ủa vào.

Nhưng trong phòng thì ấm lắm. Chúng tôi đã chuẩn choáng và no căng nên đêm đó cứ thế cởi phăng hết quần áo mà ngủ ngay cạnh lò sưởi Kotatsu. Đầu tiên là anh tôi cất tiếng ngáy khò khò. Rồi Marie cũng ngả mình nằm xuống. Còn tôi, hai con mắt riu lại đến không thể cưỡng lại nổi nên cũng lạng lẽ nằm lăn ra. Đúng lúc đó, tôi bắt gặp ánh mắt Marie. Chị bảo: „Thôi mình ngủ luôn ở đây đi!” rồi nhòm người ngồi dậy hôn lên má anh tôi nói „Chúc ngủ ngon!” Thấy tôi ngạc nhiên nhìn, Marie cười và cũng hôn tôi một cái dài như thế cho thật công bằng. „Cảm ơn chị!”, tôi nói còn Marie thì đáp lời bằng một nụ cười rồi thư thái nằm xuống, nhẹ nhàng khép đôi bờ mi.

Trong đêm khuya tĩnh lặng bao bọc dưới màn tuyết vẫn âm thầm rơi, tôi nằm ngắm hàng lông mi dài của chị in bóng trên làn da trắng ngần và thiếp đi lúc nào không hay.

Phải tới bốn ngày sau, bố mẹ tôi mới trở về nhà. Khởi phải nói bố mẹ tôi đã sững sờ đến thế nào khi thấy nhà cửa thì bừa bộn còn chúng tôi thì bê bối xơ xác trong men rượu nên đã mắng anh tôi tới tấp vì tội cầm đầu cả lũ mà bày trò.

Nhưng anh tôi không chịu thua.

— Bọn con cứ tưởng bố mẹ sẽ bỏ nhau nên vô cùng hoảng sợ, bọn con còn có cách nào nữa đây!

Anh ấy đã làm bố mẹ tôi phải rơi nước mắt. Và rồi cả gia đình tôi lại vui vẻ như chưa từng như thế bao giờ.

Lúc ấy, đêm như phát ra muôn vàn tia sáng. Tưởng như nó sẽ kéo dài mãi mãi. Đằng sau con mắt luôn ánh lên những tia sáng tinh nghịch, như có thứ gì đó, tựa hồ một cảnh sắc vời vợi.

Nó giống với một bức tranh toàn cảnh về cuộc đời.

Rất có thể đó chính là “tương lai” đang nhắm vào tâm hồn thơ trẻ của anh. Đạo đó anh tôi tựa như một thứ gì đó bất tử, một thứ gì đó đang dạo chơi giữa hai miền bóng tối.

Phải rồi, anh tôi hầu như không sống ở nhà lúc gần cuối hành trình của cuộc đời mình. Cũng vì thế mà đối với tôi, anh không còn là anh của những ngày thơ ấu trước nữa mà tồn tại hết như một người đàn ông xa lạ.

Nhưng qua mỗi lần trò chuyện với Marie thế này, hay mỗi lần căn nhắc vì trời quá nóng bức rồi bật hết cỡ máy lạnh trong nhà, sự tồn tại của anh lại hiện hữu đến nao lòng. Người như anh ấy khi còn sống dù có ở gần kề hay ở xa tít tắp thì cũng vẫn vậy thôi. Dáng hình anh bất chợt hiện lên trong tôi. Trái tim tôi run rẩy. Lòng quặn thắt.

Mới sáng sớm mà điện thoại đã réo âm ỉ.

Điện thoại lại được đặt ở ngay gần cửa phòng tôi nên tôi đành mắt nhắm mắt mở chạy ra nhấc máy.

— Alô! Nhà Yamaoka đây ạ!

Ở đầu dây đằng kia, tiếng một phụ nữ khẽ “A!” lên thảng thốt. Chợt nghĩ không biết đó có phải là Sarah như lời Marie đã nói không, tôi cố lục lại trong ký ức giọng nói Sarah ngày nào để đối chiếu với tiếng thảng thốt ấy. Hoàn toàn mơ hồ. Tôi vừa thấy giống mà cũng lại thấy khác hoàn toàn.

— Sarah? Tôi hỏi.

Nối tiếp câu hỏi của tôi là một sự im lặng như thể điện thoại có thể bị ngắt bất cứ lúc nào. Một sự im lặng không phủ định mà cũng không khẳng định bất kỳ một điều gì.

Bị đánh thức giữa lúc đang ngủ say, tôi còn chưa thể nghĩ cho thấu đáo được hết thảy mọi điều. Những suy tưởng mông lung cứ xoáy mãi trong tâm trí tôi.

Giả sử Sarah hiện đang ở Nhật Bản, rất có thể vì một lý do nào đó cô ấy không thể công khai nói chuyện với tôi và không thể xưng tên trong cú điện thoại lúc này. Rất có thể cô ấy muốn thử xác nhận xem chúng tôi có còn sống ở đây không.

Nhưng, đó chỉ là một suy diễn. Sự im lặng không nói lên bất cứ một điều gì.

— Đợi đã Sarah! Tôi nói, cố sức bật ra một câu tiếng Anh khi người đang nao nao chìm trong biển ngủ. Điện thoại không bị ngắt. Tôi tiếp tục.

— Mình là Shibami, em gái của anh Hiroshi đây. Chúng ta đã gặp nhau vài lần rồi mà, và còn viết thư cho nhau nữa! Mình đã hai mươi hai tuổi rồi... Còn Sarah, chắc hẳn cậu cũng đã thay đổi nhiều lắm... Rất có thể giữa cậu và mình, hai chúng ta chẳng còn một mối liên hệ nào nữa cả... nhưng... ở một nơi nào đó trong góc tâm hồn, mình vẫn nghĩ đến cậu. Mới hôm nọ, mình đã phát hiện ra bản nháp lá thư mình viết cho cậu... mình đã nhớ lại cái lần cậu tới và làm bài tập cho mình...

Khi tôi dừng lời, tôi nghe có tiếng thở dài khẽ khàng từ đầu dây đằng kia. Rồi không gian quanh đó bỗng như xao động hơn, như có ai đó đang tiến lại từ phía sau. Song tất cả lại trở nên lặng ngắt. Và nối tiếp đó là tiếng nước nở như cổ nén dòng nước mắt đang tuôn trào mỗi lúc một đầm đìa hơn ủa đến bên tai tôi.

Tôi thắng thốt:

— Sarah!

Sarah đã khóc.

— Mình... mình xin lỗi!

Đúng là Sarah. Sarah đã nói rất nhỏ như vậy.

— Sarah, cậu đang ở Nhật Bản sao? Cuối cùng thì mình cũng đã nói chuyện được với cô ấy, tôi vừa nghĩ vừa hỏi.

— Phải, nhưng mình không thể gặp cậu... Sarah đáp lời tôi.

— Cậu sang cùng với ai à? Một người đàn ông phải không? Vì thế mà cậu không thể gọi điện từ trong phòng? Cậu đang ở trong khách sạn hả?

Sarah không trả lời. Cô chỉ khóc rồi nói:

— Mình chỉ muốn biết là cậu vẫn khỏe mạnh thôi. Nhưng rồi... nghe thấy giọng của Shibami, mình thấy nhớ ngày xưa, mình nhớ tới ngôi nhà của Shibami... nhớ cái thời còn ở Nhật Bản, nhớ tới bao niềm hạnh phúc...

— Hiện giờ cậu sống hạnh phúc chứ, Sarah? Tôi hỏi.

— Hạnh phúc! Mình đã lập gia đình rồi!

Đến lúc này tôi mới nghe thấy Sarah khẽ cười khúc khích nói với tôi từ bên kia đầu dây.

— Shibami! Nói cho mình biết đi! Anh Hiroshi... Lúc anh ấy qua đời, anh ấy chỉ có một mình thôi sao?... Hay còn có cả cô người yêu đích thực của anh ấy nữa? Mình chỉ muốn biết mỗi một điều đó thôi.

Tôi hiểu ngay rằng chắc chắn Sarah đã linh cảm được điều đó. Khi Marie tới Boston, mắt cô đã mang cái màu u tối ấy và nó hiện lên cả trong ánh mắt

của anh trai tôi nữa. Vì cái ánh mắt anh trai tôi nhìn Marie bao giờ cũng lạ lùng khó tả. Nó như thể một sự tập trung cao độ để khẳng định chính xác người đó đang sống, đang vận động hay có thể là đang mỉm cười ngay trước mắt mình.

Chắc hẳn Sarah đã nhận ra điều đó.

— Phải, chỉ có một mình! Tôi nói, cố gắng vận dụng mọi thủ thuật trong câu từ cho một lời nói dối. Tuy anh ấy có rất nhiều bạn gái nhưng không có một người yêu thực sự nào cả.

— Vậy ư!?... Mình đã hỏi cậu một điều thật ngớ ngẩn... Mình xin lỗi! Cứ đến Nhật là mình lại trở nên yếu đuối thế đấy. Được nói chuyện với cậu thế này, mình vui sướng lắm. Đó là nhờ có cậu.

Sarah nói. Không còn là một Sarah không thể ngăn nổi mình gọi điện thoại xong lại nheén ngào đau khổ không nói được gì với vết thương lòng ban nãy nữa mà là một Sarah điềm nhiên thư thái tôi đã từng được biết tới ngày nào.

— Thôi, chúc cậu luôn mạnh khỏe! Mình phải quay về phòng đây! Sarah nói.

— Ừ... Tạm biệt cậu! Tôi nói, đã tỉnh hẳn. Khung trời quang đãng ngoài cửa sổ thoáng dịu đi khiến cả căn phòng tôi mang một thứ ánh sáng buồn nao nao. Thời tiết gì lạ lùng! Tôi vừa nghĩ vậy vừa nói tiếp:

— Sarah, chúc cậu hạnh phúc! Mình thực lòng cầu chúc như vậy!

— Cảm ơn cậu, Shibami! Sarah nói rồi cúp máy.

Cảm xúc trong tôi thật lạ lùng, vừa tựa như sự thanh thản khi đã làm xong một điều gì đó, đồng thời lại giống như nỗi buồn thâm trầm. Tôi thấy Marie thực ngạc nhiên khi chị ấy đã nhận ra được việc Sarah lại sang Nhật qua cú điện thoại không lời kia. Marie đã nói điều đó với ánh mắt không hề do dự. Vậy là chị ấy đã biết rõ. Phải rồi, rất có thể một lúc nào đó, một người đang lang thang giữa cõi mơ và cõi thực như Marie, đã có được khả năng cảm

nhận một cách dễ dàng về người khác, ví như một người nào đó đang nói chuyện điện thoại với mình chẳng hạn.

Buổi chiều, tôi gọi điện cho Kenichi. Vì hôm đó là ngày cậu ta hứa sẽ trả tiền cho tôi

— Alô?

— Alô! A! Là Shibami à?

— Phải, cậu bảo là sẽ giả tiền cho tôi hả?

— À, chẳng qua là tôi mới lĩnh tiền công đi làm thêm, nên cũng cố gắng thu xếp để trả cho cậu sớm.

— Thấy bảo cậu đã dùng số tiền của tôi để đi Hawaii phải không?

— Hawaii á? Vớ vẩn! Tôi đi Atami! Atami, rõ chưa!

— Thế mà mọi người đồn ầm lên là cậu đi Hawaii đấy!

— Thế nào mà bọn họ lại chẳng thưởng vống số tiền cho tôi vay rồi thêu dệt chuyện tôi đã đi chơi ở đâu! Một lũ tệt. Được rồi, cả cái thằng Tanaka nữa, còn lâu tôi mới giả tiền cho hắn!

— Atami à? Ở đó có cái gì hay ho nhỉ?

— Thôi, để kể sau nhé! Bọn mình hẹn nhau ở đâu đây? Cậu rồi lúc nào để tôi còn tính!

— Một giờ tại sảnh đợi khách sạn K nhé! Tôi bảo cậu ta.

Tôi biết khách sạn K là nơi bố mẹ Sarah vẫn thường nghỉ lại mỗi lần sang Nhật Bản nên mới nghĩ, biết đâu Sarah cũng nghỉ ở đó và đã gọi điện thoại tới quầy lễ tân hỏi về Sarah nhưng họ bảo không có ai như vậy.

— OK! Kenichi trả lời và cúp máy.

Sảnh đợi của một khách sạn lớn là nơi mà dù ở đó có đông khách đến mấy thì về cơ bản vẫn giữ được không khí thâm trầm êm dịu như chốn không người.

Khi tôi tới nơi, Kenichi vẫn chưa có mặt ở đó. Tôi ngồi thọt lỏm vào một chiếc ghế bành lớn quan sát xung quanh.

Chẳng thấy Sarah đâu mà chỉ toàn là những người nước ngoài xa lạ. Hầu hết là những doanh nhân mặc veston sang trọng, tuôn ra những tràng tiếng Anh trầm bổng như tiếng nhạc, vọng đến tận chiếc mái vòm cao làm tôi mỗi lúc một lơ đãng.

Được một lúc, tôi phát hiện ra dáng Kenichi đang tiến vào từ bên kia cánh cửa kính trong suốt.

— Xem này, tiền của cậu đó!

Dừng chân ngay trước chỗ tôi đang ngồi, cậu ta chìa ra một chiếc phong bì. Tôi không nói gì chỉ đưa tay đỡ lấy. Vì chẳng lẽ lại nói câu cảm ơn cậu ta sao.

— Bây giờ cậu rảnh chứ?

— Ờ... Cũng không có việc gì quan trọng lắm.

— Vậy để tôi đãi cậu một ly trà! Vừa nói Kenichi vừa ngồi xuống chiếc ghế đối diện với tôi.

— Đúng là... Những lời đồn thổi sao mà đáng sợ! Hawaii cơ đấy! Vì ai cũng muốn đi Hawaii một lần cho biết mà!

— Vậy cậu đã làm gì với số tiền gần năm trăm nghìn yên đó? Nếu cậu ngại không muốn nói thì thôi...

— Không hề gì! Tôi chơi bởi thỏa thích ở Atami chứ sao! Di chuyển hết khu nghỉ dưỡng suối nước nóng hạng nhất này đến khu hạng nhất khác, ngày nào cũng thưởng thức toàn những món hảo hạng, đi đâu cũng xe đưa xe đón. Hai tuần liền đấy! Cậu xem, da tôi nhăn nhui hằn chưa?! Thật đáng đồng tiền bát gạo!

— Cậu đi cùng người yêu à?

— Ờ!

— Thấy họ bảo là một cô bé học sinh trung học? Tôi cười.

— Kinh chưa! Kenichi cười lớn. Sai toét! Sinh viên cao đẳng chứ! Hẳn là đề tài này rôm rả lắm! Tôi phải lặn tằm thêm chút nữa để xem cái tin đồn này còn phình ra đến đâu!

— Thì miệng lưỡi thế gian mà! Cũng tại cậu không chịu trả tiền nên tin đồn mới càng ngày càng thêm ghê gớm đấy chứ! Nhưng này, những hai tuần ở Atami kia à? Dù có là người yêu chẳng nữa thì đi như vậy cũng là chuyện hiếm có đấy!

— Chỉ là để được thanh thoi... thế nào nhỉ... Nghĩa là để rời xa cuộc sống hàng ngày này thôi mà. Dù sao tôi vẫn thấy rất hài lòng. Là vì cô bồ tôi đang rơi vào tình trạng khủng hoảng do bố mẹ mới ly dị. Tôi muốn đưa cô ấy đi nghỉ đâu đó, nhưng đi nước ngoài thì lại sợ mệt. Đi nghỉ ở suối nước nóng cũng không đến nỗi quá buồn tẻ mà, phải không! Lên kế hoạch thì dễ thôi nhưng cái chính là tôi làm gì có tiền. Không có một đồng nào ấy chứ! Cậu ta cười.

— Hóa ra là như thế!

— Con người ta... một khi đã rơi vào trạng thái trầm cảm thì hình như không thể lường hết nỗi giới hạn của nó đâu! Ở bên nhau như vậy, hình như đến cả tôi cũng thấy mình phần nào thay đổi. Lúc bọn tôi còn ở nhà, mọi thứ cứ như rối tung cả lên ấy chứ! Ví như lúc hẹn gặp nhau chẳng hạn. Tôi thì bao giờ cũng thế, thế nào cũng tới muộn mất năm phút. Và thế là cô ấy ỉu xiu. Rồi khóc. Thành ra, dù không phải là bọn tôi vẫn liên tục gặp nhau nhưng bỗng nhiên tôi cũng ỉu xiu theo. Chậc! Tôi cũng chẳng biết cô ấy chịu ảnh hưởng của tôi như thế nào nhưng tôi thì bị ảnh hưởng của cô ấy liền.

— Chuyện đó thì... chắc chắn là thế rồi! Tôi cười.

Hình như anh tôi và Marie cũng không ngờ được rằng bố mẹ Marie lại phản đối chuyện yêu đương của hai người đến thế. Nhưng cứ nghĩ mà xem, nếu tôi là những người làm cha làm mẹ như họ, chắc chắn tôi cũng không hề muốn phó thác đứa con gái yêu quý độc nhất, đứa con mà mình đã phải đầu tư bao nhiêu để dạy nó tập đàn, dạy nó học tiếng Anh, cho một gã đàn ông vừa nhìn bề ngoài đã thấy không đàng hoàng với các cô gái như thế.

Còn tôi, tôi đã đứng quan sát cả hai từ lúc họ mỗi ngày một thân thiết với nhau hơn mà không ai hay biết cho tới thời hai người vẫn lén lút gặp nhau sau khi bị cấm đoán do mọi chuyện bại lộ. Sự khác biệt giữa hai hoàn cảnh đó lớn đến mức gần như là sự khác biệt giữa ánh sáng và bóng đêm. Nhưng họ là anh tôi, một người luôn biết tìm ra được niềm vui từ chính sự khác biệt lớn lao đó, và Marie, một người biết tạo niềm hứng khởi từ việc bị sức ép khi phải giấu giếm cha mẹ mình, nên xem ra họ đã rất hạnh phúc.

Để chuông đổ hai lần là ám hiệu điện thoại của Marie gọi đến.

Chỉ cần nghe chuông reo như thế là anh tôi đã lẹ làng nhón chân hướng thẳng tới chỗ đặt điện thoại.

Anh tôi đã gặp tai nạn giao thông và qua đời trong Bệnh viện Cấp cứu. Tai nạn xảy ra trên đường đúng vào một lần anh giấu cả nhà tới gặp Marie. Bố tôi là bác sĩ ngoại khoa của một bệnh viện lớn nên nếu chúng tôi biết được anh đi đâu thì đã có thể biết mà đưa anh vào bệnh viện đó ngay rồi. Có nghĩa là rất có thể anh ấy đã được cứu sống.

Còn gì đau lòng hơn nữa đây! Tôi đã nghĩ, Marie trở nên trầm cảm thế này cũng chính vì lúc đó, chị đang đợi anh. Marie đã ngồi đợi anh tôi trong một cái quán trước cửa ga. Đó là một cái quán sáng sủa mà mọi người vẫn thường dùng làm chỗ hẹn. Chị đã uống đến mấy tách cà phê, ăn đến hai miếng bánh ngọt, uống thêm cả một ly chanh ép, rồi ngồi nhai đá đợi tới năm tiếng ở đó. Rồi chị ủ rũ quay về nhà để biết người yêu mình đã không còn sống trên đời.

Sau này, Marie kể với tôi: “Chị thấy trong lòng mình như thể đen kịt lại. Giống hệt một cái lỗ đen của vũ trụ, hút hết tất cả mọi thứ trôi nổi lang thang giữa không trung. Tâm trí chị cứ hướng chong chong ra phía cánh cửa. Giờ tap chí ra xem mà không thể nào nhập tâm, chỉ lướt qua từng trang một. Chị chỉ toàn nhớ đến những điểm xấu của anh ấy rồi phóng đại nó lên. Thời gian càng trôi qua, khoảng tối tăm ấy mỗi lúc một xâm chiếm cơ thể chị, bao trùm lấy chị. Một cảm giác hết sức lạ lùng. Chị đã phải cố dứt khỏi bóng đen

u ám đó đến nỗi không còn đứng lên được nữa để ra về khi trời đã tối hẳn. Chị định là về đến nhà chị sẽ vừa ngủ vừa chờ điện thoại của anh ấy. Chắc hẳn phải có một lý do gì đó chứ. Chỉ cần nói chuyện với nhau là sẽ rõ thôi. Chị chỉ nghĩ có thể.”

Marie đã nói về tâm trạng như bị dồn nén của mình trong lúc đợi chờ như vậy.

— Thôi, bọn mình giải tán đi! Kenichi đứng dậy nói.

— Được thôi! Dầu sao thì cậu cũng đã trả tiền cho tôi rồi, sướng quá! Cứ tưởng đang nằm mơ kia đây!

Tôi nói rồi đứng dậy lách qua khe mấy chiếc ghế bành, nổi gót Kenichi bước lên lớp thảm nhung đi ra phía cửa sau khi cậu ta bảo tôi: “Đừng nói quá thế!” Nhưng mắt tôi vẫn đảo dáo dác nhìn quanh, mong tìm được bóng dáng Sarah. Và tôi phát hiện ra ngay gần khu lễ tân có một người phụ nữ tóc vàng dáng dấp rất giống Sarah. Trang phục, kiểu tóc, chiều cao, tất thấy đều y hệt.

Tôi bảo với Kenichi:

— Xin lỗi, tôi vừa thấy có người quen, tạm biệt cậu nhé!

— Có tin đồn nào mới nữa nhớ kể tôi nghe đấy! Kenichi cười, nói rồi đi ra trước

Tôi khẽ khàng tiến lại gần chỗ người phụ nữ ban nãy, hòng nhìn cho tận mặt. Bước trên tấm thảm trải sàn êm ái, tâm trạng tôi thật lạ lùng, cứ như bị hút hết về phía đó và bỗng giật nảy mình khi có thứ gì đó đâm sầm vào ngang hông. Tôi đứng khựng lại. Khi đã định thần lại và nhìn xem có chuyện gì, tôi mới thấy một cậu bé người nước ngoài té ngửa trên sàn. Tôi đưa tay đỡ cậu bé ngồi dậy.

— Sorry!

Vừa mới nhìn vào đôi mắt cậu bé khi cậu ta nhìn mình, một cảm xúc hoang mang xao động đến rùng mình bao phủ lấy tôi. Một cậu bé với mái tóc nâu nhạt và đôi mắt màu nâu đậm. Tôi chậm rãi thay đổi điểm nhìn, và cứ thế trân trân ngắm nhìn cậu bé.

— Con của Sarah, con của anh trai tôi! Không thể nào nhầm được! Tôi cứ tự nhủ trong lòng không biết bao nhiêu lần.

Tôi chưa bao giờ thấy ở đâu khác ngoài anh tôi một đôi mắt như thế này. Ánh mắt sáng mạnh mẽ kiên nghị, kiểu nét mặt với đôi môi hơi dẫu nhon ra, đường bờ vai thẳng như đang mặc áo jacket... tất cả những cảm nhận thị giác đó của tôi đã đánh thức mọi ký ức. Tôi muốn kể lại cho Marie điều đó đến nhường nào. Tôi muốn kể cho Marie hơn bất kỳ một ai, hơn cả với bố tôi, với mẹ tôi. Tôi cười dịu dàng hỏi cậu bé: “Cháu không sao chứ?” và có lẽ đó là nụ cười mà ngay cả người yêu tôi cũng chưa từng được thấy bao giờ. Vì một điều chắc chắn rằng tôi sẽ chẳng bao giờ còn được gặp lại nó nữa. Cậu bé chúm chím gật gật đầu, quay lưng rảo chân bước đi, và, ở phía đó là Sarah! Sarah đang đứng đó! Tôi chợt nhận ra đó không phải là người phụ nữ ở quầy lễ tân mà tôi cứ chắc chắn là Sarah này giờ. Vì Sarah đã thay đổi nhiều... Nhưng chắc chắn, người phụ nữ đang đứng kia đích thị là Sarah ngày ấy. Đó chính là Sarah, cô gái đã kiên nhẫn dạy tôi phát âm bằng được từ “fridge” ngày nào. Đó là một Sarah vẫn còn thấp thoáng bóng dáng một thời thiếu nữ. Có chút gì đó yếu đuối, đại khờ.

Sarah lúc này mặc một chiếc áo xanh rêu bó sát người, mái tóc cắt ngắn. Cô đứng thẳng người bên cạnh một chiếc va li kéo lớn còn bên cạnh là một bé gái với mái tóc vàng xinh xắn. Có vẻ như cô bé đang bối rối vì một điều gì.

Cậu bé đi về phía hai người và trò chuyện với cô bé xem chừng rất thân mật.

Chắc chúng là hai anh em. Rồi sau đó, một thanh niên Mỹ vừa thanh toán tiền xong tiến lại chỗ họ. Anh ta nói câu gì đó đại loại như: “Xin lỗi cả nhà, bắt cả nhà phải đợi lâu!”...

Đúng lúc đó, Sarah nhận ra tôi.

Thoạt tiên, Sarah nhìn tôi thẳng thốt, sững sờ qua đôi đồng tử trong suốt xanh biếc ngày nào, và rồi, cũng với đôi mắt ấy, Sarah cứ nhìn tôi mãi không thôi, chất chứa trong ánh mắt là một niềm đau khôn tả.

Sarah chớp mắt liên hồi như xác nhận lại xem có phải những gì mắt mình nhìn thấy là sự thực. Khóe môi cô mấp máy như muốn gọi tôi. Còn tôi, tôi đã hiểu ra tất cả. Rằng Sarah rất muốn nhưng không thể gặp được, không thể nói chuyện được với tôi và Marie... Rằng khi sang tới Nhật, cô không thể kìm được lòng mình nên đã gọi điện cho chúng tôi như thế. Và tôi cũng hiểu được những nỗi đau mà người thanh niên kia và Sarah đã phải cố gắng để vượt qua. Như thế để làm hiệu cho Sarah biết, tôi gật đầu thật mạnh rồi quay lưng lại, lòng thầm nghĩ “Chắc hẳn họ sẽ rời khách sạn như một gia đình Mỹ hạnh phúc nhất. Chắc hẳn Sarah sẽ vừa bước ra cửa vừa ngoái lại nhìn về phía mình...”

Được một lát tôi mới ngoảnh lại nhìn. Khi đã chắc hẳn họ không còn ở đó nữa rồi tôi bỗng thấy mệt lử. Và một lần nữa, tôi lại vùi mình vào chiếc ghế bành...

Đầu óc tôi quay cuồng. Cái cảm giác nắm tay cậu bé lúc nãy vẫn còn nóng hổi. Tôi bỗng linh cảm từ đây, một thứ gì đó sẽ bắt đầu đổi thay...

Sảnh đợi khách sạn khi không còn bóng dáng những con người ấy bỗng trở nên như hư vô, như không còn bất cứ một điều gì tồn tại nữa. Tôi chỉ còn nghe thấy tiếng ly tách chạm nhau lách cách và tiếng bước chân lặp đi lặp lại đơn điệu mà thôi.

Tôi mệt mỏi trở về nhà. Mở cửa, tôi mới thấy hình như mẹ tôi đã ra ngoài, gian nhà tối om, vắng lặng. Tôi đi thẳng vào nhà tắm, vừa rửa mặt vừa nhìn vào mình trong gương như tự nhủ sẽ suốt đời giấu kín chuyện này, sẽ không kể cho bất kỳ ai. Nhưng rồi, nét mặt hao hao giống anh trai của chính tôi đã làm tôi nhớ tới đôi mắt xanh nâu của cậu bé ấy. Mà tôi lại lỡ nhìn vào đôi mắt ấy rồi, biết làm sao được! Đó không phải là sự ngẫu nhiên. Chính tôi đã cố tình tìm tới đó. Và chính điều đó làm tôi mệt mỏi bội phần.

Khi đi ngang qua cửa phòng khách về phòng riêng thay đồ, tôi giật nảy mình bởi tiếng gọi khẽ: “Em à?” Tôi mở cửa phòng khách và thấy Marie

trong chiếc ghế bành, cố mở căng đôi mắt vốn đang lơ lơ như thể buồn ngủ vì cứ vạ vật mãi trong nhà suốt cả ngày.

Thật không thể hiểu được mọi chuyện ra sao nữa.

— Sao chị lại ở đây?

— Ở... thì... Chiều hôm qua em chẳng bảo chị là có sang chơi thì sang vào ban ngày ấy thôi! Thế chị mới sang chứ! Chẳng có ai ở nhà nên chị ở ở... Marie ngáp một cái rõ dài.

— Sao chị không ngủ ở giường đặt trong phòng dành cho khách ấy! Nằm chỗ đó ngủ sao được! Tôi nói, vì lúc đó Marie đang cuộn mình nằm như một đứa trẻ.

— Tại cái phòng đó chói quááá ở ở...

Nghe chị nói vậy tôi mới nhớ ra là mình đã đem rèm cửa phòng đó đi giặt. Marie nói, giọng chị như đang còn mơ màng trong mộng. Đôi mắt chị lúc buồn ngủ đẹp lạ lùng, như thể đang nhìn về một cõi nào đó xa xăm.

— Bây giờ trời râm rồi chị à!

Tôi thùng thảng nói rồi tiến về phía cửa sổ đối diện với chỗ Marie, kéo phăng tấm rèm. Cả gian phòng bỗng chốc ngập tràn thứ ánh sáng nhờ nhờ. Tôi nhìn ra ngoài bầu trời âm u, nói tiếp:

— Mưa hay sao ấy! Có khi tuyết lại rơi nữa.

Đúng lúc ấy, Marie bật người ngồi dậy, chau mày trân trân nhìn tôi. Đôi đồng tử chị đại đi.

— Chị à, chị sao thế? Tôi hoảng hồn hỏi chị. Cứ như thể chị đã thu hết toàn bộ nỗi lo lắng từ tôi sang vậy. Lâu lắm rồi tôi mới để Marie thấy mình trong bộ dạng thế này.

— Em này... Marie khẽ chạm vào tay tôi, bàn tay mà mới đây tôi vừa chạm vào cậu bé ấy. Em đã gặp Hiroshi đấy à?

Chị hỏi khẽ khàng, khẽ khàng lắm nhưng tôi vẫn nghe ra được. Tôi rùng mình, đưa tay ra chỗ khác như để xua đi cái cảm giác ấy. Và, với một câu

“Đâu có!” khô khốc, cuối cùng tôi cũng trả lời được chị, một câu trả lời lạ lùng.

— Hẳn là thế rồi! Chị nói vớ vẩn gì thế không biết! Làm gì có chuyện gặp Hiroshi được chứ. Chắc tại chị mới tỉnh dậy nên nói lộn với giấc mơ vừa xong... Marie gạt gạt mấy sợi tóc mai, phân trần.

— Anh em đã đi xa rồi mà... Tôi nói.

— Chị biết! Marie trả lời bình thản như mọi lần.

— Có điều là... chị vừa nằm mơ em ạ! Vừa mới xong thôi. Chị mơ thấy Shibami đang nói chuyện với Hiroshi... ở một nơi... để xem nào... một nơi sáng lẫm, kiểu như một gian sảnh...

Tôi không thể nói được gì, chỉ biết đáp lại “VẬY HẢ CHỊ?” và nhận ra rằng trong lòng mình, một điều gì đó đang âm ỉ, chỉ chực ứa ra.

— Ô! Đúng là thế thật! Mưa rồi này! Marie nhìn ra ngoài cửa sổ, nói.

Bầu trời tối sầm, tiếng mưa nặng hạt dồn dập ập xuống khu phố. Bầu trời âm u dày đặc mây xám trải rộng mãi ra xa. Không biết máy bay của họ đã cất cánh chưa nhỉ! Hay cả gia đình họ, những con người mà tôi không còn cơ hội gặp lại một lần nào nữa hiện vẫn đang vui vẻ trò chuyện trong sảnh đợi, trong quang cảnh ồn ào không ngớt và cái nền sảnh như sáng bóng lên bởi đèn điện giống với lần tôi đi tiễn rồi lại đi đón anh trai ngày nào. Tôi hồi tưởng lại những ngày ấy như để kiểm chứng lại điều đó.

— Marie này, tối nay thế nào cũng có tuyết. Em sẽ bảo mẹ gọi điện xin phép bố mẹ chị cho chị ngủ lại đây nhé!

— Ừ, thế vậy!

Marie nói rồi quay lưng lại, chăm chăm nhìn ra ngoài mưa. Tôi khẽ khàng ra khỏi phòng rồi khép cửa lại.

Món tiền thưởng đã mất nay lại trở về nên tôi quyết định vác ô đi lượn phố. Quầy bách hóa chiều mưa mang một thứ ánh sáng và hơi ẩm khó tả kèm

theo vị nồng nồng ẩm ướt. Tôi tạt vào một hiệu sách, vợ lấy vợ để cả một lô rồi mua thêm vài CD nhạc. Quầy hàng nào cũng vắng vẻ yên ả nên mọi thứ đều rất chần chu. Chỉ lác đác một vài người đi mua sắm nên xem ra mấy nhân viên bán hàng cũng khá thảnh thơi.

Vẫn chưa hết tiền, tôi vào làm một ly trà rồi trở ra mua áo sơ mi. Tôi tìm được một cái hết sức ưng ý và vô cùng phấn khích vì điều đó nên đi băng luôn qua quầy bán đồ ngủ để về phía cầu thang máy. Chợt tôi nhớ ra, “Tối nay, Marie sẽ ngủ lại nhà mình!” nên quyết định mua luôn bộ đồ ngủ chân bông màu xanh đậm trông khá ấm áp treo ngay phía trước mặt cho chị. Với bộ đồ ngủ này, lỡ nửa đêm chị có bất chợt thức dậy, chỉ khoác mỗi chiếc áo lên người rồi ra ngoài thì vẫn giữ ấm được. Khi người bán hàng hỏi tôi: “Chị mua làm quà tặng ạ?” tôi đã trả lời: “Vâng, để làm quà tặng!” và được trang trí thêm một chiếc nơ màu đỏ ngoài gói bọc.

Thì ra họ hỏi là vì vậy, tôi nghĩ và tiếp tục miên man: “Với lại lúc nào mình cũng chỉ thấy Marie phong phanh trong bộ đồ ngủ mỏng tang đến gai người nên mới nảy sinh ý định mua tặng chị món quà này!”

Sau khi anh trai tôi mất được một thời gian, Marie bỏ nhà đi.

Chị bảo đó tuyệt nhiên không phải là hành động tỏ ý phản đối việc bố mẹ bắt chị phải lấy cớ đau dạ dày mà nghỉ việc một tuần, hay phản đối việc họ cứ nài chị phải cố quên chuyện đã qua giữa hai người cho bằng được. Đơn giản chỉ vì chị đã quá mệt mỏi. Tôi cũng cho rằng quả thực là như vậy. Marie không để bố mẹ tội nghiệp của mình phải nhìn thấy chị như thế. Còn tôi thì hết sức hoang mang, tôi sợ mình cũng sẽ khóc, sợ rằng ngoài chuyện của gia đình tôi vốn đã u ám lắm rồi, sẽ có thêm chuyện gì đó mà mình phải đèo bòng, nên tôi không gặp gỡ chị. Tôi không còn nhớ đã rùng mình sợ hãi trước tin chị bỏ nhà đi như thế nào mà không, nói đúng hơn, tôi không có đủ thảnh thơi để nhớ nổi nữa.

Marie bỏ nhà đi được hơn một tuần thì tôi nhận được một cú điện thoại gần như điên loạn của bố mẹ chị. Lúc đó tôi mới bắt đầu thể hiện vai trò của

mình. Đối với tôi, điều đó tựa như một sứ mệnh.

Bấy giờ, trời chuẩn bị sang xuân. Chuyện xảy ra vào một buổi chiều dịu dàng có ánh nắng ấm áp và hương hoa ngập tràn không gian. Tôi không mặc thêm áo khoác ngoài, cứ thế lao thẳng lên tàu điện.

Marie và anh tôi đã thuê một căn hộ nhỏ khép kín ở thành phố bên cạnh để bí mật gặp nhau. Thế nên tôi mới cho rằng nếu chị có đi đâu thì chắc hẳn là tới nơi đó. “Lỡ chị hủy hoại mình ở đó thì sao?” Ý nghĩ ấy cứ mãi quẩn quanh trong đầu tôi khi ngồi trên tàu điện. Cảnh vật hiền hòa, đậm sắc xuân cứ thế lướt qua cùng tiếng tàu xình xịch còn hành khách ngồi trên tàu cũng như đang mơ màng xa xăm, vô tư lự. “Nếu như tôi không đến kịp, nếu tôi chỉ còn thấy một cái xác không hồn nơi đó thì tôi sẽ phải day dứt đến nhường nào nhỉ?” Suy nghĩ ấy như một luồng sáng mơ hồ xuyên thấu vào trong con tàu đang lắc lư. “Chắc hẳn mình sẽ chẳng day dứt gì, có gì mà phải day dứt chứ!” Đúng, lúc đó tôi nghĩ như vậy đấy! Còn lý do tại sao thì đến bây giờ tôi cũng không hiểu nổi. Nhưng đúng là lúc đó tôi thực sự nghĩ như thế. Tôi đã chứng kiến toàn bộ câu chuyện. Tôi cảm giác như mình có thể hiểu được bất kỳ lựa chọn nào của Marie.

Tôi trình bày với người quản lý rằng mình là em gái, mượn họ chìa khóa rồi thông thả bước vào thang máy lên phòng. Tôi bấm chuông nhưng không có ai ra mở cửa. Tôi đành cầm chìa khóa, mở cửa rồi bước vào trong. Căn phòng tối om, cảm giác đầu tiên đến với tôi là sự lạnh lẽo. Những tấm màn cửa đều được hạ kín, căn phòng ngập một lớp khí lạnh tê tái tưởng như gan bàn chân cũng phải đông cứng lại. Quả thực chưa bao giờ tôi có cảm giác sợ hãi đến thế. Lúc đó tôi đã mừng tượng ngay ra cái xác của Marie, nhưng tôi vẫn cứ lần dò từng bước một. Rồi mắt tôi cũng mau chóng quen dần với bóng tối và tôi phát hiện ra Marie đang nằm cuộn tròn trên giường.

Chị đang khe khẽ ngáy. Đó không phải là tiếng ngáy ngủ do dùng thuốc. Mà đó là tiếng ngáy của một giấc ngủ hoàn toàn khỏe khoắn. Tôi lay Marie, đánh thức chị dậy. “Ừ... ừ” Marie phụng phịu dụi mắt. Nhìn thấy cánh tay chỉ có độc một chiếc áo thun cộc cẳng của chị đưa lên, tôi rùng cả mình. Nhìn ra tôi mới thấy, dưới lớp chăn lông, Marie ăn mặc như thế đang nằm ngủ

trưa tại một khu nghỉ mát giữa ngày hè oi bức với độc một chiếc áo thun và quần cộc.

— Chị đã mặc thế này mà đi bộ tới đây sao, Marie? Tôi hỏi.

— Đâu có!

Chị nói và chỉ tay xuống sàn. Nào là áo khoác, áo len, rồi cả tất nữa, tất cả đều bị chị vứt lung tung mỗi thứ một nơi. Nói rồi chị lại im lặng một cách vô hồn như thể đang trong tình trạng quá sốc.

— Marie à! Mình về nhà em đi! Tôi nói. Em sẽ bảo mẹ em gọi điện xin phép bố mẹ chị cho. Chị có thể ở lì trong phòng ngủ dành cho khách suốt ngày cũng được, một mình chị thôi, không cần mở cửa ra cũng được, nhé!

Marie không trả lời. Căn phòng quá tối khiến tôi không thể nhìn rõ nét mặt chị lúc đó. Nhưng, sự nguội lạnh về cảm xúc của Marie cứ hồi thúc tôi. Tôi chỉ khoác thêm cho chị cái áo khoác ngoài, còn mọi thứ đồ đạc khác thì vo tròn lại mà ôm rồi kéo Marie rời khỏi căn phòng đó. Tôi bắt một chiếc taxi về nhà. Trên chặng đường ấy, Marie ngoái lại đằng sau đến mấy lần. Không hiểu chị ngoái lại vì cái gì, nhưng phần thời gian còn lại chị cứ ngồi trân trân nhìn cảnh vật lướt qua bên ngoài với đôi đồng tử lạnh băng.

Cuối cùng thì với sự thuyết phục của mẹ tôi và cũng vì Marie cứ ngoan cố không chịu về nhà, bố mẹ chị đành phải đồng ý. Thế là Marie ở lại nhà tôi một thời gian, ngủ tại căn phòng dành cho khách của gia đình.

Còn tôi, tôi một mình âm thầm giải quyết những việc liên quan tới căn hộ mà chỉ anh tôi, Marie, và tôi biết tới sự tồn tại của nó. Tuy không có gì to tát lắm nhưng tôi đã xử lý xong vấn đề tài chính và hủy hợp đồng một cách nhanh gọn. Tất cả việc đó, tôi đều bí mật thực hiện nên tốn khá nhiều công sức và định sẽ coi số tiền đặt cọc nếu thu lại được như một khoản tiền công đi làm thêm. Nhưng vì anh tôi thuê với thời hạn quá ngắn, lại hủy hợp đồng sớm cộng với việc phải bồi thường cho vết lõm trên tường do anh tôi đục để treo giá sách nên số tiền nhận lại được chẳng là bao.

Đã đành rằng anh tôi không còn nữa, chị Marie giờ đã phần nào yên ổn trong nhà tôi nên bây giờ bố mẹ chúng tôi có biết chuyện căn hộ này đi nữa

thì cũng chẳng vấn đề gì. Nhưng tôi không muốn chỉ vì điều đó mà Marie phải một lần nữa nhớ lại sự lạnh lẽo của căn phòng ấy nên đã làm như vậy.

Cũng có thể đó là để chuộc lại cảm giác tội lỗi bởi những suy nghĩ “Chết rồi mà còn phiền toái!” của tôi.

Khi tôi về đến nhà thì trời cũng sắp tối. Marie ngồi giữa bố mẹ tôi như một cô con gái nhỏ, khẽ mỉm cười:

— Em về muộn thế?! Mau mau vào ăn cơm thôi nào!

Bố tôi không chờ nổi nữa, đã bắt đầu cầm bát lên. Cả gian phòng ấm hân bởi hơi nóng bốc lên từ các món ăn của mẹ tôi. Bà vừa cẩn thận bê cả chiếc nôi đặt lên bàn vừa nói:

— Cà ri gà, món khoái khẩu của Marie đó!

Tôi ngồi vào ghế, trao cho Marie gói quà to dùng có gắn chiếc nơ ban nãy.

— Quà cho chị này! Nhân dịp em có được một khoản thu nhập đột xuất! Tôi nói.

Bố tôi không hiểu nguyên do ra sao cũng vỗ tay đồng loạt.

Marie khẽ nheo đôi mắt mơ màng, chúm chím cười:

— Ôi! Cứ như là tiệc sinh nhật ấy!!!

Mưa đã chuyển thành tuyết, những bông tuyết lặng lẽ chất dày lên.

Marie nói sẽ ngủ trong phòng tôi nhưng tôi rủ chị thay vì đó ta sẽ nghịch ngợm máy tính trong phòng khách rồi ngủ luôn ở đó còn hay hơn và cuối cùng chúng tôi quyết định như vậy.

Giờ thì Marie đã xúng xính thật ấm áp trong bộ đồ ngủ màu xanh mà tôi mua tặng và ngồi ngay trên chiếc đệm ngủ trải cạnh đệm của tôi. Căn phòng tối lắm, còn bên ngoài cửa sổ, chỉ thấy được những bông tuyết đang rơi trắng xóa...

Bản tin từ ti vi với cái màn hình chốc chốc lại sáng hơn lên, hắt vào đệm của chúng tôi báo đêm nay, Tokyo tuyết lại rơi nhiều.

— Năm ngoái chả thấy có tuyết rơi gì cả chị nhỉ! Thế mà năm nay... Tôi nói.

— Sao cơ? Thật vậy à?! Hồi đó chị chẳng còn tâm trí gì nữa nên chả nhớ gì cả! Marie cười. Một năm qua thực lạ lùng. Hệt như vừa trải qua một giấc mơ ấy. Liệu chị có khá hơn so với một năm trước đây chút ít nào không nhỉ?!

— Cái cách chị nhìn xem ra cũng khá hơn rồi đó! Tôi cười.

— Con người đó, rốt cuộc là sao nhỉ! Marie nói về anh tôi.

— Chắc chắn không phải là một người bình thường rồi!

Tôi nói, câu nói ẩn chứa tất cả mọi hàm ý. Nhưng vì anh tôi là một chàng trai đem đến cho người ta ấn tượng mạnh mẽ, mà lại ra đi quá đường đột, và anh đã luôn sống hết mình cho tới tận lúc chết, thành ra câu trả lời đó có một ý nghĩa thật lạ lùng.

— Cứ mỗi lần nhớ lại những chuyện về anh em, bao giờ em cũng có cảm giác rất lạ lùng, cứ như thể đang bị chói mắt ấy. Gương mặt anh ấy lúc cười, giọng nói, khuôn mặt lúc đang ngủ... “Liệu có phải anh ấy đã từng có thật trên đời này, và nếu có thật thì chẳng phải đó đã là định mệnh không thể nào thay thế được?” Em luôn có cảm giác như vậy đấy, chị ạ.

— Cả em cũng vậy ư?! Marie nói.

— Cả Sarah nữa chị nhỉ, chắc chắn là thế! Tôi nói. Tất cả những ai từng biết đến anh ấy!

Không hiểu quán quân trong số họ là Marie hay Sarah nhỉ, thoáng trong giây lát, tôi chợt thử nghĩ về điều đó một cách nghiêm chỉnh. Nhưng thật khó để có thể xếp họ theo thứ tự được. Cả hai người đó đã đều vì anh mà có một cuộc đời hoàn toàn không thể lường trước nổi như ngày hôm nay.

— Chị... chị đã nghĩ rất nhiều... trong suốt cả một năm qua. Rằng tại sao mình lại thành ra như thế này... Marie nói. Cái ngày đó, ở sân bay, chị đã vương phải sợi tơ lòng và khi nhận ra thì tình cảm đó đã ăn sâu trong tim. Chị đã trắng tay, chỉ còn lại một thứ duy nhất là đáy của bóng đêm kéo dài

ra vô tận. Rồi chị cũng hiểu mình nên phải dần bắt tay từ đâu nhưng chị chẳng có gì cả. Con người ấy, đã là gì vậy mới được chứ?! Không, anh ta chẳng có ý nghĩa gì cả! Chị cứ nghĩ như vậy và cũng dần dần cân bằng trở lại.

Tôi bỗng thoáng mơ hồ nghĩ tới hình ảnh Sarah mới đây, nghĩ tới lúc mình giáp mặt với gương mặt như quen thân từ xưa của cậu bé ấy đến mức phải rùng mình thảng thốt. Nghĩ tới hình ảnh một Marie lặng lẽ như cái bóng mà tôi chứng kiến trong suốt một năm qua và nghĩ tới cả chính mình, cho tới mới đây thôi, tôi đã trải qua thời kỳ đặc biệt này như thế nào.

Tôi chui vào chăn và nói:

— Chị Marie này, một năm qua của chúng ta thật lạ lùng phải không! Trong cả cuộc đời bọn mình, chỉ có khoảng thời gian này là khác biệt, cả về không gian, lẫn tốc độ... Nó như bị đóng kín lại, và tĩnh lặng vô cùng. Sau này nhìn lại, chắc hẳn nó sẽ mang một sắc màu khác biệt lắm, một khối màu riêng...

— Chắc chắn là thế!

Marie cũng chui vào trong chăn, duỗi cánh tay vẫn chống cằm này giờ ra để khoe ống tay áo của bộ đồ ngủ mới, nói với tôi.

— Màu xanh đậm như thế này này! Đó là màu của bóng đêm khi đã bị nén chặt lại, như thế cả mắt, cả tai, cả ngôn từ cùng tập trung hết vào đó ấy!

Tuyết vẫn rơi không ngớt. Hai chúng tôi say sưa dán mắt vào màn hình tivi đang phát chương trình thời trang rồi cùng ngủ quên lúc nào không hay.

Đột nhiên tôi thức giấc, nhìn quanh. Marie, gương mặt rạng ngời trong ánh đèn neon, đã ngủ ngon lành. Một tay chị nắm chặt chiếc điều khiển, một nửa người phía trên nhô ra hẳn ngoài chăn, cứ như thể mọi ước muốn đã ngưng lại giữa chừng. Lẫn trong tiếng nhạc trầm trầm của trò chơi trên tivi, tôi nghe thấy tiếng chị ngáy nhè nhẹ.

Gương mặt chị thật lạ kỳ. Một gương mặt đầy đau khổ như vừa mới khóc xong, rất đáng thương. Gương mặt ấy chẳng hề đổi khác so với một năm

trước đây, và cũng chẳng khác gì gương mặt thời ấu thơ xa tím ngày nào...

Tôi kéo chăn đắp lại cho chị rồi tắt ti vi. Căn phòng trở nên tối om, còn ngoài cửa sổ, chắc hẳn tuyết vẫn rơi mãi miết. Qua khe hở rèm cửa, thứ ánh sáng mờ mờ của tuyết khẽ hắt vào phòng.

Tôi khẽ thì thào “Ngủ ngon nhé chị!” rồi chui vào chăn.

MỘT TRẢI NGHIỆM

Trong vườn đêm, cây cối dường như lóe sáng.

Những chiếc lá xanh óng ả và những thân cây nâu sẫm có ánh điện hắt vào hiện lên thật sắc nét.

Gần đây, tôi uống rượu nhiều hơn, và cũng vì thế mà tôi đã nhận ra được điều đó. Mỗi lần nhìn quang cảnh ấy bằng con mắt say, lồng ngực tôi lại rộn ràng trước sự tinh khiết đến ngờ ngàng ấy, cảm giác dường như có thể phó mặc cho mọi sự muốn ra sao thì ra, dù có đánh mất tất cả đi nữa thì cũng chẳng hề gì.

Đó không phải là sự nhản nhện, hay nỗi tuyệt vọng. Mà vượt lên trên đó là một sự xúc động lặng thầm, trong trẻo, một sự tâm đắc trước thiên nhiên

Đạo này, tối nào tôi cũng nghĩ chỉ nghĩ toàn những điều như vậy rồi mới dần thiếp đi.

Có thể biện hộ là vì tôi uống nhiều quá. Ban ngày, tôi vẫn tự nhủ trong lòng là phải uống ít đi một chút nhưng cứ đến tối, đã uống một chai rồi, ngay lập tức tôi lại muốn uống thêm, một thứ gì đó mạnh hơn. Cứ nghĩ uống thêm chút nữa cảm giác sẽ rất dễ chịu và ngủ được, tôi lại pha thêm một ly Gin-tonic. Càng về khuya thì lượng Gin càng tăng lên và Gin-tonic của tôi trở thành một thứ rượu vô cùng đậm đặc. Vừa lách rách nhai mấy hạt bắp rang bơ vị xì dầu của một hãng bánh kẹo nổi lên từ thời Chiêu Hòa, tôi vừa nghĩ: “Chậc! Lại vẫn cái cảnh này, đêm nay mình lại uống nữa rồi!” Tuy không nhiều đến mức phải day dứt bởi cảm giác tội lỗi nhưng có lần khi nhận ra một chai gì đó đã rỗng tuếch, tôi cũng hơi giật mình.

Thế rồi, khi chuệnh choạng quay cuồng đổ rầm xuống giường, tôi có thể nghe được tiếng hát dịu dàng êm ái ấy.

Lúc đầu, tôi cứ ngỡ là chiếc gối đang hát kia. Vì một chiếc gối mềm mại lúc nào cũng dịu dàng ôm ấp đôi má tôi có thể phát ra những tiếng trong trẻo này lắm chứ! Nhưng ngoài những lúc nhắm mắt ra, tôi không thể nghe được

tiếng hát ấy, nên tôi đã cho rằng đó đơn giản chỉ là một giấc mơ hết sức dễ chịu mà thôi. Những lúc ấy, tôi thường không còn đủ tỉnh táo để có thể suy nghĩ một cách thấu đáo.

Âm thanh ấy trầm và dịu ngọt, ngân nga lên xuống như xoa bóp giúp thư giãn phần chai cứng nhất trong đáy tâm hồn tôi. Nó vừa giống tiếng sóng biển, lại vừa giống tiếng cười của những người tôi đã từng gặp, kết thân rồi chia xa; những lời ấm áp mà những con người ấy đã dành cho tôi; tiếng kêu của con mèo đã bị thất lạc của tôi; những âm thanh xao động ở một nơi nào đó thương nhớ lắm gần đây thôi; tiếng những hàng cây lao xao hòa cùng mùi lá non tơ thoảng qua tai tôi ở một phương trời nào đó trong một chuyến du ngoạn... một âm thanh tổng hợp của tất cả những âm thanh ấy.

Đêm nay, tôi cũng nghe thấy nó.

Một khúc ca hết sức khê khàng nhưng lại hiện hữu và quyến rũ hơn cả thần tiên. Tôi cố để dành lại chỉ một chút ý thức để lắng tai nghe, những mong nắm bắt được giai điệu của nó. Giấc ngủ chập chờn bao bọc lấy tôi, giai điệu hạnh phúc ấy như cũng tan chảy vào những giấc mơ.

Dạo trước, tôi đã yêu một người con trai đặc biệt, để đến nỗi đã phải lãng nhãng trong một mối quan hệ tay ba nữa kia. Anh ta là bạn của người yêu tôi bây giờ, là một người mà dường như có thể gieo rắc thứ tình yêu sét đánh chớp nhoáng cho bất kỳ cô gái nào. Giờ nghĩ lại, tôi mới thấy anh ta chỉ là một người anh trai nhiệt tình và hơi đặc biệt một chút mà thôi. Song hồi đó tôi còn quá trẻ, nên rốt cuộc tôi đã yêu. Giờ đây người con trai ấy không để lại trong tôi nhiều ấn tượng cho lắm. Mặc dù chúng tôi đã nhiều lần ngủ với nhau nhưng chúng tôi lại chưa từng có một buổi hẹn hò nào thư thả ngắm nhìn gương mặt nhau cả, vì thế mà đến khuôn mặt anh ta, tôi thậm chí còn thấy thật khó nhớ nổi.

Điều mà tôi nhớ tới, chẳng hiểu sao, chỉ toàn là những chuyện về một người con gái rất đáng để tên là Haru.

Có vẻ như là tôi và Haru đã yêu người con trai ấy cùng một lúc. Sau nhiều lần chạm mặt nhau ở nhà anh ta, chúng tôi dần dần quen biết nhau và rồi cho tới giai đoạn cuối thì ba chúng tôi gần như đã sống cùng với nhau vậy. Haru hơn tôi ba tuổi, là nhân viên làm thêm theo giờ, còn tôi lúc đó đang là sinh viên.

Tất nhiên là hai chúng tôi rất ghét nhau, thường xia xói nhau và thỉnh thoảng còn thương căng chân hạ căng tay với nhau nữa. Tôi không hề nghĩ rằng mình lại có thể bám riết lấy người khác đến thế, và cũng lãnh đạm với người khác được đến thế. Haru là cái gai trước mắt tôi. Có lẽ tôi đã thực lòng cầu cho chị ta chết quách đi cho xong không biết bao nhiêu lần. Và đương nhiên là rất có thể chị ta cũng nghĩ về tôi như thế.

Cuối cùng, quá mệt mỏi với cuộc sống ấy, một ngày kia người đàn ông của chúng tôi trốn biệt và chuyện tình của chúng tôi kết thúc, tôi và Haru không còn gặp lại nhau kể từ đó. Tôi vẫn ở lại thành phố này, còn Haru, tôi có nghe ai đó nói rằng chị ta đã bỏ sang Paris hay một nơi nào đó thì phải.

Đó là nhịp thở cuối cùng của Haru mà tôi biết đến.

Nhưng tại sao bỗng dưng tôi lại nhớ về Haru như thế này thì tôi không thể nào hiểu nổi. Tôi chẳng hề có ý muốn gặp chị ta và cũng chẳng thêm quan tâm đến việc chị ta hiện nay ra sao. Quãng thời gian đó đầy những kích động, thành ra bây giờ chỉ còn lại ký ức rỗng tuếch, hầu như không có ấn tượng gì đặc biệt trong tôi.

Chắc chắn ở Paris, chị ta đang lăn lóc như một viên sỏi trong giới nghệ sĩ, nếu may mắn có thể chị ta cũng kiếm được một lão già nào đó bao và sống khá sung túc. Chị ta là kiểu đàn bà đó mà. Chị ta gầy như một bộ xương, cách nói chuyện giật cục, giọng lại ồm ồm và chỉ toàn mặc quần áo màu đen. Đã thế, mỗi chị ta lại mỏng dính và lúc nào chị ta cũng nhúu mày ta thán, nhưng được cái khi cười thì lại thấy có chút gì đó ngây thơ.

Nhớ tới nét mặt chị ta cười, chẳng hiểu sao tôi thấy tim mình như có gì đó xót xa.

Phải nói rằng uống đến chừng ấy rồi mới đi ngủ thì hẳn nhiên là lúc tỉnh dậy vào buổi sáng hôm sau sẽ vô cùng tồi tệ.

Tôi có cảm giác như mình vừa bị rượu đánh cho ngã gục, như thể vừa ngâm cả cơ thể mình, cả tâm hồn mình trong chiếc bồn tắm đầy rượu nóng tê người. Miệng tôi khô khốc, thậm chí tôi còn không trở mình được một lúc lâu.

Trở dậy đánh răng, tắm táp lúc này chỉ là những điều không tưởng. Đến mức tôi không thể tin được rằng trước đó mình đã từng cảm thấy rất dễ chịu khoan khoái khi làm những việc ấy.

Những tia nắng rọi vào như xuyên thấu óc tôi.

Tôi không còn chịu nổi việc cứ liệt kê ra những triệu chứng bệnh tật ấy nữa, nó quá sức chịu đựng, tôi chỉ muốn òa khóc. Tôi không biết làm thế nào để cứu vớt chính mình.

Đó là những gì vẫn xảy ra mỗi buổi sáng gần đây.

Tôi chán chường uể oải ra khỏi giường, và dù cố tình để mặc kệ thì tôi vẫn đành phải ôm cái đầu đau ong ong cứ ngoẹo sang trái rồi lại sang phải của mình để pha một tách hồng trà mà uống.

Tại sao vậy nhỉ? Sao bóng đêm tựa như một sợi dây chun, có thể dẫn dài ra mãi và mềm mại, còn buổi sáng lại không hề độ lượng và cứ sắc lém vậy. Những tia sáng ấy cứ như đâm thẳng vào một cái gì đó. Cứng, trong suốt và lì lợm. Thật đáng ghét.

Tiếng chuông điện thoại chọt reo lên như được đà tấn công kẻ đang trốn chạy vào tận cùng của nỗi bất hạnh. Âm thanh tệ hại. Nó cứ reng reng âm ỉ bên tai làm tôi lộn ruột.

— Vâng, tôi nghe! Tôi cố tình dẫn giọng lúc nhắc điện thoại lên.

— Xem ra em có vẻ rất khỏe khoắn! Mizuo nói, giọng hào hứng. Anh là người yêu tôi và cũng có quen biết với Haru. Khi hai người ấy ra đi, chỉ còn lại anh và tôi mà thôi.

— Không đâu! Em đang đau đầu vì hôm qua say mèm đây!

— Lại thế rồi!

— Hôm nay anh nghỉ nhỉ. Anh tới chơi chứ?

— Được, anh sang liền!

Mizuo là chủ một cửa hàng tạp hóa nên ngày thường lại là ngày nghỉ chính thức của anh. Mãi cách đây không lâu tôi vẫn còn làm trong một cửa hàng giống với cửa hàng của Mizuo, nhưng chỗ đó giờ đã sập tiệm. Song vì anh đã được chấp nhận mở thêm một chi nhánh ở thành phố bên nên hiện tôi đang nghỉ chờ ngày khai trương. Tuy nhiên cũng phải chờ đến nửa năm nữa.

Có những lúc anh nhìn tôi bằng con mắt khi nhìn các loại hiện vật với những lời kiểu như: “Không có những hình hoa này thì có phải đẹp hơn không cơ chứ”, hay: “Có khi chỉ cần cái chỗ này không bị cắt hụt vào thì trông sẽ có giá hơn đấy nhỉ!” hay: “Cái đường này trông có vẻ rẻ tiền nhưng lại rất thu phục lòng người!”

Một ánh nhìn điềm nhiên đến mức sững sờ, cứ như thế ngay đến cả những thay đổi của quả tim tôi lúc gấp gáp lấy hơi vì ngạc nhiên khi nhận ra ánh mắt ấy cũng bị anh nhìn ngấm như một thứ hoa văn vậy.

Đến chiều thì anh mang hoa tới.

Sau khi ăn bánh mì kẹp xa lát, chúng tôi thanh toán ở bên nhau. Tôi vẫn nằm lì trên giường.

— Toàn mùi rượu thôi! Men rượu bí tử của em thấm cả vào từng niêm mạc rồi đấy!

Anh cười khi hôn tôi. Gương mặt anh khi cười như tỏa hương hoa, đặc biệt là hương hoa ly trắng.

Mùa đông cũng sắp trôi qua. Tuy đang ở trong một căn phòng hạnh phúc nhường này mà sao tôi vẫn cảm thấy thế giới bên ngoài cửa sổ kia khô trụi đến đáng sợ. Tôi nghĩ, chắc chắn đó là vì trong phòng quá ngọt ngào và ấm áp.

— À, phải rồi... Tôi nói, sự ngọt ngào và ấm áp kia khiến tôi sức nhớ. Đạo này, cứ tới lúc chuẩn bị ngủ là em lại có cùng một cảm giác, nó hết như

một giấc mơ nên em rất lo, không biết có phải mình bắt đầu bị ảo giác thính giác không nữa. Chẳng lẽ cái chứng ảo giác thính giác lại dễ chịu đến thế sao! Liệu có phải là khi đã nghiện rượu như thế này rồi thì sẽ mắc phải chứng đó không anh nhỉ?

— Không thể nào! Anh nói. Dù dạo này em có vẻ phụ thuộc vào nó hơn trước chút ít, nhưng đó là vì em đang rối rãi nên mới uống quá lên. Khi em bắt đầu đi làm trở lại thì mọi thứ sẽ như cũ thôi. Cuộc sống thanh thoi như bây giờ là quá tuyệt còn gì. Mà này, giấc mơ đó như thế nào vậy?

— Cứ gọi nó là giấc mơ vậy nhỉ!

Cuối cùng thì với thể trạng nhũn nhão bởi sự ê ẩm và khó chịu trong người, tôi cũng cố nhích dần từng bước một để có thể tiến đến gần cận nhất với cảm giác hạnh phúc khi nghe những âm thanh ấy.

— Ừm... em say và đổ nhào xuống giường, phải không nhỉ? Và rồi em có cảm giác như thể mình bị hút vào rồi cứ thế nhắm mắt bước đi ở nơi nào đó rất quen. Có một mùi gì đó rất thơm, em thấy yên tâm hơn và rồi bao giờ cũng vậy, em cũng nghe thấy cùng một lời ca khẽ khàng vọng tới. Một âm thanh dịu ngọt khiến người ta phải rớt nước mắt. Cũng có thể đó không phải là một bài hát. Nhưng là một cái gì đó tựa như một giai điệu, thoang thoảng, xa xôi, một bài ca về những điều hạnh phúc nhất trên đời.

— chà chà! Nguy rồi đây, cái chứng nghiện rượu của em ấy!

— Sao cơ?

Thấy tôi nhú mày ngạc nhiên, Mizuo cười nói:

— Anh đùa đấy! Thực ra là anh đã từng được nghe một câu chuyện kiểu này rồi. Rất giống với chuyện của em. Anh thấy họ bảo như vậy có nghĩa là một ai đó đang rất muốn nói điều gì đó với em đấy!

— Một người nào đó á? Là ai vậy.

— Một người nào đó đã chết. Có ai như vậy không, trong số người quen của em ấy?

Tôi trầm ngâm một hồi chẳng nghĩ ra được ai. Tôi lắc đầu.

— Nghe nói những người chết, khi muốn nói một điều gì với người sống thì họ thường truyền đạt như vậy! Đó là vì khi say hay những lúc bắt đầu bước vào giấc ngủ là lúc dễ lồng âm thanh vào nhất nên họ mới chọn cách đó! Rõ ràng anh đã nghe chuyện này ở đâu rồi!

Tôi bỗng rợn cả sống lưng, kéo chăn lên đắp kín vai.

— Nhưng mà anh này, điều đó... nhất định là người quen của mình chứ? Tôi hỏi. Vì cứ nghĩ một người đã chết xa lạ nào đó đang hát thì thầm bên tai mình, dù cho tôi đã có cảm giác hạnh phúc đến mấy đi chăng nữa thì cũng thật đáng sợ.

— Thấy bảo là như vậy!... Mà này, biết đâu lại là Haru? Mizuo nói.

Mizuo thường linh cảm rất đúng. Tôi giật thột và lập tức nghĩ ngay rất có thể là như thế.

Đó rõ ràng là câu trả lời đáng tin tưởng nhất. Những kỷ niệm về một Haru đã bật tăm từ lâu và một Haru mà gần đây vẫn thường vô cớ hiện lên trong tôi ủa tới.

— Em thử tìm hiểu xem sao đi!

— Vâng... Em sẽ thử hỏi bạn bè xem thế nào. Tôi nói còn anh khẽ gật đầu.

Với Mizuo, dù ý kiến người khác thế nào anh cũng tuyệt đối không phản đối quá quyết liệt. Có lẽ anh đã được hưởng một sự giáo dục rất tốt của bố mẹ. Nhưng nói gì thì nói, cái tên “Mizuo” và lý do tại sao anh lại mang tên ấy vẫn là điều thật không tưởng tượng ra nổi. Chuyện là hồi còn trẻ, mẹ của anh đã phải đành lòng dứt bỏ một bào thai nên đã đặt cái tên Mizuo đó cho anh, với mong muốn “Cầu cho nó sẽ được hưởng luôn cả phần hạnh phúc của Mizuko nữa!” Chứ bình thường, làm gì có ai đặt cái tên ấy bao giờ.

Cả căn phòng ngập tràn hương thơm dịu ngọt của những bông hồng trắng mà anh vừa mang tới. Đêm nay, có mùi hương này rồi, có thể tôi sẽ ngủ được mà không cần phải uống nhiều nữa. Chúng tôi lại trao nhau những nụ hôn, và ôm nhau.

— Nếu là Haru thì cô ấy đã chết rồi!

Tôi sững sờ trước câu trả lời thờ ơ và rành rọt ấy.

Nghe Mizuo nói một người quen của anh người yêu cũ, người quen của tôi và cũng là của Haru, hiện đang làm thêm tại một quán cà phê đêm, tôi đã thân chinh bắt taxi phi ngay tới đó xem có hỏi được tin tức gì không. Vậy mà thật quá phũ phàng. Nếu có thể thôi thì chỉ cần gọi một cú điện thoại là xong rồi! Nhìn sâu vào mắt anh ta, tôi biết đó không phải chuyện đùa. Trong tư thế của một nhân viên phục vụ, anh ta đứng lau cốc tách bên trong quầy của cái quán đông đúc ấy, đôi mắt u tối.

— Ở nước ngoài à? Vì sao thế? HIV à? Tôi hỏi.

— Là vì rượu đấy! Vì rượu! Anh ta nói nho nhỏ. Một lần nữa tôi lại thấy rùng mình. Vì trong giây lát, tôi có cảm giác cứ như mình cũng đang bị nguyên rủa.

— Cô ấy chìm ngập rượu chè, rồi chết ngay trong cái phòng người ta cấp cho. Cô ấy cứ vào rồi lại ra bệnh viện chuyên chữa nghiện rượu suốt và hình như cuối cùng thì mọi thứ đã trở nên rất tệ hại. Một người bạn của tôi từ Paris về bảo bạn thân của anh ấy kể thế...

— ... Ra vậy!

Tôi uống ực một hơi tách cà phê khế gật gật đầu ra bộ xác nhận mùi vị của nó.

— Hai người bọn cô... Quan hệ giữa các cô tôi tệ lắm cơ mà. Sao bây giờ lại...

— À... Tuy không phải là... là cái duyên gặp gỡ thì cũng là vì... suốt từ dạo ấy tôi không biết tình hình chị ấy nên muốn biết bây giờ thế nào thôi. Và lại, giờ tôi và Mizuo lại yêu nhau và đang rất hạnh phúc...

— Những chuyện như thế cũng vẫn thường thấy mà!

Hồi tôi gần như sống tay ba cùng Haru và người ấy, anh bạn này là một tay pha rượu nên tôi vẫn thường lui tới quán của anh và say mèm ở đó. Anh ta vốn là người không mấy quan tâm tới việc của người khác nên tôi có thể dễ dàng nói cùng đủ thứ chuyện. Nhìn cái dáng anh ta nổi lên trong ánh đèn mờ mờ của quán, tôi nhớ ra cả bầu không khí của những ngày xưa. Một mối, không ngày mai và âm ỉ cháy! Những cảm xúc của sự hồi tưởng tuyệt nhiên không có nghĩa là lại muốn chìm mình vào đó lần nữa, mà gọi lên một nỗi cảm thương kỳ lạ.

— Vậy là... Haru đã không còn trên đời này nữa?! Tôi nói, còn anh bạn cũ đang đứng bên trong quầy gặt đầu.

Tôi trở về phòng mình, uống rượu một mình để gọi lại những ký ức về Haru.

Tôi cảm thấy có thể cho phép mình uống nhiều đêm nay và đã uống trong tâm trạng thật phấn chấn. Tối nay, tôi không còn nhìn thấy cái tháp Eiffel giống hệt với hình ảnh phát trên vô tuyến mà cứ mỗi lần vô tình nghĩ tới Haru nó đều mờ mờ hiện ra ấy nữa. Thay vào đó, tôi đã nhìn thấy cái thế giới ảo tưởng mở ra bên trong Haru khi chị ta không biết phải xả năng lượng dư thừa của mình vào đâu nên đã vùi mình vào trong rượu tự khi nào. Tôi hiểu rõ rằng từ khi anh chàng ấy bỏ đi, Haru đã không thể gượng dậy được nữa. Đó là tình yêu lớn mà chị ta đã dồn hết vào đó tất cả những gì mình có. Đúng là người đàn ông ấy hấp dẫn đến mức đáng sợ, song có lẽ vì đối với tôi, Haru là địch thủ, còn Haru lại có tôi là địch thủ nên chúng tôi mới cố níu kéo đến nhường ấy. Còn anh chàng kia, chẳng biết anh ta cảm thấy thích thú hay ngộp thở vì điều đó, mà vẫn thường gọi một trong hai chúng tôi tới nhà rồi bỏ mặc đó mà hẹn hò với người kia. Cuối cùng anh ta thường xuyên mặc kệ tôi và Haru ở nhà, và bỏ đi suốt cả đêm không về.

Tôi vốn không phải là người đảm đang khéo léo. Nếu đem so tài về các khoản như nấu nướng, khâu vá hay thắt nơ gói quà, gấp hộp đựng thì Haru đều giỏi cả, nên mỗi lần đụng độ nhau, chị ta vẫn thường chê bai tôi không

thương tiếc. Nào là “Người đâu mà vụng về!” hay “Bố mẹ cô có biết dạy cô không đấy!”

Bù vào đó, tôi cũng ngang nhiên bêu riếu Haru về bộ ngực lép kẹp và cái gu ăn mặc chối tì của chị ta. Anh chàng của chúng tôi thì lại là kẻ cái gì tốt thì khen, cái gì dở thì chê một cách quá thành thực nên lại càng như đổ thêm dầu vào lửa cho cái mối quan hệ phức tạp của lũ đàn bà con gái chúng tôi.

— Cái ngữ cô đúng là chẳng biết nấu nướng gì! Tôi không đùa đâu! Tôi đâu phải là mẹ hiền của cô! Eo ôi! Trông dở tệ!

Một buổi tối, thấy tôi làm món rau bát bảo, chị ta đã nói vậy. Lại cộng thêm chuyện hôm nay anh chàng kia đã giấu tôi đi gặp Haru nên tôi nổi đóa luôn.

— Không khiến cái loại đàn bà mặc quần áo dở hơi như nhà chị nhận xét! Đồ dẹt kim đen thì phải để cho người có ngực một tí mặc chứ nhii!!!

Haru thúc khuỷu tay thật mạnh vào lưng tôi trong khi tôi đang làm món xào khiến tôi thiếu chút nữa là đã dúi tay xuống chảo.

— Chị làm cái gì thế hả?

Tôi hét toáng lên. Pha quện với tiếng xèo xèo hừng hực của món xào và hơi nóng bốc lên, tiếng của tôi trở thành tiếng kêu buồn thương.

— Khỏi cần cô quan tâm, nhé! Haru nói.

— Ờ! Đúng rồi đấy!

Tôi nói rồi tắt bếp. Căn phòng trở nên im ắng và cũng vì thế, sự im lặng của hai chúng tôi bỗng chốc trở nên rõ nét. Lúc ấy, tôi không thể hiểu nổi việc cả hai chúng tôi cùng sở hữu cái thân xác của một gã trai lập dị, một gã đàn ông tồi với cách sống như thể đang nhìn ngắm cuộc đời này của riêng anh ta, là đúng đắn, là chuyện thường thấy hay là chuyện trái khoáy nữa. Cả cái việc chúng tôi dù không được mời mà cứ đâm bổ tới căn phòng này của anh ta, rồi những gì tồn tại giữa hai chúng tôi nữa.

Chỉ có điều tôi thấy rất ngứa ruột khi phải nghe tiếng nói ẻo ợt của Haru, và cả cái dáng người gầy khác thường của chị ta nữa chứ. Chỉ cần thấy chị ta

ở trước mắt là tôi đã muốn bóp chết như bóp một con chim rồi.

— Tại sao mọi thứ lại thành ra thế này được nhỉ?! Đúng lúc ấy Haru bỗng nói một câu vô hồn khó tả.

— Có nhiều cô gái khác cũng thích anh ta, vậy mà chỉ có chị và tôi lại ở đây, một nơi không có con người ấy.

— Là kết cục ắt phải tới thôi!

— Chắc tôi sắp điên mất rồi, cứ thấy bức bách thế nào ấy!

— Tôi cũng đang định nói thế đấy! Chuyện đã thế này thì còn biết làm gì được!

Tôi đã rất ghét cái cách nghĩ thô tục và cách nhìn nhận vô cùng khó chịu về những điều chẳng có gì là sáng sủa của Haru.

— Này, cô đang nghĩ cái gì thế hả? Có thật là cô muốn có được anh ấy không? Haru nói như quát vào mặt tôi.

— Muốn! Tôi nói. Thế nên tôi mới ở đây cùng với cái loại chị, cũng ngu giống như chị...

Có vẻ như tôi đã lỡ lời, khi tôi còn chưa nói hết câu, thì “Chát!” Haru đã dang thẳng tay tát bốp vào má tôi. Mắt tôi hoa lên trong giây lát, không còn hiểu ra sao nữa và rồi mau chóng cảm thấy má mình nóng rát.

— Chị làm tôi khó chịu. Tôi về đây! Chị cứ ở đây mà ngủ với anh ta! Đấy là tôi nói trong trường hợp anh ta có về nhà!

Tôi vơ lấy túi xách bước ra hành lang. Lúc ấy, Haru cứ nhìn chăm chăm vào tôi. Đôi mắt ấy mở thật lớn và sáng ngời một cách thành thực khiến tôi thật sự đã nghĩ biết đâu thế nào chị ta cũng nói “Khoan, đợi đã!” Chị ấy đã nhìn bằng đôi mắt đó. Ánh mắt nói “Chị xin lỗi nhé!” mà không, đúng hơn là “Em đừng đi!” Tôi nghĩ, có lẽ vì nếu nói ra những lời ấy thì quả là kỳ cục nên Haru im lặng.

Chị giấu một nửa khuôn mặt nhỏ trắng phớt trang điểm quê mùa trong mái tóc dài. Nhìn từ xa như thế thì cũng thấy chị ta xinh xắn mong manh gớm,

tôi vừa nghĩ vừa lầm lì đóng sập cửa lại.

Cứ nghĩ đến việc người yêu mình ngủ với những cô gái khác là tôi thấy tức nghẹn, nhưng với Haru, tôi lại không cảm thấy bức bối đến thế. Trên thực tế, có lần hai người bọn họ đã hoạt động ngay khi chúng tôi ngủ chung ba người với nhau, nhưng tôi cũng không coi việc đó đến mức trầm trọng lắm. Chứ nếu đó là một cô gái khác thì có khi tôi đã giết thịt ả ta ngay tại trận rồi.

Vì sống cùng với nhau, tôi như đã hiểu được phần nào tình cảm của người ấy đối với Haru.

Không phải là những gì thuộc về tâm hồn.

Cũng có thể nếu xét về tâm hồn, Haru là một cô gái không bình thường và chán ngắt, nhưng vấn đề ở chỗ vẻ ngoài của Haru chẳng có vẻ gì đặc biệt cả. Một hình ảnh mờ nhạt, đối lập hẳn với những gì gọi là đàn bà... Một cái bóng ảo lả dưới lớp đồ lót, đôi vai gầy guộc không còn thấy đâu nữa vì bị mái tóc dài che lấp, chỗ hõm dị dạng ngay xương đòn gấn, cái đường cong ở ngực thì lại chẳng thấy đâu. Cảm giác chị ta như một khối di động hội tụ tất cả những hình ảnh đó. Đúng là Haru khiến người ta nghĩ như vậy.

Đêm nay cũng vậy, ngoài cửa sổ, cây cối trong vườn dường như lại lấp lánh ánh sáng. Khung cảnh tuyệt đẹp ấy hiển nhiên vẫn hiện lên dưới một góc nhìn rất hẹp. Song đó không phải là một sự thu hẹp vô tình mà nó gợi nên cảm giác dịu dàng theo cái cách ánh sáng rọi vào.

Chắc là vì tôi đã say.

Khi tôi tắt điện, mọi vật trong phòng hiện lên rõ nét hơn cả lúc đèn còn sáng.

Tôi nghe thấy rõ mồn một từng hơi thở và nhịp đập trong lồng ngực của chính mình.

Và rồi khi tôi kéo chăn đắp lên người, vùi đầu vào gối, y như rằng, tôi lại nghe thấy âm thanh ấy.

Tiếng ngân nga của những âm thanh trong trẻo hơn cả lời của các thiên thần, mang một nỗi cảm thương man mác với giai điệu da diết rung động lòng người. Xa mà gần, tựa như tiếng sóng đang chảy về với nỗi niềm luyến tiếc...

“Haru, chị muốn nói gì vậy?”

Tôi cố gạt lợc nơi trái tim dù đã được đóng kín mà vẫn quay cuồng điên đảo của mình. Nhưng không thấy dáng dấp Haru đâu cả, chỉ thấy giai điệu tuyệt vời ấy như thể đang đắm vào lồng ngực mà thôi. Có thể lắm chứ, phía bên kia những âm sắc mỹ lệ này lại là gương mặt đang cười tươi của Haru. Mà không, có khi chị ta lại đang gào lên với cái giọng quát mắng đầy căm tức, vì hạnh phúc của tôi chỉ cách cái chết của Haru bằng độ dày của một tờ giấy mỏng. Là gì cũng được. Tôi muốn nghe thấy quá!

Tôi rất muốn biết điều Haru cần nhắn nhủ. Tôi tập trung đến mức đôi mày cũng phải nhíu lại và chẳng được bao lâu, sự mệt mỏi đã cùng với cơn buồn ngủ ập sau những âm thanh ấy kéo tới. Tôi thầm nhủ trong lòng phải cố gắng lên. Hết như những lời ước nguyện vậy.

— Tệ quá, Haru nhỉ! Tôi không thể nghe được gì. Xin lỗi chị nhé! Chúc ngủ ngon!

— Đúng là Haru đã chết rồi! Tôi nói còn Mizuo chỉ hơi tròn mắt lên.

— Vậy sao? Hóa ra đúng là như vậy! Anh nói và nhìn ra cửa sổ.

Cảnh đêm lung linh.

Từ tầng bốn mươi nhìn xuống quang cảnh lúc nào cũng đẹp đúng với nghĩa của nó. Khi tôi rủ anh đi ăn ở đâu đó cao cao một chút, anh cố hỏi tôi “cao cao” ở đây có nghĩa là giá cao hay ở chỗ cao hơn so với mặt đất. Tôi vừa cười vừa bảo nó ngụ ý cả hai và thế là chúng tôi đã tới đây.

Khung cửa sổ như bị mờ đi bởi những đốm lấp lánh sáng trong đêm. Những dòng xe chạy tựa như một chiếc vòng cổ viền vào màn đêm.

— Anh Mizuo, sao anh lại nghĩ đó là Haru vậy? Tôi hỏi.

— Vì hai người bọn em đã rất tốt với nhau.

Mizuo thản nhiên nói, cắt miếng thịt rồi đưa lên miệng. Lúc ấy, tay tôi bỗng thoáng cứng đờ lại, vì tôi đã gần như bật khóc.

— Haru muốn nói gì với em được nhỉ?

— Làm sao anh biết được!

— Kể cũng phải!

Tôi lại chú tâm vào những món ăn. Có lẽ điều đó chẳng có gì hệ trọng cả. Rất có thể, bao “nỗi vấn vương” mà những ngày tháng ướt nồng men rượu của tôi giờ đang hướng sang giai đoạn khác và nó bộc lộ ra ngoài với cái hình dáng của Haru cũng nên. Tối nay, tôi đã uống cạn hai ly rồi, (tuy là uống cùng với Mizuo) và mọi thứ trước mắt tôi đã trở nên mờ ảo.

Tôi có cảm giác, cho tới tận sáng mai, khi tất cả chỉ còn lại một con số không, tôi vẫn có thể được thưởng thức cái cảm giác tuyệt vời khung cảnh ban đêm phản chiếu vào vô tận này, dù những nỗi vấn vương hiển nhiên có trong lồng ngực này chỉ mang màu sắc như nó vốn có, tôi cũng chẳng lấy làm bận tâm.

— Giờ em có muốn đi gặp Haru không? Mizuo chợt nói.

— Anh bảo sao kia?

Tôi hơi ngạc nhiên hỏi vọng lên. Đến mức những người trong quán đều quay lại nhìn.

— Anh có một người bạn có thể làm được điều đó. Mizuo cười nói.

— Rõ là nhảm nhí! Tôi cũng cười.

— Không đâu! Cũng hay ra phết đấy! Một anh chàng “tí hon”. Anh quen anh ta đúng cái hồi công việc buôn bán bấp bênh nhất. Anh ấy giúp anh nói chuyện với một người đã chết đấy. Gần giống thuật thôi miên nhưng rất thực! Mizuo nói.

— Anh đã từng thử rồi à, cái việc nhảm nhí ấy! Tôi hỏi.

— Ừ! Vì anh... anh đã từng lỡ làm chết người.

Mizuo nói nhanh. Nên tôi hiểu sự hối hận ấy là vô cùng sâu sắc.

— Vì đánh nhau hay vì sao vậy?

— À không... Anh lỡ cho mượn xe khi nó đang hỏng.

Rồi như không muốn nói thêm nữa anh chuyển sang chủ đề khác.

— Sau việc đó, tâm trạng của anh rất tồi tệ nên anh đã nhờ anh ta... Lúc anh ta gợi ý gặp và nói chuyện với người đó, anh cũng nghĩ đó hoàn toàn chỉ là chuyện bịa thôi, hẳn là thế rồi! Nhưng dù sao anh vẫn nghĩ em và Haru từng rất tốt với nhau. Nếu giữa hai người không có một người đàn ông xen vào thì chắc chắn em và Haru đã rất thân thiết rồi. Nghe đâu hiện giờ anh chàng ấy đã thành một gã chán ngắt và sống bệ rạc lắm, nhưng hồi ấy anh ta quả là rất chói sáng, đúng không nhỉ? Cả hai cùng phản ứng như nhau trước vầng hào quang lấp lánh ấy, nên anh đã nghĩ chắc chắn là hai người giống nhau!

Một lần nữa tôi lại nghĩ sự điềm nhiên của Mizuo thật giống với một luồng nước lạnh, đúng như cái tên của anh. Có lẽ vì gió quá mạnh, nên tôi thấy đâu đó trong những hình ảnh hiện lên dưới cửa sổ đáng lẽ phải yên ả lắm, bóng cây hay một thứ gì đó như đang rung rinh. Ánh đèn ô tô chậm rãi lan ra như muốn phủ kín những con đường.

— Anh thì anh lại thích kiểu người như em hơn. Như cái mũi tẹt, cái sự vụng về của em chẳng hạn...

Tôi bỗng nghĩ, anh đang nói với điệu bộ hệt như thể đang an ủi một chiếc lọ hoa mẻ, mà tôi lại rất thích cái kiểu nói đó, nên tôi mới yêu anh.

— Vậy em sẽ tới đó thử xem sao nhỉ? Tôi nói. Nó cũng có vẻ rất thú vị mà!

— Đúng đấy! Vừa nhấp một ngụm rượu, Mizuo vừa nói. Nếu thoải mái hay vui vẻ thì dù đó là trò bịp bợm hay gì gì đi nữa thì cũng cứ nên thử xem. Chỉ cần lòng thanh thản thì là cái gì mà chẳng được!

Nơi Mizuo dẫn tôi đến là một quán rượu nhỏ dưới tầng hầm chỉ có độc một quầy bar như mọi cái quán khác mà ta có thể thấy ở khắp mọi nơi. Chủ quán đúng là một “người tí hon”. Trừ sự mất cân đối tẻ nhạt đó thì anh ta

chẳng có gì là bất bình thường cả. Anh ta nhìn tôi bằng con mắt rất nghiêm túc.

— Người yêu cậu à?

“Người tí hon” bất ngờ hỏi Mizuo.

— Vâng! Tên là Fumi.

Tôi khẽ cúi đầu chào anh ta.

— Còn đây bạn của anh, anh chàng Tanaka tí hon đó!

Khi Mizuo nói thế, anh ta cười nói:

— Tức là nếu nói như người nước ngoài thì tên tôi là Smith, một cái tên quá phổ biến.

Anh ta nói, nghe sao mà dở dẩn nhưng sự lạnh lợi trong đó lại khiến tôi cảm thấy tin cậy. Anh ta nhẹ nhàng đẩy cánh cửa nhỏ của quầy, bước ra bên ngoài rồi tiến về phía cửa ra vào, khóa một ổ khóa nặng trịch lên đó.

— Chắc hai người tới để gặp người chết, đúng không? Tanaka nói.

— Đúng thế! Thỉnh thoảng anh cũng phải hành nghề chút đỉnh chứ! Mizuo cười nói.

— Độ này tôi không làm nữa, việc đó hao tổn sức lực lắm, phải tập trung cao độ mà! Tanaka nói, quay sang nhìn tôi.

— Người từ thời nào vậy?

— Cách đây ít lâu, một cô gái khoảng hai năm rồi tôi không gặp lại, tôi nói mà tim đập thành thịch, cho tôi xin một chút đồ uống gì đó được không?

— Ở tôi cũng muốn uống. Cậu đi pha đi!

— Vậy, buổi tối hôm nay, tôi đặt trước luôn nhé! Mizuo cười, leo thang lấy trên giá xuống một cái bình. Rồi với tay nghề điêu luyện của mình, anh bắt đầu pha cocktail.

— Cũng tại cô nàng này dạo này uống hơi nhiều! Mizuo cười nói.

— Vậy cậu pha cho cô ấy rõ đặc vào!

—Ồ... tôi rõ rồi!

Tanaka cười. Tôi cũng cười theo. Lúc nào tôi cũng nghĩ Mizuo rất tin tôi, và cư xử nghiêm túc với tôi như người lớn. Điều đó làm tôi cảm thấy yên tâm đến ngốc nghếch. Nó khiến người ta nghĩ rằng chắc chắn dù có bao nhiêu tuổi đi chăng nữa thì con người ta vẫn có những phần đổi màu tùy theo cái cách mình được đối xử. Mizuo lúc nào cũng rất giỏi điều khiển người khác.

— Nhưng không hiểu tại sao cô lại muốn gặp người đàn bà đã tranh giành một người đàn ông với mình vậy nhỉ?! Tanaka khẽ lắc đầu nói.

— Vì có vẻ như thực sự chúng tôi rất yêu quý nhau. Miệng tê lại bởi vị cay của ly cocktail đậm đặc, tôi thành thực trả lời.

— Giống như hai kẻ đồng tính hả?

Tanaka ha hả cười lớn, rồi bảo:

— Một cô gái thành thực!

Tôi lơ đãng nhìn đôi giày bé xíu, bàn tay xinh xắn của anh ta và nghĩ không biết ví thử như mình gặp được Haru thật thì mình sẽ nói chuyện gì đây. Nhưng tôi chẳng nghĩ ra điều gì cả.

— Nào! Ta bắt đầu thôi chứ?! Tanaka nói sau khi uống cạn một ly nữa.

Mizuo rất kiệm lời. Hắn anh đang hồi tưởng lại lần tới nơi này trước đây của mình.

— Bắt đầu gì ạ? Tôi hỏi.

— Đơn giản thôi. Không cần thuốc, cũng không cần phải đếm số. Chỉ cần nhắm mắt lại và im lặng, cô sẽ tới một căn phòng. Đó là phòng gặp mặt. Tôi nhắc trước là nếu người đó có rú, cô tuyệt đối không được đi ra khỏi cửa đâu đấy. Tuyệt đối không được nghe theo họ. Có rất nhiều trường hợp như thế rồi, họ ra khỏi cánh cửa và mãi không quay trở lại được, lại có cả những người vĩnh viễn không trở lại nữa cơ. Nên cô nhớ thận trọng.

Quá sợ hãi, tôi im thin thít.

— Không sao đâu! Em rất vững vàng mà!

Mizuo cười nói. Tôi gật đầu nhắm mắt lại. Khi có cảm giác như Tanaka đã lại từ trong quầy bar đi ra, toàn thân tôi lạnh toát.

Khi định thần lại, tôi thấy mình ở trong căn phòng bí mật đó.

Đó là một căn phòng hẹp có ô cửa sổ nhỏ lấp lánh mờ rất kỳ lạ. Tôi ngồi xuống chiếc sofa màu đỏ cũ kỹ, đối diện với nó không có chiếc bàn nào mà chỉ có một chiếc ghế sofa nữa ỵ hết như vậy. Thật giống với “Ngôi nhà sống sót” trong các khu vui chơi ngày xưa. Kiểu nhà vẫn gây ảo giác là dù mình không hề quay tròn nhưng vẫn thấy các bức tường quay tít xung quanh ấy. Ánh đèn cũng chỉ sáng mờ mờ khiến tôi có cảm giác như vừa bước vào một nơi chết chóc. Có một chiếc cửa gỗ.

Tôi định bụng chỉ chạm vào nó xem sao nên với tay về phía nắm đấm cửa. Đó là một quả đấm cửa nhỏ nhắn lạnh ngắt màu xám bạc. Khi nó vừa nằm gọn trong lòng bàn tay, tôi bỗng cảm thấy có một xung động nào đó liên tục truyền tới. Nếu cố miêu tả thì đó là một thứ cảm giác như mình đang gắng ngăn chặn một điều gì đó từ bên ngoài ở trong nơi vô cùng yên ả, trong một mắt bão hay giữa cái xoáy của một nguồn năng lượng vô cùng mãnh liệt. Toàn thân tôi run rẩy. Tôi biết cách rất bản năng, rằng tôi đang run sợ trước cái thế giới bên ngoài cánh cửa kia.

Và tôi cũng hiểu, có những người lúc này bỗng nhiên rất muốn mở cánh cửa này ra xem sao. Chắc hẳn Mizuo sẽ làm như vậy. Và tôi cũng hiểu rằng có ai đó lỡ ra khỏi nơi này rồi không trở lại được nữa...

Thì ra là như vậy...

Tôi rời khỏi chiếc cửa, quay về ngồi lên chiếc sofa.

Đầu óc tôi tỉnh táo trở lại. Tôi thử giậm chân thành thịch xuống sàn gỗ, thử sờ lên những bức tường màu be ram ráp... Nó rất thật. Một căn phòng cứng nhắc và gò bó chẳng khác nào phòng đợi của một cái ga xép vắng vẻ ở nông thôn.

Đúng lúc ấy, cánh cửa bỗng mở toang, và rồi Haru lướt vào phòng.

Quá kinh ngạc, tôi không thốt được nên lời. Trong giây lát, tôi thấy, bên kia bờ vai Haru là cả một vùng mênh mông mang màu xám trầu nặng, và có gì đó thoáng qua như là tiếng bão tố gầm gào.

— Lâu rồi mới gặp cô! Nói rồi Haru chu môi cười.

Tôi bỗng thấy khuôn mặt cười của Haru lúc ấy mới trở lại làm sao, như thể nó sẽ mau chóng bị nuốt chửng vào căn phòng này, vào cái màu xám xịt đáng sợ bên ngoài căn phòng.

— Vậy là tôi đã gặp được chị rồi! Tôi nói, từ ngữ cứ thế tuôn ra một mạch. Tôi cũng mừng vì biết chị cũng muốn gặp tôi. Thực ra tôi đã rất thích chị. Tôi luôn cảm thấy thấy rộn ràng với những ngày tháng ấy, thật là vui. Vì đối thủ của tôi là chị, Haru ạ. Với tôi, chị là một người rất có ý nghĩa. Ở cùng với chị, tôi đã biết được rất nhiều điều. Và tôi thấy như mình rất tiếc nuối vì tôi có biết bao điều rất muốn nói với chị mà lại chẳng nói được là bao.

Có lẽ tôi đã không thể nói hết được mọi tâm tư của mình. Giống hệt như một lời xưng tội vậy. Và lại giống cả lời yêu vội vã gào lên khi hướng về phía con tàu đang dần ra khơi xa nữa.

Nhưng Haru gật đầu, vẫn với cái cổ mảnh khảnh ấy, vẫn trong cái bộ quần áo màu đen ấy, chị nói:

— Tôi cũng thế!

— Này, cô hãy thử nhìn một chút xem! Haru đứng dậy, mái tóc dài của chị thoáng lướt qua, chạm nhẹ vào tay tôi. Hơi nhồn nhột.

Khi tôi vừa mới chắc chắn được cái cảm giác nhồn nhột ấy, Haru bỗng thành linh mở cánh cửa.

Tôi lùi người lại.

“Nếu người đó có mời, cô tuyệt đối không được ra ngoài!”

Haru khúc khích cười, làm tan biến cái ý nghĩ đen tối ấy trong lòng tôi.

— Rõ lẫn thân! Tôi chỉ cho cô xem thôi mà! Nhìn này, tôi sẽ thò đầu ra cho cô xem nhé!

Thoắt một cái, Haru thò đầu ra cái thế giới xám xịt bên ngoài. Lập tức, mái tóc của chị bị gió thổi bông lên và bắt đầu rối bung dù không hề nghe thấy một tiếng động nào. Haru cứ thế ngửa cổ lên nhìn và nói:

— Đã có một ngày, tôi và cô, hai người chúng ta cùng ở trong một căn phòng trong cơn giông tố như thế này rồi nhỉ! Cảm giác y hệt như thế này. Cô biết không, tôi... tôi đã nhắm chặt mắt lại băng qua cơn gió lốc này để tới đây đây. Để gặp cô một lần nữa. Nếu là để gặp người đàn ông ấy thì chắc tôi sẽ chẳng tới đâu vì phải vất vả lắm mới tới được đây.

— Tôi cũng thế! Tôi nói. Tôi cứ có cảm giác là mình phải gặp lại chị.

— Là do tôi đã gọi cô đấy! Vì tôi quanh quẩn bên cô từ lâu rồi. Haru nói.

Trông Haru trưởng thành hơn hẳn so với Haru mà tôi đã từng biết đến.

— Tại sao vậy? Tôi hỏi.

— Tôi không biết. Vì khi ở cùng với cô tôi không hề buồn khổ. Những lúc khác, tôi cũng không buồn bã gì cả nhưng cứ nghĩ đến những chuyện ấy, tôi lại thấy hình như lúc ở cùng với cô là lúc tôi không thấy buồn khổ nhất. Lúc đó, ngay cả khi ở trong cơn giông tố ấy, hình như tôi vẫn cảm giác muốn được hôn cô.

Haru nói, nét mặt chẳng bộc lộ một điều gì.

— Tôi vui sướng lắm!

Tôi nói mà lòng buồn khôn xiết. Khoảng không xám xịt bên ngoài quá đổi nặng nề, nhìn mái tóc Haru rối tung trong gió tôi bỗng hiểu ra rằng quá khứ đã xa xôi đến nhường nào. Hơn cả khoảng cách với cái chết, hơn cả cái khoảng trống không bao giờ có thể lấp kín được giữa con người với con người.

— Haru! Tôi gọi tên chị.

Haru khẽ mỉm cười, vuốt lại mái tóc rồi đưa tay lên cánh cửa một cách thần nhiên. Chị nói “Tạm biệt”, khẽ chạm nhẹ vào tay tôi rồi biến mất ngoài cánh cửa. Phải rồi, tôi nhớ duy nhất có một lần chúng tôi đã nói chuyện với nhau như thế này.

Khi cánh cửa đóng sầm lại, trong lòng tay tôi chỉ còn buốt giá.

— Mừng cô đã trở về!

Có tiếng Tanaka nói rất to. Tôi đảo mắt nhìn quanh và nhận ra mình đã quay trở về cái quán ấy.

— Ôi! Thật ngoạn mục! Anh đã dùng phép thuật gì vậy? Tôi nói, nửa e dè nửa như muốn tỏ ra khâm phục một cách chân thành.

— Sao cô lại nói thế! Đó là sự thật đấy chứ! Tanaka nói, vẻ hơi bức bối.

— À... Anh ấy vốn là một con một chuyên xơi gợn những cơn ác mộng mà. Sự thể là như vậy đó em... Mizuo nói.

— Đúng! Đúng! Cô cứ tạm hiểu như thế!

— Vâng, có vẻ như đúng thế. Hình như tôi đã rất sung sướng khi gặp được chị ấy. Cứ như thế mọi chất độc trong ngực tôi đều đã được giải trừ hết ấy!

Tôi nói vậy và cảm thấy rõ ràng tâm hồn và cơ thể mình đang dần dần trở về với thực tại. Như thể lớp sương mờ đang dần tan đi, tầm nhìn tôi, hơi thở tôi trở nên trong trẻo.

— Hẳn là cô cảm thấy thoải mái như vừa mới vận động rất nhiều xong? Tanaka mạnh tay đặt cốc nước đá lên mặt quầy, nói. Vì cô đã tới một nơi rất xa mà.

Đúng rồi, cơn mưa giông ngày nào...

Đó là những ngày đầu thu thường xuyên có bão.

Những ngày ấy, cả tôi và Haru đều đã tơi tả mệt mỏi và trở nên khắc nghiệt hơn. Suốt cả tuần chúng tôi chỉ toàn cãi cọ nhau. Đó là giai đoạn chuyện tình tay ba của chúng tôi sắp sửa kết thúc, chẳng còn cách nào cứu

vẫn được nên chúng tôi lúc nào cũng bồn chồn không yên. Anh chàng kia thì hầu như không mấy khi ghé về nhà song tôi cũng không còn bận tâm tới nữa.

— Ngoài trời sấm sét ghê quá! Tôi nói.

Không thể về được nên tôi chẳng còn cách nào hơn ngoài việc bắt chuyện với Haru và chọt lờ lên tiếng. Song thật không ngờ là Haru đáp lại lời tôi một cách rất bình thường.

— Chán nhì! Tôi chúa ghét sấm sét!

Haru hơi nhúu nhúu đôi lông mày. Nét mặt của Haru lúc ấy mới gợi cảm và yếu đuối làm sao, và bao giờ cũng vậy, tôi luôn có cảm giác như mình bị hút hồn trong giây lát.

— Fumi! Cứu chị!

Một chớp sáng lóe lên và nối tiếp sau đó là một tràng âm thanh dữ dội. Đó là lần đầu tiên Haru nói với tôi thân thiện như vậy nên tôi nhìn chị hết sức lạ lùng. Và chị cũng hướng về phía tôi, tủm tỉm cười hệt như một cô bé con. Tôi đã thấu hiểu. Haru cũng hiểu. Rằng chuyện tình kia đã tới hồi kết, và như thế tôi và Haru cũng sẽ không còn gặp nhau nữa, rằng chúng tôi đều biết rõ điều đó.

— Gần lắm đấy! Tôi nói.

Haru lại nói: “Sợ phát khiếp!” một lần nữa rồi rời cửa sổ đi vòng ra sau lưng tôi làm ra vẻ như ẩn nấp. Chắc hẳn là do mỗi khi trời dông bão thế này, chị ta lại thấy mình đơn độc chẳng.

— Thôi, đừng giả bộ! Chị có sợ hãi gì đâu cơ chứ! Tôi quay lại, nói với giọng ngán ngấm thì Haru cười cười.

— Thực ra chị cũng hơi sợ sệt mà!

Như bị lây theo chị, tôi cũng cười. Nét mặt Haru thoáng vẻ ngạc nhiên.

— Này, lúc này đây, bọn mình cũng phần nào hiểu nhau đấy chứ!

— Phải, cũng có thể... Tôi gật đầu.

Căn phòng như bị đóng kín với thế giới bên ngoài. Những tràng sấm từ xa thỉnh thoảng vọng tới. Không khí trong phòng đặc quánh lại, tưởng như chỉ một tiếng thở nhẹ cũng có thể phá vỡ sự hoàn hảo nhỏ nhoi ấy. Chỉ có duy nhất một sự trân trọng nào đó đang lặng lẽ phát sáng mà thôi, sắp hết rồi. Khô héo đến cạn kiệt rồi mất đi. Rồi thì tất cả sẽ rời xa nhau. Trong đầu tôi chỉ luẩn quẩn độc một suy nghĩ ấy.

— Anh ấy... Liệu có sao không nhỉ?

Dưới ánh đèn pha, khuôn mặt Haru nhìn nghiêng trông nhỏ nhắn và xinh đẹp.

— Ờ ha! Không biết anh ta thế nào rồi.

— Chẳng biết anh ấy có mang theo ô hay không nữa?

— Mưa to gió lớn thế này, có ô cũng bằng không! Không khéo lại bị sét nó đánh cho ấy chứ!

— Có chết kiểu ấy cũng đáng đời anh ta.

— Chắc anh ấy chẳng về sớm được!

— Chắc thế!

Chúng tôi ngồi bó gối sóng đôi dựa vào tường nói chuyện với nhau. Từ trước đó và sau lần ấy, chúng tôi không hề một lần nói chuyện với nhau như vậy.

Tiếng mưa ào ạt không ngớt khiến tôi không thể tập trung suy nghĩ. Nhưng trong tôi chỉ có riêng một cảm giác mãi được cùng Haru hòa thuận như thế này, ở đây, trong căn phòng này. Cứ như thế chúng tôi chỉ toàn cố giả bộ ghét nhau mà thôi.

— Nghe như tiếng mưa rào ấy nhỉ!

— Ừ! Lâu lắm mới có một trận mưa to thế này.

— Không biết anh ấy đang ở đâu!

— Ở đâu mà chẳng được, miễn là không bị làm sao! Sẽ ổn cả thôi mà!

— Ừ, sẽ chẳng sao đâu! Haru vẫn để nguyên cái cầm thon nhỏ của mình tì lên đầu gối như thế mà gật đầu, bình thản mà cũng rất mạnh mẽ.

Tôi cùng Mizuo rời khỏi quán của Tanaka khi trời đã tờ mờ sáng. Vừa đi, tôi vừa hỏi:

— Anh này, thực ra em... em đã ngất đi bao lâu vậy?

— Gần hai tiếng! Anh cứ vừa uống vừa đợi em, say nhून rồi đây này!

Lấn vào trong những góc phố vắng tanh không một bóng người, tiếng Mizuo nghe lại càng ngân vang.

— Vậy à. Đến mức thế kia á?

Tôi thoáng ngạc nhiên vì thời gian tôi gặp Haru chỉ là trong chốc lát. Nhưng dù sao, tôi vẫn cảm thấy lòng mình hoàn toàn thư thái. Ánh trăng sáng và những ngôi sao kia hiện lên thật rõ nét, như vừa được gột rửa bóng loáng sau bao nhiêu năm. Tôi cảm thấy phấn chấn với ngay cả việc đi bộ này.

Haru, khúc ca của các thiên thần, người tí hon, sứ giả của những linh hồn, Haru...

— Hữu hiệu đấy chứ! Ấy là nếu em cảm thấy trong người sáng láng hẳn ra...

Chợt Mizuo lên tiếng và đưa tay quàng lấy vai tôi.

— Giờ thì em đừng suy nghĩ gì nữa nhé!

Tôi chỉ im lặng gật đầu.

Liệu có phải việc tôi uống say mỗi tối cũng chỉ là ngẫu nhiên?

Liệu có phải khúc ca tuyệt vời đó là lời Haru gọi tôi thật?

Tôi vừa mới từ thế giới nào về vậy?

Anh chàng tí hon kia là người như thế nào? Tại sao anh ta lại có thể làm được điều đó. Liệu đó có đúng là Haru, người đã không còn trên đời này nữa hay đó chỉ là một màn kịch trong chính cõi tâm hồn tôi? Haru đã đi xa, còn tôi thì ở lại đây như thế đó.

Nhưng vượt qua tất cả những điều bí mật ấy, làn gió buổi đêm khoáng đạt gột rửa tâm hồn tôi.

— Chẳng hiểu sao em cứ có cảm giác từ mai trở đi mình sẽ uống ít hơn. Chắc vì em cố ý như thế! Tôi nói. Em cứ nghĩ mãi như thế thôi.

— Chắc chắn là “thời kỳ” đó đang tới gần đấy! Mizuo cười.

Liệu có phải trong con người Mizuo, tất cả đều là những “thời kỳ” không nhỉ? Kể cả tình cảm đối với tôi, kể cả việc ở bên tôi.

Liệu có phải quá dịu hiền lại chính là vì quá lạnh lùng?

Tôi hoàn toàn không thể hiểu được câu chuyện vừa xảy ra, và nếu yêu nhiều hơn mức này thì có lẽ tôi sẽ trở nên trong suốt mất.

Trong cuộc sống vừa sắp sửa khởi đầu này, không biết hai chúng tôi rồi sẽ ra sao.

Nhưng...

Tôi cứ có cảm giác như nét mặt tươi cười của Mizuo tiến thẳng vào trái tim tôi, giống hệt với màn đêm lạnh tuyệt đẹp này. Cứ như những gì chúng tôi cùng trải qua đêm nay và những gì đã qua yên ả là một báu vật đang tỏa sáng trong tay tôi vậy. Giống như hồi ấy, hồi tôi ở cùng với Haru.

Và tôi hiểu rõ, dù có thế nào thì tôi cũng sẽ không còn nghe thấy tiếng hát trong trẻo đến mức sững sờ ấy nữa. Đó là điều duy nhất làm tôi chán ngán.

Sự yên tâm ấy, sự ngọt ngào ấy, sự dịu hiền ấy. “Thật tuyệt vời!”, có lẽ tôi sẽ nghĩ như thế mỗi lần nhìn ngắm lá cây xanh trong vườn lấp lánh sáng, và có lẽ tôi sẽ nhớ ngay đoạn chót của giai điệu nhẹ nhàng ấy, lần tìm theo nó như thể đuổi theo một mùi hương quyến rũ.

Rồi tới một lúc tôi sẽ không còn nhớ ra được một chút gì nữa và chẳng bao lâu sau sẽ dần quên đi.

Bước đi với đôi tay Mizuo quàng trên vai tôi biết rõ là như vậy.

Table of Contents

SAY NGỦ

LỮ KHÁCH GIỮA HAI MÀN ĐÊM

MỘT TRẢI NGHIỆM